

БОРИС БАЛК

ВЕДА  
БАЛКХАРА

СМОЛЯН  
2001

© Борис Балк, автор; e-mail: **balkbg@yahoo.com**  
© Димитър Гайдаров, корица, по идея на Петя Гайдарова

ISBN 954-9948-16-1

# ВЪВЕДЕНИЕ

Светът не е от вчера. Човекът също. За големия свят човекът е малък, за малкия човек светът е голям. Така е днес. А как е било вчера?

Известни са думите на египетския жрец, изречени преди много години: “Солоне, Солоне, вие гърците сте като деца...” Като деца сме и ние днес в сравнение с мъдростта на древните. Звучи невероятно на фона на днешните научни постижения и прогреса, но е така. Растем, но още не сме дорасли.

Защо написах тази книга?

Това е опит да се опише голямата Истина за голямата Действителност, такава, каквато е.

Тази Истина е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички значими древни философски школи, явни и тайни учения. Тя е основата на мирогледа на древните мислители и се е раждала в умовете им по различно време и на различно място.

Но поради равнището на развитие на обществото и неговите творчески възможности като цяло тогава, тя не е намирала практическа насоченост, а оставала затворена в малки общности, които правят всичко възможно тя да не се изгуби, да не изчезне.

В наше време битува погрешното становище, че всичко в древните писания е скрито завоалирано, за да не се разкрие Истината. Вярно е тъкмо обратното. Но тъй като Истината е абстрактна, огромна и сложна, а човешките езикови, съобщителни възможности не съвършени и ограничени, не е възможно в онова време тя да се предаде по друг начин, освен чрез символиката, сравнителните асоциации и художествената обстоятелственост. Преплетено всичко това, обемът на писанията, отдалечеността във времето, разнообразието на живи и изчезнали култури и школи, както и спецификата на отделните творци правят Истината в древните писания недостижима.

Но усилията на древните не са напразни. Те са убедени, че ще настъпи време от нашето развитие когато обществото ще е на нужно равнище, с необходимите знания, умения и възможности да приеме и приложи голямата Истина за голямата Действителност.

Имам основания да мисля, че днес е времето и тук е мястото за това.

Ще бъде жалко, ако голямата Истина отново остане неразбрата и се покрие с патина на забравата, за да чака друго време и друго място.

Книгата съдържа два варианта. В първия - “Законът”, е миналото на човешкото познание, а Истината е описана в митично-религиозен стил. Във втория - “Равновесието”, е бъдещето на човешкото познание, а Истината е описана такава, каквато е.

Включени са и шест есета с общо заглавие “Древното учение и българите”, отнасящи се до българската история и не само до нея. Те са идейно свързани с книгата и взаимно се допълват и доизясняват.

# **ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ**

# ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ - 1

Много са неизвестните в древната история на българите. Къде е тяхната първа Родина? Към кой духовен и културен кръг са принадлежали? Какви превратности са претърпели?

Съвременните българи са наследници на народи, принадлежали към най-древния духовен център, в района на средноазиатските планини Хиндокуш, Памир, Тян Шан и западните Хималаи. Район, известен като "Люлката на народите". Древното учение, към което са принадлежали нашите праотци, е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички древни философски школи, явни и тайни учения.

## ТРИТЕ ХОДА

Това са трите големи хода на историята, от които единият още не се е състоял, а първият се губи далеч назад в историята. Неговите очертания са силно размити от времето и съществуването му се долавя само по косвен път.

Все повече съвременни учени, изследващи древните учения, митове и религии, стигат до извода, че всички водят началото си от едно, единствено учение, чиито корени се губят назад в историята. Културите, които днес се определят като арийска, семитска и туранска, имат общо начало.

Първият исторически ход прави от получовека човек. Налага се моралът и духовността, а мирогледът се разширява и прави човека част от голямата вселена. Показва му, че светът не е само неговата гора, долина, планина или река, а много, много по-голямо и сложно творение. В тази посока древните натрупват безценни знания, които се пазят, предават и развиват от различни учения и религии. Но колкото светът става по-голям и сложен в представите на древните, толкова по-малък и нищожен става човекът, защото съществува по волята на боговете. Всяко негово дело е по божие благоволение, а нещастията му са наказание за греховете. Така човекът става малък и безсилен да промени нерадостната си съдба, защото е в ръцете на боговете

и най-вече в ръцете на техните земни наместници - владетелите и жреците.

Но времето минава и населението се увеличава. Увеличават се и боговете и тяхната взискателност, а властниците стават все по-алчни, властолюбиви и безчовечни. Моралът избледнява и се превръща в маска.

Тогава настъпва времето за втория исторически ход.

Два са факторите, които движат човешката история - идеите и гладът. Това, което е оставял след себе си гладът, е детска игра в сравнение с опустошенията и жертвите от борбата на идеите.

Периодът между първия и втория ход на историята е времето на идеализма. Опознаване на висшата материя и надматериалните същности на всемира. Периодът между втория и третия ход е времето на материализма.

Новата ера започва от времето на Аристотел. Той е башата на материализма, а съвременният свят живее с неговите идеи и предписания. Тогава се е състояла и най-страшната война в човешката история - войната на Аристотел срещу целия тогавашен цивилизован свят. А мащабната наказателна акция е осъществена от ученика му, Великия разбойник Александър Армагедонски.

Падат Египет, Вавилон и Персия. Това са само големите, а малките около тях са прегазени пътьом. Остават само Индия и Китай. От повалените, като дух, знания и религия не се съзвезма никой, освен материалистичният юдеизъм.

Но материализът не се възкачва веднага и лесно на трона си, защото старият повален и болен идеализъм се съпротивлява и се бори за своето съществуване. На помощ на материализма идва смъртният му враг - религията, в лицето на родения по-рано монотеизъм, чийто основоположник е египетският фараон Ехнатон. Юдеизъмът, християнството и исламът изиграват своя смъртен танц на огъня и меча в човешката история. В името на човеколюбиви богове и пророци, със силата на боголюбивите им последователи се унищожават или присвояват всички древни знания и вярвания, попаднали по пътя им. Превзети и унищожени са храмовете на чуждите богове - средища на древната мъдрост. Превзет е и най-важният храм - човешката душа. Така мракът се състява до настъпване на Ренесанса.

Монотеизъмът дисциплинира и насочва мисленето на големи общиности в една посока. Колективните усилия дават резултат и настъпва Ренесансът - поредният съюзник на материализма.

Докато новите религии рушат идеализма на стария свят, Ренесансът гради материализма на новия. Той връща достойнството на

човека. Чрез науката му доказва, че може да опознава тайните на природата и сам да направлява собствената си съдба.

Въпреки, че са в един отбор, науката трябваше да води борба на живот и смърт за освобождането си от смъртната хватка на религията и днес заема достойното си място на авангард в обществото. Тя наложи твърдо и убедително материализма - знанията за нисшата материя.

Но махалото на историята достигна другата крайност. Материализмът се изроди в бездуховност и сега на свой ред държи обществото в желязна хватка. Естественият ход на всяко махало е известен. Ще се наложи да си върнем ценностите на древния идеализъм. Предстои третият ход - единението на древния идеализъм и съвременния материализъм като две части от едно цяло. Идеализмът - знанията за висшата материя, върхът на пирамидата и материализмът - знанията за нисшата материя, основа на пирамидата.

И ние, българите, следваме този път.

Времето на княз Борис I е превратно в нашата история. С военна сила му е наложен мир от Византия с две важни последствия. Първо - смяна на българската духовност. От принадлежността ни към Древното учение, с център някъде в Азия, към християнството с център в Константинопол. И второ - българите приемат славянския език за книжовен. Така неусетно се променя етоса от български в славянски.

Целта е чрез христианлизирането си българите за дълго време да се подчинят на Константинопол, а чрез славянлизирането ни да се христианизира по-лесно голямото северно славянско море.

Византия прави формални отстъпки, които нямат историческа стойност, но осъществява замисъла си по същество - да владее българите духовно чрез християнството и вселенската патриаршия.

Начинът това да се предотврати е да бъде унищожена Византия и България да остане единствен значим наследник на източното православие в Европа. Симеон тръгва по този път, но той се оказва непосилен за България в онзи исторически момент и нещата остават според замисъла на Византия. Така българите станаха флагман на славянството. Това е първото време разделно в нашата история отсам Дунав.

Ето какво назива помакът Хасим от село Чавдарли, Пазарджишко кааза, относно тези събития, преди повече от сто и тридесет години.

“Дедо ми казваше, че такива китапе имало всяко село в Доспат, дур да станат кауре. Тогава нашите душмане, като надвили на нашите дедове с вярата, което никак си инак с пускат или юнаство не можели да достигнат, зафанали да горят онези стари китапе, най-сетне с тех-

ний мурафет тогашний наш цар издал буюрутие, че лу у кого се на- мерят онези стари китапе, ша гу накаже със смърт. Тога едни се про- тивили на царската повеля, дур и кавга усторили, но царят, спомаган от душманите, надвил хми и ги разгонил. Които предпочели да оста- ят отечеството си, а не вярата си, и тъй се разпръснали по фред земя- та, а други скришом си чували старата вяра и китапете; това го прави- ли нашите душмани, не че имали гайле на нашите дедове, но да дос- тигнат с вярата онова, което с юнаство не можели и да се загуби на- шият ихтибар, че сичко от нас излело, но пак ша дойде време, когато нашите дедове пак ша си земат първият ихтибар, защо и Господ кабул не чини да се тъпят толко онези, от които всичко излезло на земя- та.”

Народът, чрез богоискитството прави опит да възроди изконните български духовни традиции в съчетание с най-доброто от християн- ството. Но богоискитството е обявено от българо-византийското хри- стиянство за ерес и е преследвано с всички средства до унищожението му като духовно учение по нашите земи. Но за по-сигурно Византия завладява България.

За силата на идеите на богоискитството е показателно неговото разпространение в западните земи на Балканския полуостров, север- на Италия, южна Франция, а по-късно и в Германия. Навсякъде е би- ло жестоко преследвано, а последователите му безмилостно избива- ни. Богоискитството става основа и причина за реформизма в Западна Европа.

Твърде показателни са думите от старинния каменен надпис “Бъл- гарите направиха много добри на християните и християните заб- равиха... Но Бог вижда.”

А когато патриарх Ефтимий, прегърнал исхайзма замисля рефор- ма в българската църква, случайно или не пристига исляма със сила- та на турския ятаган.

От тогава бавно и методично се унищожава всичкото, което е връзка със старата духовност, бит и култура на българите, докато ду- мата българин стана празно понятие, а България христианска държа- ва със славянска култура.

По-късно към този заговор се присъединяват Русия и Сърбия. И така до наши дни, включително и днес.

Затова названието прабългари за нас е нещо далечно и неясно, а съвременното българин безродно и бездуховно. Днес ние сме хора и държава само с нова култура и история, правени, писани и направля- вани отвън. Нашето християнство е внесено отвън и се управлява от- вън. Исламът ни е внесен отвън и се управлява отвън. Всички други малки религиозни общности у нас се управляват отвън. Русофилите,

германофилите и всички други фили се управляват отвън. Комунистическата ни партия винаги се е управлявала отвън. Профашистките ни партии са се управлявали отвън. Днешните демократични сили се управляват отвън. Финансите ни се управляват отвън. Икономиката ни, външната ни търговия се управляват отвън. Армията и науката, също. Дори и организираната ни престъпност се управлява отвън.

Едва сега разбирам защо на старите сребърни монети от царско време пише: “Боже, пази България”.

Поставена на автопилот, нашата знаеща и незнаваща нищо по въпроса интелигенция налива вода в чуждата воденица. Мели и смила малкото останало истински българско в бита, обичаите и говора на обикновените хора от народа.

Така от времето, когато християнството и славянството, а по-късно и ислама, са наложени у нас с огън и меч, до днес, и с поизтънчени средства се унищожава и най-малката следа от принадлежността на българите към Древното учение.

А да не би случайно да се опитаме да се отърсим от славянството и християнството и да си върнем миналото и историята, по пътя на нашите търсения назад, новите стрелочници в българската история преместват стрелката на коловоза ни към хоризонтите на тюрокизма. Предстои да ни обявят за флагман и на тюркските народи.

Днес, чрез наложените монотеизъм и материализъм, човешката същност е принизена до двойственото производител - потребител, докато висшето у человека се свежда до вярата му в някакъв земен или небесен, жив или нежив бог, заменил Истината.

Но още древните са казали: “Няма религия, по-висша от Истината”.

Народът, държавата, науката, която направи първа третия ход, ще бъде истинският флагман на човечеството.

- 
1. “Веда Словена”, Отворено общество, 1997, ISBN 954-520-108-8, том II, стр. 433 долу.
  2. Милош Сидоров, “Българиянството”, 1997, ISBN 954-443-226-4, стр. 122 горе.

## ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ - 2

Много са неизвестните в древната история на българите. Къде е тяхната първа Родина? Към кой духовен и културен кръг са принадлежали? Какви превратности са претърпели?

Съвременните българи са наследници на народи, принадлежали към най-древния духовен център, в района на средноазиатските планини Хин докуш, Памир, Тян Шан и западните Хималаи. Район, известен като "Люлката на народите". Древното учение, към което са принадлежали нашите праотци, е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички древни философски школи, явни и тайни учения.

Животът на народите от този регион е бил подчинен на две неща - на духовния център и на административната единица, към която са принадлежали. Тези два фактора са изключително важни от историческа гледна точка за изясняване на дадени събития. В древността духовното е преобладавало над материалното, затова принадлежността към духовния център е дълготрайна и трудно се влияе от политически и административни промени, а много племена и народи са се ръководили от един духовен център. Така е и днес.

Обобщено може да се каже, две са нещата, които са ни завещали древните - човешката памет и пирамидите, а времето е отнесло върховете и на двете. Но те и днес продължават благородното съревнование помежду си - кое от тях ще достигне по-далече във времето.

В това общочовешко усилие имат своя дял и нашите деди, още от най-дълбока древност. Разпилени от бурни събития и тихи сплетни и заговори те не са забравили своите корени. Не са изоставили своите обичаи и вярвания. Където и да се намират, те са оказвали трайно влияние на съседните племена и народи и са възприемали от тях новото и положително във всички области на живота.

Но времето върши своето. Бавно и упорито навява пяська на забравата и засипва стъпки и пътеки, оставени от дедите ни в близки и далечни места. С безспирния ход на годините изтънява до скъсване нишката на паметта, която ни свързва през времето и пространството.

Ще позволим ли тя да се скъса?

През втората половина на деветнадесети век са записани български народни песни с неизвестно до тогава на науката съдържание, което предизвиква противоречиви оценки и дори отричане на тяхната автентичност.

Самите песни са последното ехо от хилядолетната древна духовност на българите, уловено миг преди да загълхне окончателно от пламенния родолюбец Иван Гологанов, а босненецът, големият българин по дух Стефан Веркович, ги събира и издава в двата тома на “Веда Словена” и ги представя на Европа.

За мен истинското име на сборника е “Веда Балкара”, но по тактически съображения Веркович го е нарекъл “Веда Словена”. Това е формален въпрос, а съществено е съдържанието на песните. А то, съдържанието им, е като разбъркано кълбо от разноцветни нишки, които объркват изследователите, като ги насочват в различни посоки и им представят нашето минало в различна цветова гама.

Ако тръгнем из лабиринта на историята, по който ни водят песните в сборника, няма да ни стигне времето и мястото да проследим всички посоки, но две от нишките в кълбото трябва да проследим задължително.

В записаните песни битуват познати и непознати символи, божества и митологични персонажи с азиатски произход. От тях ще проследим само един символ и едно название.

Символът е познатият на всички съвременници хитлеристки поздрав.

“Царю, царю господарю,  
що си седнал фаф сарае,  
та ни фодиши фаф гората,  
да си дигнеш десна рока,  
да е дигнеш нависоку,  
нависоку на небету,  
Бога си фальба фалиш.”<sup>1</sup>

“Боже ле, Сурва ле,  
Сурва ле и Сурица!  
Де си, Боже, на небету,  
русни, Боже, десни йоку,  
да си видиш да си зрейнеш.  
Фальба та фали наше царе,  
подигнал си десна рока,  
подигнал е нависоку,  
нависоку на небету,  
та си та фальба фали.”<sup>2</sup>

“Що ми седнал Дива крале,  
дигнал си десна рока,  
със рока ва фальба фали,  
чи сте слели ут небету,  
де ми седет трима Бога,  
та си учите ду млади юнаци,  
ду млади юнаци малки моми,”<sup>3</sup>

В древността вдигането на дясната ръка към небето е символизирало връзката на владетеля с Небесните богове. От тях той е получил властта си. От тях получава благоволение за всичко, което извършва, а делата му са в тяхно име. Към тях е отправена и неговата благодарност. Това е символът за единение между боговете и владетеля.

“Но Аврам каза на Содомския цар: Аз дигнах ръката си пред Господ, Всевишния Бог, Създател на небето и на земята, и се заклех...”<sup>4</sup>

Хитлеристите са заимствали своята символика от древните арийци и са възприели три от символите за основни.

Пречупеният кръст е с азиатски произход и е известен още от дълбока древност. И днес е широко разпространен в Азия като религиозен символ на будизма.

Орелът с разперени крила е с азиатски произход. Той е символът за Ахура Мазда в древноперсийската религия с център Персеполис.

Хитлеристкият поздрав е взет от италианските фашисти, а те от римските императори.

Как и кога се е появил този символ в съзнанието на нашия народ?

Първата възможност е от времето на римското владичество над Тракия и Македония, от където са записаните песни.

Втора възможност е някои от племената да са съживителствали по време на преселението си до Балканския и Апенинския полуостров.

Третата възможност е и на двата полуострова символът да е пренесен от мястото, където е възникнал. Вероятно някъде в Азия.

Все пак тук остава място за съмнение и спор, но названието, което ще разгледаме по-долу, е неоспоримо.

В езика ни има две сходни думи с различно значение. Първата е арабин, а нейният смисъл и произход в българския език са ясни. Втората е арапин. Произходит ѝ в българския език е неизвестен, а в съзнанието на нашия народ тя означава черен човек. Така се пее в народната песен “Чер арапин бял кон язди...”

Почти същата дума, със същото значение - черен човек, срещаме и в песните от “Веда Словена”.

“Още рече Камяна не отрече,  
хабер си кралю дойде,  
чи е навървил Читайска краля  
през тоя земя Харапска,  
през това моря гуляму;  
лю утде си замине,  
сита земя пупленява;  
що е младу та църну заробюва.  
Робинки си църни ръки кършет,  
църни ръки кършет солзи ронет,  
чи си тяхна земя уставет,  
ут майка си са дялба раздилат.”<sup>5</sup>

“Бог да бие царна Харапине,  
Царна Харапине Харапската крале,”<sup>6</sup>

“Разеди са Харапската крале,  
разеди са налиоти са,  
та си прати царна Харапине  
да ми сече малки деца,”<sup>7</sup>

Тези песни са записани през втората половина на деветнадесети век, така че Гологанов и Веркович няма откъде да знаят за древния град Харапа, който беше разкопан от археолозите в началото на двадесети век в северния индийски щат Пенджаб. Харапа, Мохенджо Даро и други селища от долината на река Инд разкриха на учените от двадесети век неизвестна до тогава високоразвита древна цивилизация, която нарекоха културата Харапа. Тази цивилизация е била в разцвет 2500 години преди новата ера, което означава, че е съществувала поне петстотин години преди това. Залезът ѝ настъпва с нахлуването на арийските племена в долината на Инд. Самите арийци са записали, че там са заварили тъмни хора без носове.

А сега да надзърнем в книгата на Петър Добрев “Българските огнища на цивилизация в картата на Евразия”. Там г-н Добрев ни запознава със старинен текст от 354<sup>-та</sup> година, известен като “Анонимен Хронограф”. В него са описани все известни, значими и уважавани народи и държави, живели и съществували някога в Азия. Последни в списъка са поставени и българите. Г-н Добрев посочва точно местата, където са живели споменатите народи и къде са били техните държави. Ето коментарът му за българите.

“И най-после стрелката на маршрута отскача рязко на изток, споменавайки добре известните гимнасофисти или нагомъдреци - средновековно название на съседните с Персия северни индийци и по-

специално на индийските брахмани. До тези именно гимнасофисти във втория списък на Хронографа е поставено като завършек на текста и името на древните българи.”

Оставям на читателя сам да провери в историческите карти колко е разстоянието между Харапа и посоченото от г-н Добрев място, според Хронографа.

Ето от къде са в съзнанието на българския народ древните азиатски символи, божества и митологични персонажи. Ето как паметта на българския народ се изравнява по време с пирамидите и стават ясни думите на академик Дмитрий Лихачов “България - държава на духа”.

Предстои ни да научим още много за древните българи, които някой умен човек е нарекъл прабългари. Чувам гласове от тук - от там, да се махне това пра и за съвременните и древните да се употребява само българи. Признавам, и аз мислех така, но...

Това *пра* (първо) е най-важното нещо в българската история, а тя не е никакви си 1300 години. Това *пра* е вратата, през която сме минали, къде доброволно, къде насила, и сме станали днешните българи. Какво има зад тази врата? Аз се опитвам да кажа нещо, но то е капка в морето. Ако разбием и унищожим тази врата, ще захвърлим цялата си древна история и ще заприличаме на безпомощен стар склеротик, който няма минало и с всичко се съгласява.

Само дърво, което има дълбоки и здрави корени, може да израсте високо и да устоява на бурите. Затова трябва да пазим тази врата *пра* за този наш потомък, който ще потърси и ще намери ключа ѝ. Ще я отвори и ще мине през нея, за да се озове в друг свят, преди хиляди години, на най-неочеквано място и с изненада да прочете “Тат туам аси” - Това си ти!

- 
1. “Веда Словена”, Отворено общество, 1997 г., ISBN 954-520-108-8, стр. 271, песен 14, стихове 1-7.
  2. “Веда Словена”, стр. 272, песен 15, стихове 1-10.
  3. “Веда Словена”, стр. 288, песен 1, стихове 83-89.
  4. Стар завет, Битие, глава 14, стихове 22 и 23.
  5. “Веда Словена”, стр. 23, песен 1, стихове 36-47.
  6. “Веда Словена”, стр. 240, песен 12, стихове 114-115.
  7. “Веда Словена”, стр. 243, песен 12, стихове 327-330.

## ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ - 3

Много са неизвестните в древната история на българите. Къде е тяхната първа Родина? Към кой духовен и културен кръг са принадлежали? Какви превратности са претърпели?

Съвременните българи са наследници на народи, принадлежали към най-древния духовен център, в района на средноазиатските пла-нини Хиндокуш, Памир, Тян Шан и западните Хималаи. Район, известен като "Люлката на народите". Древното учение, към което са принадлежали нашите праотци, е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички древни философски школи, явни и тайни учения.

Българският зодиак и българският календар са най-съвършени-те в света.

В движението на небесните тела и тяхното взаимно разположе-ние има циклична повтаряемост, периоди с различна продължител-ност. Един от тях, със съществено влияние в слънчевата система, е обикалянето на Юпитер около Слънцето, приблизително за 12 годи-ни. Юпитер, с древнобългарското име Янкул, при обикалянето си око-ло Слънцето му оказва влияние и променя неговата активност. А по-вишената слънчева активност променя условията върху земната по-върхност и влияе на всичко, намиращо се там.

Затова древните са следели много внимателно движението на Янкул около Слънцето и неговото местоположение, защото всяка го-дина от обиколката му има влияние върху Земята със своя характе-ристика.

Така е установлен дванадесетгодишен календарен цикъл, съот-ветстващ на една юпитерова обиколка около Слънцето.

За да може този цикъл да се ползва и от непросветените хора, от простолюдието, всяка от дванадесетте години е назована с името на познато от бита или обкръжаващата среда животно. Имената на же-вотните от българския дванадесетгодишен цикъл, ползвани до преди стотина години в България, са:

1. Плъх	4. Заек	7. Кон	10. Петел
2. Вол	5. Варан	8. Овца	11. Куче
3. Барс	6. Змия	9. Маймуна	12. Свиня

1996 г. беше година на Плъха.

Следващият значим за нас период е годината с нейните сезони, а астрологично тя е разделена по подобие на дванадесетгодишния юпитеров цикъл на дванадесет части, с имена на животни. Но само по подобие, защото юпитеровият цикъл не е зодиак. Годишният цикъл, обозначен с дванадесет животни-символи е малък зодиак и е копие на големия зодиак, който се отнася за макропространството и макрорвемето.

Има и осемстепенно астрологично разделяне на годината - известната система Идзин.

Пръвто, главно условие, на което трябва да отговаря зодиакът, е да съответства на четирите астрономически точки - зимното и лятното слънцестоеене и пролетното и есенно равноденствие. Второто условие е той да бъде близо до математическото съвършенство за началата, върховете и краишата на зодиите и броят на дните в зодиите и в сезоните, доколкото за това позволява първото условие.

Най-древният аналог на българския дванадесетстепенен годишен зодиак е в древния Шумер. Там зодията Стрелец е наричана само Мул-Гула - Великата зодия, докато всички останали имат по няколко имена. Друг източник на сведения за българския зодиак е Симеоновият сборник, изнесен в десети век в Русия и известен днес като Изборник на Светослав. Там е описан и нарисуван българският зодиак с начална зодия Стрелец. Друг такъв образец в Европа няма.

Но българският зодиак е ползван от колобрите и посветените велможи, а за удобство е бил създаден за общонародна употреба българският гражданска календар. Лесен за запомняне и боравене с него, той и до днес е най-съвършеният, създаван някога календар за широка гражданска употреба.

Българският зодиак, освен че е бил познат в България до времето на Симеон, е пренесен и в Италия от Алтековите българи, от богоМИЛИТЕ или от предишните преселения на българи на Апенинския полуостров. Там папа Григорий го установява като официален календар, с който светът си служи днес.

Единственото, което е направил папа Григорий, е било да измести началото на съвременния календар десет дни след Коледа в българския зодиак и Нова година в българския календар, за да не се обезличи големият християнски празник "Рождество Христово".

Но най-вероятно е знаел и за деветте Мръсни дни от Коледа - 22 декември до 1 януари - Суров ден, денят на новото слънце, от българ-

ската целогодишна празнично-обрядна система. Затова е поставил съвременната Нова година на Суров ден (светлия ден), след Мръсните (черните) дни.

Тук са използвани сведения от книгата на Петър Добрев “Преоткриването на българския календар”, 1994, ИКК “Славика-PM”, ISBN 9548439077.

### *Приложения към “Древното учение и българите - 3”*

1. Българският зодиак
2. Българският календар
3. Сравнителни таблици между съвременния Григориански календар, Българския зодиак и Българския календар, за обикновена и високосна година.

## Българският зодиак

Зодия	начало	връх	край	брой на дните
1. Стрелец	7.12	22.12	6.1	31
2. Козирог	7.1	22.1	6.2	31
3. Водолей	7.2	21.2	6.3	28/29
4. Риби	7.3	22.3	6.4	31
5. Овен	7.4	22.4	6.5	30
6. Телец	7.5	22.5	6.6	31
7. Близнаци	7.6	22.6	6.7	30
8. Рак	7.7	22.6	6.8	31
9. Лъв	7.8	22.8	6.9	31
10. Дева	7.9	22.9	6.10	30
11. Везни	7.10	22.10	6.11	31
12. Скорпион	7.11	22.11	6.12	30
				365/366
Пролет	7.2	22.3	6.5	89/90
Лято	7.5	22.6	6.8	92
Есен	7.8	22.9	6.11	92
Зима	7.11	22.12	6.2	92
				365/366
Коледа		22.12		

## Българският календар

Месец	начало	край	брой на дните
1. Първи месец	23.12	22.1	31
2. Втори месец	23.1	21.2	30
3. Трети месец	22.2	23.3	30
4. Четвърти месец	24.3	23.4	31
5. Пети месец	24.4	23.5	30
6. Шести месец	24.5	22.6	30
7. Седми месец	23.6	23.7	31
8. Осми месец	24.7	22.8	30
9. Девети месец	23.8	21.9	30
10. Десети месец	22.9	22.10	31
11. Единадесети месец	23.10	21.11	30
12. Дванадесети месец	22.11	21.12	30
			364

### *Забележителни дни*

**Нова година** - 22.12. Триста шестдесет и петия ден от годината - неотбелязан в древнобългарския календар с число, а с лично име - ИН, Иник, Йиннак, Игнажден.

**Уравнителен ден** - 22.6. Между шестия и седмия месец. Триста шестдесет и шестия ден от високосната година - неотбелязан в древнобългарския календар с число, а с лично име - ЯН, Яник, Янинак, Енювден.

*По Йордан Вълчев и Петър Добрев*

# Обикновена година - 365 дни

**A - Съвременен Григориански календар**

**Б - Древен български зодиак**

**В - Древен български календар**

<b>A</b>	<b>Януари</b>																															
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
<b>Б</b>	Стрелец												Козирог																			
	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	
<b>В</b>	Първи месец															Втори месец																
	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
<b>A</b>	<b>Февруари</b>																															
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28				
<b>Б</b>	Козирог												Водолей																			
	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22				
<b>В</b>	Втори месец															Трети месец																
	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7				
<b>A</b>	<b>Март</b>																															
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
<b>Б</b>	Водолей												Риби																			
	23	24	25	26	27	28	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	
<b>В</b>	Трети месец															Четвърти месец																
	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7		
<b>A</b>	<b>Април</b>																															
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
<b>Б</b>	Риби												Овен																			
	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24		
<b>В</b>	Четвърти месец															Пети месец																
	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7		

А	Май																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
Б	Овен															Телец															
	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
В	Пети месец															Шести месец															
	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8
А	Юни																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	
Б	Телец															Близнаки															
	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	
В	Шести месец															Седми месец															
	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	
А	Юли																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
Б	Близнаки															Рак															
	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
В	Седми месец															Осми месец															
	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8
А	Август																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
Б	Рак															Лъв															
	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
В	Осми месец															Девети месец															
	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9
А	Септември																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	
Б	Лъв															Дева															
	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	
В	Девети месец															Десети месец															
	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9	

А	Октомври																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
Б	Дева												Везни																		
	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
В	Десети месец															Единадесети месец															
	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9
А	Ноември																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	
Б	Везни												Скорпион																		
	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	
В	Единадесети месец															Дванадесети месец															
	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
А	Декември																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
Б	Скорпион												Стрелец																		
	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
В	Дванадесети месец															Първи месец															
	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	И	1	2	3	4	5	6	7	8	9

# Високосна година - 366 дни

**A - Съвременен Григориански календар**

**Б - Древен български зодиак**

**В - Древен български календар**

А		Януари																													
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
Б		Стрелец															Козирог														
26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	
В		Първи месец															Втори месец														
10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
А		Февруари																													
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29			
Б		Козирог															Водолей														
26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23			
В		Втори месец															Трети месец														
10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8			
А		Март																													
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
Б		Водолей															Риби														
24	25	26	27	28	29	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	
В		Трети месец															Четвърти месец														
9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
А		Април																													
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Б		Риби															Овен														
26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24		
В		Четвърти месец															Пети месец														
10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8		

А	Май																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
	Овен																														
Б	Телец																														
	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
	Пети месец																														
В	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9
	Юни																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	
Б	Телец																														
	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	
	Близнаки																														
В	Шести месец																														
	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8		
	Я																														
А	Юли																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
	Близнаки																														
Б	Pak																														
	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
	Седми месец																														
В	Осми месец																														
	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8
	Дъвемти																														
А	Август																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
	Pak																														
Б	Лъв																														
	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25
	Осми месец																														
В	Девети месец																														
	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	
	Девети месец																														
А	Септември																														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	
	Лъв																														
Б	Дева																														
	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	
	Девети месец																														
В	Десети месец																														
	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	

А	Октомври																															
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
Б	Дева										Везни																					
	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	
В	Десети месец															Единадесети месец																
	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	
А	Ноември																															
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30		
Б	Везни										Скорпион																					
	26	27	28	29	30	31	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24		
В	Единадесети месец															Дванадесети месец																
	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9		
А	Декември																															
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	
Б	Скорпион										Стрелец																					
	25	26	27	28	29	30	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	
В	Дванадесети месец															Първи месец																
	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	И	1	2	3	4	5	6	7	8	9	

B	И	ИН, Иник, Ининак, Игнажден
	Я	ЯН, Яник, Янинак, Еновден

## ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ - 4

Много са неизвестните в древната история на българите. Къде е тяхната първа Родина? Към кой духовен и културен кръг са принадлежали? Какви превратности са претърпели?

Съвременните българи са наследници на народи, принадлежали към най-древния духовен център, в района на средноазиатските планини Хиндокуш, Памир, Тян Шан и западните Хималаи. Район, известен като "Люлката на народите". Древното учение, към което са принадлежали нашите праотци, е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички древни философски школи, явни и тайни учения.

От къде, как и кога са се появили в българския език и народните обичаи мартеницата, Баба Марта и името на месец Март?

Парамартха - това е първообразът на Баба Марта. Термин от Древното учение, буквално означаващ "край на мъртвото дихание". Тук става въпрос за диханието на Брахма. Когато той издишва се създава всичко и светът се разширява, а когато вдишва, светът се свива и всичко се унищожава. Това е модел от макрокосмическо естество, но същият принцип е валиден и за нашия свят, в по-малки мащаби и по-ограничено действие. Това е кръговратът на годините, който циклично и безспирно се повтаря като метрична пулсация.

Днес годината се разделя на четири сезона; пролет - сътворение, лято - съществуване, есен - унищожение и зима - покой. Но според Древното учение годината се разделя по още два начина. Според първия тя се разделя на две полугодия: издишване - от средата на зимата до средата на лятото и вдишване - от средата на лятото до средата на зимата, а според втория на мъртво дихание - от средата на есента до средата на пролетта и живо дихание - от средата на пролетта до средата на есента.

Пролетният преходен период между зимното и лятното полугодие, според българския зодиак е от 7 март до 6 април. Това именно е периодът Парамартха - край на мъртвото дихание.

Думата пара означава край, в края. Със същото значение тя се използва и днес в съвременния български език. Парapsихология, па-

раноромални явления и др. Днес пара се тълкува по-често като извън, отвъд края.

Думата мар означава смърт, мъртво. В будизма това е името на бога на смъртта Мара (м.р.).

Един от седемте висши принципа в Хептат от Зороастризма е Амеретет - безсмъртие. Първата гласна А означава отрицанието Не, а коренът на думата, носещ нейния смисъл, е мер - смърт.

В българския език съществува изразът “Да омеретеши дано”, от типа на “Да пукнеш дано” и “Чумата да те тръшне”. А също и думата мерешки, с подобен смисъл.

Това е смисълът на термина Парамартха, от Древното учение. Но тези знания, по обясними причини са оставали винаги в малък, затворен кръг от посветени хора. За масова употреба се разработва, на същата основа, в друга светлина празнично-обрядна система за бита и обичаите на народа.

Така месецът в календара става Март, периодът Парамартха - Баба Марта, а отличителният му знак - мартеницата. Самата мартеница е символ на двойнствеността на битието. Както животът носи в себе си смъртта, така и смъртта носи в себе си живота. Периодично преминават от един в друг. Затова двата цвята са така преплетени в мартеницата. Белият - символ на смъртта, на съня, покоя и зимата и червеният - на живота, бодърстването, движението и лятото.

В книгата “Българи, тюрки, славяни” от Петър Добрев научаваме, че до планината Тян Шан, при разкопки на могила е намерена седемдесетсантиметрова островърха шапка, за която на стр. 108 чете “...някога към върха ѝ е бил прикрепен един особен религиозен символ - така нареченият **фарн**, изобразяван като овен с мартеница на врата...” (на илюстрацията).

Защо овен с мартеница?

Според българския зодиак периодът Парамартха съвпада със зодия Риби, 7 март - 6 април. От 7 април до 6 май (Гергъовден) е зодия Овен - първата зодия извън мъртвото дихание, която пренася символа

на прераждането - мартеницата, по-нататък в кръговрата на годината.

Може би това е в основата на приказката за черния и белия овен, които ще ни отнесат на долната или горната



земя, за мъртвата и живата вода.

Но ако погледнем по- внимателно илюстрацията на овена с мартеницата, ще забележим, че това не е овен, а муфлон. Това не променя нищо от написаното по-горе, но означава, че там, където е битувала мартеницата, муфлонът е бил обичайна част от околната среда.

Това също може да ни насочи откъде сме дошли ние, българите - хората с мартениците.

## ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ - 5

Много са неизвестните в древната история на българите. Къде е тяхната първа Родина? Към кой духовен и културен кръг са принадлежали? Какви превратности са претърпели?

Съвременните българи са наследници на народи, принадлежали към най-древния духовен център, в района на средноазиатските планини Хиндокуш, Памир, Тян Шан и западните Хималаи. Район, известен като "Люлката на народите". Древното учение, към което са принадлежали нашите праотци, е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички древни философски школи, явни и тайни учения.

От къде идват и какво означават българските владетелски титли Цар и Кана субиги?

Смисълът на титлата Цар, от дълбока древност до наши дни е претърпял следните промени:

1. Духовен водач.
2. Духовен вожд и държавен глава.
3. Държавен глава.

През същия период титлата Цар е известна в четири варианта: Джар, Зар, Сар и Цар. Това изброяване не е хронологично.

Джар идва от джа, в названието двиджа - два пъти роден, физически и духовно. Това прозвище се е давало на изключителни личности измежду брахманите - древноиндийските мъдреци. Възможно е с Джар да са назовавани хора с по-особени способности, като днешните екстрасенси, ясновидци и др. Джар, Джарман, Джерман е съзимеримо с Махатма - голям мъдрец. Те са основавали свои учения и свои школи, където са обучавали учениците си. Имали са последователи в различни племена и народи и са били техни духовни водачи. Когато Джар става държавен глава се нарича Раджа и Махараджа.

Зар означава звездобоец, астролог, математик, лечител, маг. С две думи велик мъдрец. Такъв е човекът с незнайно име от древноиранското племе спитама, чийто баща е Пурушаспа. На света той е известен като Заратхустра / Заратустра. Това не е неговото лично име, а прозвище.

Зара + тхуст / туст + ра  
 Магът / жрецът на вишния бог

(Тук “вишния” и “бог” са условни понятия. Древното учение Балкара не е религия. Тук думите “тхуст” и “ра” имат своя определен смисъл и той не е религиозен, а понятия от космогонията на древните.)

От тук разбираме защо дори и днес още българите, а и други народи при тържествени случаи вдигат високо пълните чаши за “тост” с някакво пожелание (от вишния бог).

От Зар идват думите заря, зарево и зар (за игра), който в началото е бил използван за предсказания.

От книгата “Веда Словена” научаваме за българския празник Зарев ден, от който започва Зарев месец и че Зара означава “биларин, който гледа на звездите и познава какво ще бъде”. Зара е духовен водач.

Сар е спомената от Милош Сидоров в книгата му “Българиянството”. “Интересно е, че на осетински сар означава вожд, цар, а в един надпис на хан Крум е употребена старобългарската дума саракт, вероятно със значение царство”.

Сар присъства като съставка в имената на някои от месопотамските царе и по мое мнение означава цар.

“Саргон I	- 2637	- 2582	г. пр.н.е. шумерски цар.
Салманасар I	- 1280	- 1261	г. пр.н.е. асирийски цар.
Тиглатпаласар I	- 1115	- 1093	г. пр.н.е. асирийски цар.
Салманасар II	- 1030	- 1019	г. пр.н.е. асирийски цар.
Тиглатпаласар II	- 966	- 934	г. пр.н.е. асирийски цар.
Салманасар III	- 858	- 824	г. пр.н.е. асирийски цар.
Салманасар IV	- 781	- 744	г. пр.н.е. асирийски цар.
Тиглатпаласар III	- 745	- 727	г. пр.н.е. асирийски цар.
Салманасар V	- 726	- 722	г. пр.н.е. асирийски цар.
Саргон II	- 721	- 705	г. пр.н.е. асирийски цар.
Набопаласар	- 625	- 605	г. пр.н.е. вавилонски цар.
Киаксар	-	612	г. пр.н.е. мидийски цар.”

(К.В. Керам, “Богове, гробници, учени”, “Български художник”, 1988 г., стр. 485-492.)

Сар е съставна част и в думата Сарман, сармати - царски скити.

От Зар и Сар произлизат римското Цезар и византийското Кесар.

Като доказателство, че Цар означава преди всичко духовен водач, а не само и единствено държавен глава е и следният текст от Евангелие на Матея, 2:1,2.

“А когато се роди Иисус  
във Витлеем Юдейски,  
в дните на цар Ирода,  
ето, мъдреци от изток  
пристигнаха в Ерусалим.  
И казаха: Где е Юдейският **цар**  
който се е родил? защото  
видяхме звездата му на изток  
и дойдохме да му се поклоним.”

Най-вероятно българското Цар е вариант от Сар, а за да разберем какво са влагали нашите предци в тази титла е добре да цитирам тях самите от “Веда Словена”, том втори, издаден в Петербург.

Государственный лозунгъ народа, бывшаго основателемъ  
образованности, сохранившейся въ Родопскихъ пѣсняхъ:

## Б О Г Ъ И Ц А Р Ъ.

Самая истинная, самая прочная и самая непоколебимая  
и несокрушимая основа счастія и благоденствія рода человѣ-  
ческаго:

«Если Ты, Царь, будешь живъ—  
И мы будемъ жить;  
Если Ты погибнешь—  
И мы погибнемъ!»

Эти стихи находятся въ одной эпической пѣсни, говорящей о первобытномъ переселеніи народовъ.

Эти пѣсни еще не напечатаны.

Затова българите до цар Симеон не са имали Цар, а Кан. Защото духовният им център е останал някъде в Азия. От там са направлявали духовно народите, независимо от преселението им в близки или далечни географски райони. Независимо от създаването и унищожаването на държавите. А племената са имали свои духовни водачи. При българите това са колобъра, зара и балара - биляра - боляра.

Едва когато приемат новата религия - християнството и Симеон прави всичко за отделянето на българската църква от Константинопол и тъй като той е владетел не само на българи, но и на други пле-

мена, титлата Цар е заменила Кан и е призната от Византия.

Какво означава титлата Кана субиги, използвана от българските владетели преди Симеон?

Кан, Кана в древността е звучала Кхан, Кхана, откъдето в някои народи е Кан, а у други Хан. Като отглас от тази прабългарска титла в Кавказ се срещат имената Кхан-Кхана и Кхани-Давле, както можем да прочетем у Петър Добрев.

Кхан означава това, което нашите владетели са ни оставили като определение за себе си, “Владетел от Небето поставен”.

Кхан, според Древното учение, означава човекът, призван да въдвори такъв порядък в държавата и обществото, който да осигури благоденствие и просперитет.

Думата субиги се състои от две части, суб и иги. Суб означава под, дolen, нещо вторично. Със същото значение се използва и днес в някои съвременни езици, включително и българския. Субконтинент, субпродукт.

Думата иги идва от санскритското Иш - власт, господар, бог. Тя съществува и днес в българския език и означава иго, в “Под игото”. Тя е съставна и на думата игумен - подвластен човек, раб божий.

От казаното до тук следва, че Кхана субиги означава “Владетел, от Небето поставен и подвластен нему, на ползу роду”.

Древните са били наясно с положението на човека в мирозданието, където всичко е подвластно на Небето. Затова на земята никой жив човек, пък макар и владетел, не може да счита себе си за всевластен, за последна инстанция. А волята на Небето над хората и земните дела може да се разчита и предсказва само от изключителни личности - опитни астролози в определени за целта места. Такива са били Джарман, Сарман, Зара в Персия, Мага във Вавилон, Жреца в Египет и Оракула в Елада.

Княз Борис I не е бил посветен в християнските тайнства и затова не е имал претенции към титлата Цар. Но при своето кръщение, приемайки новата религия, приема ново лично име Михаил и нова държавническа титла - пославянченото княз от старата си титла Кана с(убиги). Но нова е само формата, а съдържанието е същото - Борис остава духовно подчинен владетел, този път на Константинопол.

Стремежът на Симеон към титлата Цар не е израз на властолюбие, а действие според правилата на висшата политика в онния времена. Той е бил наясно, че духовната връзка с Азия е почти прекъсната и е приел новата духовност, но не желаел чужда духовна власт, която лесно може да се превърне в политическа.

Изучавайки науките в Константинопол, вероятно е овладял във висша степен и християнските тайнства и догми. Иначе не би поже-

лал неоснователно титлата Цар за българския престол и не би я получил от Византия.

Но намеренията и постиженията на Борис и Симеон в тази посока са едно, а възможностите на България при разединен елит и народ, между старото и новото - друго. Останалото е известно от Историята.

- 
1. Мирча Елиаде, "История на религиозните вярвания и идеи", том I, 1997, ИК "Христо Ботев", ISBN 954-445-403-9.
  2. "Веда Словена", Отворено общество, 1997, ISBN 954-520-108-8.
  3. Милош Сидоров, "Българиянството", Български писател, 1997, ISBN 954-443-326-4.
  4. Петър Добрев, "История на българите: потребност от нов подход", сборник, първа част, ОФ Тангра, 1998, ISBN 954-9717-06-2.

## ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ - 6

Много са неизвестните в древната история на българите. Къде е тяхната първа Родина? Към кой духовен и културен кръг са принадлежали? Какви превратности са претърпели?

Съвременните българи са наследници на народи, принадлежали към най-древния духовен център, в района на средноазиатските планини Хиндокуш, Памир, Тян Шан и западните Хималаи. Район, известен като "Люлката на народите". Древното учение, към което са принадлежали нашите праотци, е в основата на всички значими древни и съвременни религии, на всички древни философски школи, явни и тайни учения.

От къде идва и какво означава названието "Българи"?

Нашите най-древни предци са назовавали себе си така в чест на древния бог Бал, чийто последователи са били. Той е известен още и като Бел, Пал, Баал и Ваал.

Ако ми кажат, че древните са имали нещо по-висше и достойно за почит от своя бог, аз просто няма да повярвам.

Затова нашите предци са назовавали всичко голямо и значимо в живота си с името на своя бог Бал, като са започнали със себе си. Назовали са главния си град Балк / Балх, държавите си Балхара, Бал(л)укрия, Белуджистан, Балистан, а народът им е известен от древно-индийските писмени източници като балхики.

Дори и днес името на бог Бал е непроменено в името на балкарите от Кабардино - Балкария в Кавказ, а нашите преки предци - аспаруховите българи, са назовали най-голямата планина в земите ни Балкан. Затова в народните песни се пее за Бела бога.

Но идвайки в Европа, Бал се променя, което се вижда от названията на трите европейски Българии и на многото едноименни градове: Белград, Бялград, Болград, Булгар.

Погледнато в тази светлина, нашето име - българи, е равнозначно на брахмани, вишнуисти, будисти, кришнари, йеховисти, християни, мохамедани и др., т.е. поклонници и последователи на определен бог, пророк или месия.

Затова в нашата история има толкова много български племена:

кучи българи, купи българи, чдар българи, сакалиби българи, бурджани българи, кумани, скити, сармати, оногондури, кутригури и т.н.

Какво се знае от историческите източници и свети писания за Бал?

От древни текстове научаваме, че бог Ваал е главното божество в пантеона на угаритската религия, в едноименния южносирийски пристанищен град.

“Ваал е единственият бог, който въпреки че се смята за един от синовете на Ел (тъй като последният е бащата на всички богове), е наречен “син на Даган”. Този бог, чието име означава “зърно”, е почитан през третото хилядолетие пр.н.е. в районите на Горен и Среден Ефрат. При все това Даган не играе никаква роля в митологичните текстове на Угарит, където Ваал е основният протагонист. Нарицателното име баал (“господар”) става негово собствено.”<sup>1</sup>

А под линия преводачът е добавил в обяснителна бележка “Всъщност гърците наричат бога Ваал. В семитските версии той се среща като Балу или Баал.”

Аз бих добавил, че същото се отнася и за древния град Бабел, Бабелон - Вавилон.

Горният цитат ни посочи, че бащата на Ваал, бог Даган, е билувал в Горен и Среден Ефрат. Да проверим има ли сведения от Месопотамия за бог Бал.

Шумер. Първа династия на Киш.

- Ба-ли-их - четиринацети владетел, царувал 400 години.

Първа династия на Ур. (около 3100 до 2930 г. пр.н.е.)

- Балулу - четвърти владетел, царувал 36 години.

Вавилония и Асирия.

- Ашурубалит I - асирийски цар от Ашур, 1880-1840 г. пр.н.е.

- Тиглатпаласар I - асирийски цар, 1115-1093 г. пр.н.е.

- Ашурбелкала - асирийски цар, 1085-1062 г. пр.н.е.

- Ашурнасипал I - асирийски цар, 1049-1031 г. пр.н.е.

- Тиглатпаласар II - асирийски цар, 966-934 г. пр.н.е.

- Ашурнасипал II - асирийски цар, 884-859 г. пр.н.е.

- Набуапалидин - вавилонски цар, 885-852 г. пр.н.е.

- Мардук-Белусати - вавилонски цар, 851-826 г. пр.н.е.

- Мардук-Балаксуикби - вавилонски цар, 827-815 г. пр.н.е.

- Тиглатпаласар III - асирийски цар, 745-727 г. пр.н.е.

- Меродахбаладан II - вавилонски цар, 721-710 г. пр.н.е.

- Ашурбанипаль - асирийски цар, 668-626 г. пр.н.е.

- Ашурубалит II - асирийски цар, 611-606 г. пр.н.е.

- Белшарушур (Белсазар) - син на Набонид, последния вавилонски цар, 539 г. пр.н.е.<sup>2</sup>

Във всички тези имена присъства Бал, Бел или Пал.

А известният асирийски цар Ашурбанипал е заповядал да напишат върху глинена плочка с клинопис следното: “Който с коварна умисъл заличи документ с моето име, унищожи го или го пренесе на друго място, нека него прокълне Нинмак пред Бел и Саратея, нека унищожи неговото име и неговото семе във всички земи.”<sup>3</sup>

Ето и още едно сведение за бог Бал, от Вавилон.

*“Бероз - прозвище на вавилонски жрец и историк. В III век пр.н.е. систематизирал вавилонската религия и история, записвайки ги на гръцки по времето на Александър Велики. Преподавал астрология и вавилонска магия. Според Бероз бог Бал разделил Оморка (мрака като прасубстанция) и е създал небе и земя.”<sup>4</sup>*

А има ли връзка между месопотамския Бал и ханаанския Баал?

*“Така и Салимския цар Мелхиседек, който беше свещеник на Всевишния Бог, изнесе хляб и вино та го благослови, казвайки: Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Създател на небето и на земята; благословен и Всевишния Бог, който предаде неприятелите ти в твоята ръка. И Аврам му даде десетък от всичко.*

*А Содомският цар рече на Аврама: Дай ми човеците, а имота задръж за себе си. Но Аврам каза на Содомския цар: Аз дигнах ръката си пред Господа, Всевишния Бог, Създател на небето и на земята, и се заклех,...”<sup>5</sup>*

От тук се вижда, че Аврам, дошъл от Ур, от Шумер и Салимският цар-свещеник от Ханаан имат един и същи Бог - “Създател на небето и на земята”. Въпреки че името не е споменато, би било странно той да не е бог Бал.

От всичко казано до тук естествено възниква въпросът “Кой или какво е бог Бал?”

В най-дълбока древност не е имало религия в съвременния смисъл, а това, което днес наричаме философия, за елита и митология за народа - два различни мирогледа. Елитът е издигнал своя до недоподозирани за съвременника висоти в умозрителното опознаване на тайните на Всемира.

Днес цивилизираното общество е добре смазана и работеща машина и достиженията му се приемат като нещо рутинно, като даденост и не осъзнаваме, че всичко днешно стои здраво и непоклатимо върху пилоните, които древните са положили в океана на безсъзнателното, на мрака.

Прагът, границата, която отделя човека от животното, от мрака, е осъзнаването на звука. От един-единствен гърлен звук, чрез артику-

лация се образуват двадесет и два обработени, култивирани звука. Това е началото на човека, на цивилизацията. В началото бе словото.

Мъдростта на древните е недостижима, защото са разчитали Действителността, а методологията им е взаимствана от Природата и всичко в Древното учение е взето от там. Ако след време учението се видоизмени или изкриви, търсещият потомък ще открие истината в оригинала - в Природата. Дори и Древното учение да се изгуби въобще, новите мислители ще го възродят, разчитайки оригиналa - Действителността.

Тук древните прилагат своята желязна логика. Щом култивираните звуци са най-ниското равнище на човека и цивилизацията, цялата им мъдрост трябва да бъде предадена чрез звуците. Елементарно, но не съвсем.

В споменатите двадесет и два звука древните влагат двадесет и двете висши понятия с най-общ смисъл и значение в изграждането на Всемира.

Чрез съчетаване на споменатите двадесет и два звука - понятия, се образуват срички и думи, отговарящи на природния модел. Колкото по-кратка е думата, толкова понятието е по-общо. Колкото думата е по-дълга, толкова понятието е по-конкретно и частно.

На същия принцип са изградени дървото на познанието и родословното дърво. Общото, основополагащото е долу, а конкретните и частните неща, горе.

Затова за нас, съвременните хора със западна култура и възпитание такива звукосячетания звучат странно, необяснимо и са почти непроизносими. Пример за това е езикът на древните арийци - санскрит.

Но елитът и интелектът му са променлива величина и древните мъдреци влагат тази огромна, всеобхватна система и в бита и съзнанието на простосмъртните по всички възможни начини, във всички сфери на човешкия живот. А по-късно, когато преобразуват митологията в религия и тя става главното оръжие на политиката, влагат в нейните доктрини и понятия от Древното учение.

Още в дълбока древност, с разделението на племена и народи Древното учение у всяко от тях заживява самостоятелен живот. Това са известните Ведизъм в Индия, Маздеизъм в Персия, Даоизъм в Китай, в Египет, в Шумер, Вавилон, Асирия, в Елада. Това са големите и известните, но има и малки в по-малките племена и народи.

По-късно, когато стават религии и особено когато се появяват новите монотеистични религии, някои от тях започват непримирима борба за наследството на Древното учение, имайки в себе си само части от него.

**А Истината няма и не може да има стопанин!**

Но нека се върнем към името на нашия бог Бал. Чрез споменатия по-горе начин на звукосъчетание, в това име древните наши праотци са вложили едно от най-висшите понятия в своя модел за мирозданието. Понятие, което на нашия съвременен език би съответстввало на Мъдростта на Всемира, по която се изгражда, съществува и отмира всичко във Вселената, на Всемирния природен закон. Затова и назованието българин в стари времена е било синоним на мъдрец.

Тук е моментът да се зададе въпроса “От къде можем да черпим сведения за нашата древност и за принадлежността ни към Древното учение”?

Ако днес българите имат някакво съкровище, то не е в трезора на БНБ, а в трезорите на Институтите по фолклор, етнография и български език към БАН. Това са и скъпоценните камъни, разпилени като топонимия навсякъде, където е имало българи. А що се отнася до съвременния български език от последните сто и двадесет години, противно на мнението, че в него са останали малко думи от древния език на българите, може да се каже, че връзката му с древността е почти непокътната.

Чрез името на бог Бал преоткриваме не само корена на собственото си име, но и заглавието на многотомната древна съкровищница Балкара. Тя, за разлика от Шамбала и Кристалната библиотека е реалност и все още може да бъде прочетена. Започнахме със заглавието.

- 
1. Мирча Елиаде, “История на религиозните вярвания и идеи”, том първи, ИК “Христо Ботев”, 1997, ISBN 954-445-403-9, стр. 188.
  2. К.В. Керам, “Богове, гробници и учени”, “Български художник”, 1988, стр. 255, рис. 23.
  3. К.В. Керам, “Богове, гробници и учени”, “Български художник”, 1988, стр. 483-492.
  4. Милош Сидоров, “Българиянството”, “Български писател”, 1997, ISBN 954-443-226-4, стр. 144.
  5. Стар завет, Битие, глава 14, стихове 18-23.



**ЗАКОНЪТ**

**Законът не е религия, той е основата на всички религии!**

Много хора днес са убедени и вярват в съществуването на високоразвита древна цивилизация.

От дълбините на историята достигат до нас сведения и знания с необясним произход от гледна точка на развитието на човешкото общество, според историческата наука. Това противоречие смущава, поражда съмнения и подтиква към размисъл и търсене на истината по въпроса.

Същността на тази книга е “Равновесието”. Написах “Законът”, за да покажа, че сложният модел за света не може да се предаде на голям кръг от хора по начина, по който го разбира, пази и предава елитът на обществото в древността и днес. Възможните начини са чрез бита, календара, празниците, приказките, митовете и легендите, религиите.

В “Законът” пише същото, каквото и в “Равновесието”. Така са постъпвали в древността. Днес познаваме много митове, епоси, философски трактати и религиозни писания, но не знаем какъв е техният първоизточник. Моето мнение по въпроса е изложено в “Равновесието”.

Бих желал читателите да видят в “Законът” три неща.

Първо. Че Истината, описана в “Равновесието”, е описвана с други средства още в древността по много и различни начини.

Второ. Да видят езика на звуците, с които са закодирани древни знания. Аз не знам кой е този език. Пракрит, Санскрит, езикът на древните българи - Бхаджа или някой друг.

Трето. Да видят връзката на този древен език със съвременния български език. Ако специалистите по древни източни езици в България се потрудят и направят пълен паралел между двата езика, използвайки идеята от “Законът”, резултатът ще бъде невероятен. Тогава цялата истина за нашата древност и мъдрост ще излязат наяве.

## - 1 -

*Във Всемира няма морал, етика, състрадание и милост. Там има Закон и правила и се случва винаги това, което е предвидено в Закона и правилата. Безусловно.*

*Каквото трябва да се роди - се ражда, каквото трябва да съществува - съществува, каквото трябва да умре - умира!*

*Човеко, знай, бъди мъдър!*

1. *Творецът е Нищото*, а Законът е Всичко. Творението и Творенето са в Закона от *Твореца*, а сътвореното и сътворенето са от человека според Закона.

2. Всяко твоё дело е дело според Закона. Ако не крачиш напред, ще крачиш назад. Изборът е твой. Затова търси и учи Закона!

3. Виж, светът е Едно. И това Едно е Две. Голямото е вън, а Малкото вътре. Ако имаш очи, ще видиш, но трябва дълго да гледаш.

4. Ако гледаш навън, ще видиш всичко, но няма да видиш Голямото, понеже е много близо. Толкова близо, че е част от Малкото.

5. А, ако гледаш навътре няма да видиш нищо, защото там е Малкото, а то е много далече. Толкова далече, че е част от Голямото.

6. И ако не видиш, че светът е Едно, ако не видиш, че светът е Две, трябва да видиш, че светът е Три. Защото от Три идва Всичко, а без Всичкото няма Закон, защото Законът е Всичко.

7. Пътят на Всичко е кръг. Но кръгът няма начало, затова няма и край. Защото всеки край е начало и всяко начало е край, когато пътят е кръг.

8. Тогава, съществува само Пътят - големият Път. Видим и невидим, знаен и незнаен, той е безначален, безкраен и вечен.

9. Затвореният кръг е безумие. Отвореният води в нужната посока - нагоре, надолу, напред или назад. И този кръг е Зодиак.

10. Кълбо. В кълбото мрак.  
Студът прегърнал тишината,  
в блаженство сенките летят.  
Закон! Без собствен лик,  
в движението без промяна  
на всичко те са образци.
11. Лъчът! Дойде мигът.  
В началото бе светлината.  
Стрела към бездната лети.  
Така пробудена,  
без звук, от вечната причина,  
тетивата в лъка трепти.
12. Горе, в синевата,  
между небето и земята  
е козирогът еднорог,  
готов да дира брод  
през слога между двата свята -  
през огнедишащият Ур.
13. Вода, вода, вода  
от бездната навред потича.  
Дъбът един там става два.  
Поток от светлина  
и звук последвал топлината  
в безкраяечно ще летят.
14. В морето - небосвод  
трите ще се съберат в едно.  
Ще плуват рибите във кръг.  
Живот. В тоз кръговрат  
пространството добива форми,  
а времето ще ги мени.
15. Водач на деветте.  
Вода със мляко се пресича  
в небето - бяла пелена.  
Покров като дъга  
лицето майчино покрива  
с море за вечни времена.
16. Гранит. Сурова твърд  
изплува бавно в океана,  
на птиците да бъде дом.  
Земя. С печален звън  
последният от трите свята  
накрая ще се появии.

17. Зенит. Тук всеки лик  
пред огледалото застава,  
глава със лавър овенчал.  
Двулик, така честит  
тук идващият си отива.  
Предел посоката мени.
18. Тих спомен отшумял,  
повелята неотменима  
сега шепти: "Назад, назад!".  
Без звук, от черен мрак  
към бездната зове децата,  
на майката далечен глас.
19. Раздел и кръстопът.  
Големите не ще преминат,  
на малките добър им път.  
Съдбата - мелница,  
без милост всичко раздробява,  
като жестока, дива пасти.
20. Крила разперила,  
децата свои приютява  
дева черна и безлика.  
Във полунощен час  
тя с мрака тихо ги завива.  
В забрава с студ ще ги приспи.
21. Везни. Тоз страшен съд,  
добро ли - зло ли, ще премери  
от дългия ти земен път.  
Но, знай! След изгрева  
в кой кръг отново ще поемеш  
решавал си единствен ти.
22. Сега, това е край.  
След миг завърта се отново  
Колелото на Закона.  
Вчера, днес и утре,  
все така върти се Зодиак  
и пак "Кълбо. В кълбото мрак..."
23. Така Диханието става камък, камъкът - растение, растението  
- животно, животното - човек, човекът - дух, а духът - Нищо.
24. Това е Пътят - единственият Път. Затова всеки път е част от  
Пътя и всеки живот - част от Живота.

*“Език свещен  
на моите деди...”*

**- 2 -**

**Нищото - Творециът** въздигна Закона над Хаоса и му даде от него две различни Нища.

А Законът повели: “Ти - Малкото и Ти - Голямото, сътворете Всичкото!”

Но Те, като бяха слепи, глухи и безчувствени, нито можеха, нито знаеха как да го сторят. Затова Законът ги захрани с Любов, като даде и на двамата поравно. Така Малкото стана Тя, а Голямото Той.

Но Тя, понеже беше малка, се изпълни и преизпълни с Любов, а на Него недостигаше. И като не знаеха какво да сторят, Любовта ги научи. Той обгради Тя от всички страни, а Тя се скри в предгръдката му и започна Лила - вечната игра за любовта на другия.

Затова се притискаха един към друг все по-силно и по-силно и не остана място между тях, където да сътворят Всичкото, защото там беше Любовта.

Тогава Законът им даде и Омразата, а тя ги отблъсна далече един от друг и щеше да ги раздели завинаги, ако не ги привличаше Любовта. Сега Те се обичаха колкото трябва и се мразеха колкото трябва. Стояха на разстояние един от друг, което Законът изпълни с океан от Омая - там да сътворят Всичкото.

“Ето - каза И Законът - на тебе давам най-голямата Тайна - Тайната на сътворението. Затова и Ти ще станеш Тайна. Никой не ще види лицето ти и не ще те познава. Ще си непревземаема крепост и никой не ще може да излезе от нея докато не настъпи Изгрева и не ще влезе докато не настъпи Залеза.

Ти ще даваш светлина, но не ще я видиш, защото си мрак. От теб ще е денят след Изгрева, но Ти не ще го познаеш, защото си нощта след Залеза.

Ти си смъртта и животът. Което е в теб ще е мъртво, а в което си Ти ще е живо. Ти си Марга - мъртвата вода. Ти си основата и началото на пътя. От теб ще излезе Всичко, но Ти ще си винаги непорочна и чиста.

Звукът на Тайната за сътворението е “К”. От нея ще е твоята сила и власт над Всичкото. Звукът за Азът в теб е “М”, а звукът за твоята крепост е “У”. Числото ти е Нула.

А на теб - каза Законът на Голямото - давам Ключа на живота. Ти си

Свarga - живата вода. Ти си първият и последният дъх и духът между тях. Ти ще си волен и ще бъдеш навсякъде около крепостта, но никой не ще те види, защото ще е в теб и част от теб.

Ти си просветлението и твой ще е Небесният простор, защото Тя е основата, а Ти си върхът. Тя е движението, а Ти си покоят. Тя е началото, а Ти си краят на пътя Омая.

Звукът за Волността е “В”, за Небесното царство “О”, за твоето Аз “М”, за просветлението “С”, а за Покоя “Н”. Твоето число е Нула.

Така е било, така е и така ще бъде винаги, защото такъв съм Аз - Законът. Каквото е в мен - това е. И никой никога не ще ме наруши.

Звукът за моята Воля е “Д”, а за Мъдростта и Знанието в мен “Б”. Число Аз нямам. А звукът за този, който отваря всички врати, е “Р”. Негови са всички числа.

Вие, двамата ще сътворите Всичкото и ще сте в него. Затова и то ще е като вас. Звукът му ще е “А” и ще бъде Омая, а числото му е Единица.

Само чрез него се проявявам Аз - Законът.

Името ви е *Оммарка* и Азът ще ви събира и разделя.

Нещата на Всичкото ще са безброй, но сътворените последни ще са като вас и Вие ще сте в тях.

Ти - Малкото, понеже си долу, ще бъдеш в долната им част и там ще поставиш Ка, а пътят към Ка и от Ка е Омая. Затова последните ще нарекат тези МайКа, а теб Великата Майка.

А ти - Голямото, понеже си горе, ще бъдеш в горната им част. Там ще поставиш ОМ. Тези, последните ще нарекат ОтЦа, понеже са получили ОМ от Царя Небесен. А теб ще нарекат Небесния Отец.

На тях ще дадеш ключа на живота, с който ще минават в омая пътя към Ка и животът ще влиза в крепостта с помощта на Ра.

Когато двама последни сътворяват, те са в Омая, под властта на Тайната на сътворението и на Аза. А сътвореното ще е част от Аза и ще е Ман.

Половината Ман ще носят в себе си Ка, а пътят на Ка през Омая е от крепостта до Небесното царство. Затова те ще се наричат *Уоман* и ще са МайКа.

А когато поглеждат в себе си ще пропадат надолу към крепостта, накъдето ги тегли Ка.

Другата Половина от Ман ще носят в себе си Просветлението в Омая, ще се наричат *Манас* и ще са Отци.

Затова, когато поглеждат в себе си ще политат нагоре, към Небесното царство, накъдето ги тегли ОМ”.

Още дълго говори Законът, а Тя и Той слушаха.

Но, дойде мигът. Законът изпрати лъча К към Малкото и когато той проникна в нея, Тя се промени. Всичката Омраза като змия пропълзя и

се обви около нея, а лицето ѝ се вкамени и стана страшна и непробиваема.

Любовта остана при него и Той я прегърна силно, с цялата си Любов и не виждаше страшното и каменно лице.

Тогава Законът призова този, който отваря всички врати и му заповядва: "Отвори вратите на крепостта!".

А този, като знаеше, че това е най-яката крепост, със здрави врати взе най-мощната си раковина и като я надуваше с всичка сила обикаляше крепостта.

Всичко затрепера, но крепостта остана затворена. Омразата съсаше и я втвърдяваше все повече и повече, а отвън Любовта караше Голямото все по-силно да я прегръща.

Тогава този, който отваря всички врати, повика цялото си войнство и всички надуваха раковините си с все сила и обикаляха крепостта.

А Тя се тресеше и страшен тътен боботеше и се усилваше в нея, докато накрая вратите ѝ бавно се отвориха.

Крепостта стана Ур.

Отприщиха се всички извори на бездната и потече навън мъртва вода от голямото черно море - Мария.

Бушуваха, ревяха черни талази, готови да залеят всичко с Мрак.

Отпушиха се и неговите извори и потече живата вода.

Но, Законът знаеше, че обезумял - вакхан от любов Той ще разкъса обръча на нейната омраза и ще граби ненаситно тялото ѝ, ще го придърпва страстно към себе си, за да го погълне, а Тя, останала без силна, не ще се съпротивлява. Тогава Омая ще стане страшен, ураганен огнен вихър - Вадждра, който ще изпепели всичко по пътя си.

Затова Законът постави на главата ѝ златоструйна корона, за прослава на сътворението и така обузда страшния огнен порой.

Но отвътре короната беше трънен венец, който я бодеше и капки от нея изтичаха, а живата вода ги обвиваше с Любов и те сияеха в Омая и плуваха в океана, все по-далече и по-далече от изворите, за да известяват за Изгрева.

Сега всички виждаха само блестящото ново лице на Майката - зенита на Невестата.

А малките светли капки бяха децата им. От тях Омая ще извяя Всичкото.

Така започна Сътворението.

## - 3 -

Отначало Всичко беше в Мария, но когато се отвориха шестте врати Харапа, то започна пътуването си по пътя през Омая.

Звукът за пътя е “П”. Той минава през вратите Ра. Началото му “Пра” е след вратите на крепостта. Пътят през Омая е “Про”, защото води към Небесното царство, а краят на пътя е в края на Омая и е “Пара”. Всеобщите спирки по пътя през Омая са “Пан”.

Звукът за Всичкото е “А” и е навсякъде между звуците в Омая. Така се построяват срички и думи за всички неща. Но когато е пред тях ги отрича и значението им става обратно.

Всичкото в Омая е на три като. Първият е Сатва, вторият Странджа, а третият Тама. Звукът за първия е “С”, за втория “В”, а за третия “Т”.

Когато премина вратите на Ур, Мракът произведе Светлина. Тя беше първа от всички неща и остана единствена, защото числото на Всичко е Едно.

Това блестящо и стремително излизане и полет на Светлината в Омая е Ура - начало на отиването, а краят му е Аура - Уран.

Звукът за пътуването е “Х”. То минава през вратите Ра. Началото му е след вратите на крепостта. Пътуването през Сатва е “Х”, а във формите на Тама “И”. Промяната “ХИ” става в Странджа, а всеобщите спирания при пътуването са “Хан”.

Светлината в Омая е първото сътворено и проявено нещо. Отива към Тама и затова е “Сат”. Тя носи Волността в Омая и затова е “Сатва”. От нея Омая ще сътвори Всичкото.

Така Светлината започна своето пътуване, а вратите, през които минава, са Сахара.

Светлината и Тъмата, навсякъде в Омая са в неравновесие помежду си, което постоянно се променя, защото вратата между тях е отворена. Неравновесието е Стра, а стойностите му Стран. То е по целия път през Омая и затова последните ще нарекат пътя на Всичкото през Омая, Пространство.

Пътуването през Сатва е отвесно, а през Тама водоравно. Затова съотношението между Светлината и Тъмата - Стра, ще се променя от Ка с помощта на Ра и е Краст - Кръст.

Когато Светлината изпълни горния кат, ще влезе в Странджа. Тук е слогът между горния кат “С” и долния кат “Т”, с вратата “Ра” между тях, през която Всичко ще мине, ще се установи “Н” и по Волята на Закона “Д” ще се прояви “Ж” в долния кат на Омая “А”.

Звукът за проявленето е “Ж”.

Първото проявление в Омая е Сат, в Сатва. Второто е Джа, в Тама. Двете проявления са Сатарджа - всичко, което се съдържа в Омая. Така Омая държи Всичко в своята власт, като в една голяма държава.

Двете проявления са промяна от едно в друго и са Двиджа - движението - пътуването. Него последните ще нарекат Време. Тъй като пътуването е в два ката и времената са две. Световно време Ха и местно време Хи. Затова всяко нещо има свое време - свое пътуване.

Така Светлината и Тъмата се установяват отделени в Омая, всяка в свой кат. Това е Сатана.

Странджа е проход, където този, който отваря всички врати, стои на стража, за да не се нарушава Закона и в двете посоки. Тук е водовъртежът Варвара, въртян от Мандара, където става голямата промяна - жертвоприношението Сакар, при което Тайната на сътворението претворява Самар с помощта на Ра. Тук се извършва Хишвара - пътуването преминава във формите, а Волността се ограничава.

Тук Тайната на претворението Ка прави формите Ша, в които се установява Азът - Ман. Звукът за формите е “Ш”.

Излизайки от Харапа, Мракът сътвори Светлината в Сатва. Тук, в Тама, той я затвори. Формите стават затвор където е закрепостен Азът. Тук пътуването става Хи, състоянието на пътя ХиМа - кристал, а Тама обител на формите - Хималаја, където са вместени всички форми - Химия. Всяка форма има своя решетка, в която е затворена. Всяка форма има свой Химн - начин на установяване.

Затова в Странджа всички от двета ката се сражават помежду си, за да преобразят другите като себе си, а те да останат от своята страна на Странджа.

Това е Махабхарата - слизане на Аза и Мъдростта в Твърдта с помощта на Ра.

Това е неизбежната война между петимата безтелесни, предвождани от Бхима и сто петдесет и тримата телесни, предвождани от Бхишма.

Затова всеки минаващ страда, а страданието ражда страх. Пътуващият се нарича странник и е хиши - хъши - принуден да премине от другата страна. А Светлината, преминаваща през Странджа, е здрач.

След Странджа Светлината и Тъмата у формите са установили равновесие помежду си и Страна става Стан, защото вратата между

тях е затворена.

Пътуването през трите kata е Дхарма - в кой кат да отиде Азът при пътуването си по Волята на Закона, с помощта на Ра.

По волята на Дхарма Всичко ще мине през Странджа и ще страда. Това е неизбежно.

Дхарма на Всичко може да промени единствено всемогъщият Хиндра, който управлява пътуването в трите kata и установява по Волята на Закона, с помощта на Ра.

А как ще се преобрази Азът от Тайната на претворението, с помощта на Ра, вътре във всеки кат? - това е Карма. Тази промяна зависи от Стран, усилията на Аза и на поколенията преди и след него.

Първият претворен и установен във фарма Аз, е КаМан - камен - камък. Това е най-тежкото изпитание за Аза - Матхура - Матура. Защото е закрепостен при пътуването си в твърдта на Тама и е в неволя.

От тук той трябва да поеме обратния път и с много усилия и страдания да си върне Волността.

## - 4 -

В Авалока всички спяха. Беше още нощ. Дълга и предълга нощ в Пралая - първата обител. Нощ без сънуване и сънища, без луна и звезди. Там живееха всички звуци, но беше тихо. Там живееха всички цветове, но беше тъмно. Там бяха и топлите ласки, но беше студено.

Вратите на крепостта бяха затворени здраво още след Залеза и щяха да се отворят когато настъпи Изгрева.

Абрахам живееше в твърдината Тар Тар, в средата на Авалока, заедно с майка си Ава Мария и баща си Ава Тара.

С настъпване на утрото всички се събудиха и започнаха приготовления, защото след Изгрева жителите на Авалока щяха да напуснат крепостта и да останат само старците и стражата.

За Абрахам радостта беше двойна. С настъпване на Изгрева той щеше да се ожени за своята избранница.

Дойде мигът и тръбачите от крепостната страж известиха с тържествения химн на изгрева, че вратите се отварят.

Обитателите на крепостта напускаха Ур. Минавайки през вратите Харапа, те се отправяха на изток, където всеки го очакваше нов живот, пълен с неизвестности. Започваше дълго и предълго пътуване до настъпване на Залеза, когато вратите на крепостта щяха да се затворят отново.

Започваше Манvantara - установяване на Аза и Волността в Твърдта.

Абрахам напусна крепостта с любимата си съпруга Сара. А Сара беше най-красивата булка. Бялото ѝ било се развиваше и осветяваше всичко наоколо. Затова едни я наричаха Сарасвати - Сара бялата, Сара светлата, а други Светасвара - бяла вода, светла вода.

Светлината на Сарасвати обливаше цялата крепост и това беше Халад - начало на пътуването - кръговрат по Волята на Закона, защото звукът за кръговрата е "Л". Стремителното пътуване-кръговрат - Хала, а състоянието на пътника при пътуването-кръговрат - Хал.

Така Абрахам напусна Ур Халдейски и стана Брахма. Започна денят на Брахма.

Пътуваха през безкрайната равна пустош Сатва и не забелязваха нищо, носени от крилата на младостта, а Волността ги отнесе бързо и

неусетно до мястото, наречено Харан - край на отиването.

Тук Браhma разпъна своята сатра - шатра, и заживяха двамата със Сара.

Много шатри бяха разпънати наоколо и всички се трудеха неуморно от сутрин до вечер и полето постепенно се превръщаше в цветущи градини.

Мина време и Сара роди син. Нарекоха го Самар - Светлият Аз. Това бе Ману - четирицветният. Преди него бяха родени само пространството и времето.

Ка го сътвори от Сара, а Браhma го оживи с дъха си, защото Ди-ханието на Браhma е Волята на Закона и духът на Всичкото - душата на Ур.

Сара беше добра стопанка и се грижеше много за своите градини. А те бяха най-хубавите в цялото поле. Всичко в тях беше свежо и цветовете се преливаша от виолетово до червено. Но най-чудното беше, че висяха, без да се опират никъде.

Това бе дело на всемогъщиият Хиндра. Той поставя всяко нещо на определеното му място. Той движи всичко и установява всичко. Той държеше градините на Сара.

Всички знаеха за тези градини. Всички се възхищаваха на красотата им и ги наричаха "Висящите градини на Самарамата" - майката на Самар.

На изток от Харан беше централната, най-голямата крепост в цялото поле. Дойде време и там да настъпи Изгревът и да се отворят вратите. Тръбачите от нощната стража на крепостта иззвириха химна на изгрева и вратите бавно се отвориха. Крепостта стана Ур.

Огромна беше радостта за напускащите крепостта. Тяхното мощно Ура се разнесе из цялото поле. А когато от крепостта излезе Сагара, по-младата сестра на Сара и заблестя със своя хал, крепостта стана Сур.

Ала за по-малките крепости и за всички от шатрите в полето, това Ура от Сур беше Ураган, защото Урага - мощнни талази бяла вода изтичаха от Сур и заливаха полето.

А Сагара, носена от хала, се отправи към градините на Сара. Млада, буйна и необуздана, опиянена от Волността и радостта от Изгрева, тя не знаеше мяра за своята сила и мощ. Бързаше да се срещне със сестра си Сара.

Ураганът продължаваше и Га - бялата вода, стана толкова много, че започна да се събира в огромно море, което изтильваше полето около крепостите. Това беше Ган - Бялото море, а звукът за водите е "Г".

Сагара бързаше, а дългите ѝ коси докосваха повърхността на морето и след нея се понесоха две огромни пълноводни бели реки -

Ганга и Джамана.

Сара знаеше какво очаква Ур и градините, ако те връхлетят върху тях с цялата си мощ. Затова разпростря светлите си коси и пови Ур с ураган - юрган. Когато пороят връхлетя, косите на Сара укротиха водите и Ганга и Джамана потекоха покрай градините тихи и спокойни.

Но Сара не успя да покрие навсякъде и там, където се изсипа пороят, всичко се превърна в пясък. Купища горещ пясък, който жаркият вятър ще разнася насам-натам през годините. Затова на север и на юг през градините минават два пояса с пусти места, най-големите от които са Сахара и Калахара.

Срещнаха се Сара и Сагара, поговориха си, порадваха се една на друга и се разделиха. На тръгване Сагара каза: "Бялата вода от Ган, която е около Ур, да бъде твоя". Така тази част от Ган, която беше около Ур, стана Гун и следващо Сара по пътя ѝ към крепостта. Тук в Сатва се нарича Сатва Гун.

Дойде време да приберат реколтата от своите градини и да поемат обратния път към Ур. Когато всички бяха готови Браха каза: "От днес това място да се нарича и Сара, а пътят през Сатва, Саран - светъл. Мястото, където беше разпъната шатрата ми, Сахан - спирка на светлината".

Дълго пътуваха през бялата вода и стигнаха в Странджа. Браха разпъна отново шатрата си и заживяха двамата със Сара.

И тук полето скоро се превърна в цветущи градини, защото водата на Гун следващо Сара. Тук тя се нарича Странджа Гун.

Мина време и Сара роди дъщеря. Нарекоха я Вара. Тя растеше бързо и един ден проходи, а Браха нарече мястото на първата ѝ стъпка Варвара.

Когато порасна Вара стана много красива девойка. Но най-красиви бяха очите ѝ - най-красивите сини очи. Затова всички я обичаха и я наричаха Нилавара - синя вода. И както се случва с всички девойки, Вара се влюби и не след дълго се омъжи за Драва - малкият брат на Хиндра и Рудра.

На сватбеното тържество Вара получи подарък от майка си бялата вода на Гун, която е в Странджа, а Браха каза: "Бялата вода на Гун, която е в Странджа, да стане синя и да се нарича Нил".

Драва получи от братята си вретеното Мандара, а от Закона право то с него да дарява - да дава и да взема Волността на Аза.

След сватбата Вара и Драва разпънаха своя сатра в мястото Варвара и заживяха там.

Бялата вода на Гун, която беше в Странджа, посиня и започна да се втича към Варвара. Ставаше все повече и повече и Драва завъртя Мандара. Така се образува водовъртежът Варвара и всички минаващи през

Странджа биваха увличани от него и довеждани при Драва, за да им се отнеме или даде.

Пълноводният Нил потече към Средиземно море. Водите му заляха цялото поле и стигнаха до крепостните стени и щяха да залеят Ур. А там, вратите бяха още отворени и излизашите, викайки Ура, се гмуруваха във водите, а след тях идваха още и още и така образуваха около крепостните стени огнен вал.

Велика беше тази битка. Битка между Огъня и Водата, която продължи толкова дълго, че Огънят отслабна, а Водата се втвърди и между тях се образува Твърдта. Това беше КаМан.

След това всички се приготвиха за път. Трябваше да продължат към Ур.

Преди да тръгнат Браха каза: "От днес това място да се нарича и Вара, а пътят през Странджа Варан - волен. Мястото, където беше разпъната шатрата ми, Вахан - спирка на водата."

Дълго пътуваха през синята вода и стигнаха Тама. Това беше Каман. Браха отново разпъна шатрата си и заживяха двамата със Сара.

И тук, както навсякъде където бяха, полето се превърна в цветущи градини, защото и тук достигаше водата на Гун, която вече се наричаше Тама Гун.

Сара все още беше бяла и светла и все още я наричаха Сарасвати, а голямата ѝ градина наричаха направо Сарасвати. Но времето минаваше и Сара остана съвсем и умря. Нямаше вече кой да се грижи за градината ѝ и тя изсъхна и се превърна в пустиня.

Браха остана сам и се приготви да продължи пътуването си до Ур. Преди да тръгне той каза: "От днес това място да се нарича и Тара, а пътят през Тама, Таран - твърд. Мястото, където беше разпъната шатрата ми, Тахан - спирка на твърдта, а пустинята, където беше градината Сарасвати, да се нарича Тар".

Дълго търси Браха пътя към Ур. Наближаваше Залезът и трябваше да се прибере в крепостта. Но накъдето и да тръгнеше все едно и също - камъни, камъни, черни камъни. Нямаше нито път, нито пътека.

Един ден, вървейки на запад, като превали невисок хълм видя Ур. Беше жалка развалина. Порутени, обгорели от огъня и засипвани от пороя, крепостните ѝ стени едва се различаваха от канарите наоколо. Затова Брая нарече Угар. Влезе вътре и се отправи към Тар Тар. Основите на кулата още стояха, но всичко беше вече свършило.

Тогава Ра отвори широко вратите и Б - мисълта мигом отлетя и се спря в Бялото море Ган. Там Ра обърна вратите и ги отвори широко на вътре. И стана крепостта Ру. Вече никой не можеше да излеза, а само да влеза. Затова се грижеше Рудра. Той рушеше канарите и пресушаваше водите. Смилаше Всичко и му слагаше край. Само така то можеше да

мине през вратите Ру и да стане Нищо.

Рудра имаше помощници - Марутите, Предвождани от Мара, по чиято заповед Ру отваря вратите и Азът напуска тялото. Това е смарт - смърт - изтриване на паметта.

А Разумът - Б спеше дълбоко в средата на крепостта. Всичко като влезеше вътре и то заспиваше и ставаше Ава - неволно, без воля. А вътре бе мрак, студ и тишина.

Само вечният Р стоеше буден и бездеен. Очакваше мига, когато лъчът К ще проникне в крепостта и двамата ще станат КаРа - творящото начало и всичко ще започне отначало.

## - 5 -

Ка проникна в Малкото. Там я посрещна Ра и двамата образуваха КаRa - творящото начало. Започна сътворението, а с него и Кал - кръговратът на Ка. Излизането и отиването е Кала, а връщането и влизането Кали.

След Изгрева всемогъщият Хиндра настрои Небесната арфа. Единствен той може да опъне безбройните ѝ струни, стигащи от Ур до Уран. С тази арфа КаRa ще сътвори Всичкото.

Започна Гандхарва - претворяване на Ган по Волята на Закона с помощта на Ра и промяна на Волността. Започна небесната музика.

За всяко нещо от Всичкото има химн. Ка знае, а Ра може и когато му дойде времето те изсвирват химна за нещото и то се проявява на определеното му място в Омая.

Първа бе Светлината. Тя е Едно, но това Едно е Две, защото вътре е Малкото, а вън Голямото.

От Светлината КаRa ще сътвори Всичкото и затова всяко нещо има свое пространство - свой път и свое време - свое пътуване. Защото освен пътя и пътуването няма нищо друго. Другото е Омая.

Ка следваще общия ритъм на пътуване, по общия път. Едно нейно слизане и изкачване е Калпа - малък кръговрат. Така се редуват Калпа след Калпа, докато Ка отново влезе в Малкото.

\* \* \*

Изгревът настъпи и в крепостта Сур. Започна нейното време, а тя е главната крепост в цялото поле и всички са ѝ подчинени.

Управител на Сур бе Калинда. И той като всеки владетел е хитър и коварен двуличник, готов на всичко, за да задоволи властолюбието си и да си осигури бляск и охолство. Ала пред поданиците си трябваше да се представя за мъдър и справедлив владетел, който се грижи за тях като роден баща.

Той разпределяше всички блага и ги разпределяше справедливо - по равно. Половината за себе си, половината за всички останали.

Както е редно за велик владетел, Калинда разполагаше с простран-

ството и времето. Ала за поданиците му не подобава да получават такива висши блага. Затова им даваше пространство и време в по-нисша форма. От две правеше три. От пространството и времето той правеше светлина, топлина и звук. Тях раздаваше на поданиците си. Но и тяхното раздаваше според заслугите им към него. Вземаше от едните и даваше на другите. Тези, които му служеха вярно и го възхваляваха, получаваха повече и благоденстваха, а останалите изнемогваха в нищета.

Когато Хиндра научи за това, каза на Калинда: “Всички, от Малкото до Голямото, са подвластни на Закона. Само ти вършиш своеволия. Затова напиши закон, на който да се подчиняват всички в полето, включително и ти. Никой да не може да го нарушава. А за да не гледаш само към едни и да загърбваш други, всички ще се въртите около себе си, а те ще обикалят около теб”.

“Да бъде волята ти, Всемогъщи” - отвърна Калинда и се поклони ниско, ниско, чак до земята и никой не видя лукавата му усмивка.

След време из цялото поле тръгнаха вестоносци и известяваха на всички, че милостивият и добродетелен Калинда дарява поданиците си със закон за разпределяне на благата, който никой не ще може да наруши. Дори и самият той.

А в закона пишеše:

1. Благата на Сур да не се раздават от ръка в ръка, защото ръцете са отворени за вземане и свити за даване. Затова благата да летят от Сур до всички в полето.

2. Пространството и времето, които получите за една обиколка около мен, да е винаги еднакво - колкото е прелетяло до вас и да се нарича Лето.

3. Полето да се раздели на дванадесет части и всички поред да засстават пред лицето ми, за да получат своето.

4. Полученото да е за тридесет ваши завъртания и малко отгоре.

Това е за крепостите, а за всички от долния свят:

5. Едно завъртане на крепостта да се нарича Денонощие.

6. Денонощието да се раздели на две - Ден и Нощ.

7. Денят и Нощта да се разделят на по дванадесет равни части, които да се наричат часове. И всеки да застава според часа на мястото си пред лицето ми, за да получи своето.

Това е законът - дарът на Калинда, който нарекоха Календар и никой вече не го нарушава. От благодарност нарекоха денонощието с най-дългата нощ и най-краткия ден, Калинда - Коледа и го празнуват в негова чест.

А календара на Сатва последните нарекоха Зодиак. Ето го:

Зодия	начало	връх	край	брой на дните
1. Стрелец	7.12	22.12	6.1	31
2. Козирог	7.1	22.1	6.2	31
3. Водолей	7.2	21.2	6.3	28/29
4. Риби	7.3	22.3	6.4	31
5. Овен	7.4	22.4	6.5	30
6. Телец	7.5	22.5	6.6	31
7. Близнаци	7.6	22.6	6.7	30
8. Рак	7.7	22.6	6.8	31
9. Лъв	7.8	22.8	6.9	31
10. Дева	7.9	22.9	6.10	30
11. Везни	7.10	22.10	6.11	31
12. Скорпион	7.11	22.11	6.12	30
				365/366
Пролет	7.2	22.3	6.5	89/90
Лято	7.5	22.6	6.8	92
Есен	7.8	22.9	6.11	92
Зима	7.11	22.12	6.2	92
				365/366
Коледа		22.12		

## - 6 -

След пладне Ка започна да сътворява последния от всички сътворени - най-съвършеното си творение.

За да живее, то трябва да се храни, затова Ка направи първо корема и всички коремни органи. Подреди ги внимателно в корема и ги свърза с тънка обща мрежа. А слънцето залязващо на хоризонта, огромно, алено-червено и Ка взе сноп от последните му лъчи и ги пусна да текат в мрежата. Към тях прибави част от себе си и част от Волността. Тогава Ра отвори вратата и животът потече в мрежата. Това е Карв - кръв.

Цветът на кръвта е от червеното слънце. Отвън коремът също стана червен, а дългият път на храната през корема е черва.

По волята на Закона коремът се прояви. Кръвта започна своето вечно вътрешно движение и коремът, придобил волност, започна да се движи. Това е джива - живот.

“Живей, храни се и създавай потомство” - каза Ка и пусна корема да изпълни заръката ѝ.

Оживял, той започна лакомо да се храни и изяде всичко, до което достигаше. Скоро вече нямаше край него нищо за ядене, само собствените му мръсотии. След като се появи и потомството му, Ка рече: “Ще ти направя крака, за да си търсиш храна и да не стоиш в нечистотиите си. А първото ти потомство ще скрия от лицето на земята, понеже не е достойно за лика ѝ. В пръстта ще се раждат, в пръстта ще живеят, с пръст ще се хранят и там ще умират. А когато завали дъжд, ще излизат от земята, за да се измият. Последните ще ги наричат червеи”.

Когато Ка направи краката на корема, беше вече полунощ и нямаше никаква светлина. Затова останаха черни като мрака.

Още щом проходиха, те се щураха насам-натам, без да се интересуват от глада на корема и той едва смогващ пътъм да похапне нещо. Не спираха два пъти на едно място и не знаеха къде отиват. Затова Ка рече: “Понеже не знаете накъде вървите и къде отивате, потомството ви ще се скита вечно по земята и не ще има свой дом. Последните ще ги наричат чергари.

А на теб - каза Ка на корема - ще дам друго потомство. И то ще е

лакомо и ненаситно като теб, ала не ще може да взема за себе си повече от мярката, която ще му поставя. Излишното ще дава на цялото тяло”.

Понеже коремът съвсем изгладня, Ка започна да прави гърдите и ръцете, за да може с труд да си изкарва прехраната. В гърдите постави сърцето, а в него живота на цялото тяло.

Беше вече утро. Сънцето изгряващо златисто-жълто и тържествено. Затова гърдите и ръцете станаха жълти. Ръцете веднага се захванаха за работа, а сърцето да поддържа и разпределя живота.

Върху краката беше тежестта на цялото тяло. Те го носеха бешепирно в различни посоки и понасяха раните от острите камъни. Коремът беше все така лаком и ненаситен, ала не получаваше колкото иска. Ръцете работеха, но не колкото трябва. Често почиваха и оставяха повече храна за себе си. Сърцето, като не получаваше достатъчно кръв, за да поддържа живота на тялото и то оставяше повечко за себе си, като се хвалеше: “Аз съм най-важното!”. И тялото започна да линее. Затова Ка каза: “Вашите потомци, ръце, ще работят непрекъснато, за да хранят цялото тяло, но не ще познават вкуса на храната, защото ще я дават другиму. Съдбата ви е труд. Вие ще изграждате, вие ще рушите. Когато тялото е единно, трудът ви ще е радост, а когато не е, ще е наказание.” А на сърцето каза: “Всичката кръв ще минава през теб и ще я разпределяш по цялото тяло, ала не ще можеше да оставяш за себе си. Ще бъдеш скрито в гърдите и никой не ще те вижда. Само който допре ухо до гърдите, ще чува гласа ти: “Тук съм, тук съм, тук съм”.

Твоите потомци, заедно с тези на ръцете, ще разпределят благата на живота, за да е здраво цялото тяло. А за да не започнете отново да вземате за себе си повече отколкото ви е нужно и тялото да боледува, над вас ще е главата. Вие, тримата сте труп, защото сте временни и тленни. Това, което е вечно, ще бъде в главата”.

И Ка сътвори главата. Даде ѝ сетива, за да вижда настоящето. Даде ѝ памет, за да помни миналото. Даде ѝ и разум, за да предвижда бъдещето. На нея да се подчинява цялото тяло и сърцето. Тя да е отговорна за всичко.

Беше вече пладне. Сънцето стоеше в зенита си бяло и невидимо. Затова главата стана бяла, а паметта и разума невидими.

Така Азът бе установен около крепостта. Това беше Ману - четирицветният.

\* \* \*

Ману бе сам. Наоколо нямаше никой, който да прилича на него. Единствено собствената му сянка, която лежеше в краката му и го

следваше покорно навсякъде. Тя не се отделяше от него нито за миг и той свикна с нея и силно желаеше тя да се изправи и да тръгнат заедно. Желанието му растеше и се превърна в мъка. Престана да се храни и тялото му избледня и стана прозрачно, докато накрая той и сянката му едва се забелязваха.

Тогава Ка събра сноп слънчеви лъчи. Направи от тях един и го изпрати върху Ману.

Краката му веднага почерняха, но пропуснаха бялата светлина и краката на сянката станаха бели. Коремът му почервена, но пропусна жълтия цвят и корема на сянката стана жълт. Гърдите на Ману събраха жълтия цвят, а червения пропуснаха и гърдите на сянката почервяха. Отново грейна бялата глава на Ману. Тя не пропусна никаква светлина и главата на сянката остана черна, а той гледаше радостен черното ѝ лице, с което беше свикнал и което така силно желаеше.

Ману си върна предишния образ, а черната му сянка все така лежеше на земята, ала от нея се изправи другата, четирицветната и се обви около него в нежна прегръдка. Той също я прегърна и се съединиха завинаги. Не беше вече сам и тя не беше вече сянка.

Ману нарече нежната прегръдка около себе си Душа, защото беше дъщеря на Духа и сестра на другите души.

От тогава Ману позна радостта и тъгата, щастието и мъката, безпокойството и надеждата. Не знаеше какво става с другите души, но чувстваше чрез душата си. Когато те страдат и той страдаше. Когато се радват и той се радваше и знаеше, че това е от душата му.

Дълго живяха двама с белоногата в радости и скърби. Народиха си много деца. И децата им имаха свои деца. Така минаха поколение след поколение и се раждаха вече хора Манушки - с тела. Хора едноцветни, които не виждаха душите си, не знаеха за тях и не ги познаваха. Затова не знаеха защо едни хора са лоши, а други добри. Защо има бели хора с черни мисли и черни хора с бели мисли.

А човекът има външен и вътрешен цвят. И двата са от слънцето, но душата пропуска към главата този или онзи цвят. Външният цвят си е цвят и се вижда, ала вътрешният е различен и невидим. Той е Варна - колко волност се е установила в главата на човека с помощта на Ра.

Началото на Варна е Каварна - сътворението ѝ.

Когато двама последни сътворяват в Омая и са в обятията на Кама, ако Ра отвори вратата, Кама става Карма и последните ще предадат своите варни на сътворения Ман.

Затова първата храна на новородения е карма - кърма, а първата кърма - каластра. Новороденият Ман получава от нея печата на времето и става каластрален. Това е Варна. Това е Кръстът му. Затова някои

ще изостават, а други ще изпреварват времето, в което живеят.

Варната е лична и се предава по наследство.

Всеки трябва да изпълнява задълженията си, произтичащи от собствената му варна. По-добре изпълнявай лошо собствените си задължения, отколкото да изпълняваш добре задълженията на друг, от друга варна. Защото варната се познава по делата на човека.

Тези, от черната варна, са шудри и са потомци на краката. Затова са скитници и черноработници.

Тези, от червената варна, са вайши и са потомци на корема. Затова са ненаситни и чревоугодници.

Тези, от жълтата варна, са ксатрии и са потомци на сърцето и ръцете. Затова са горди и властолюбци.

А тези, от бялата варна, са брахмани. Те са потомци на главата. Затова са самотни мислители.

- 7 -

Азът напусна Ур и започна Махал - пътуването-кръговрат.

Всемогъщият Хиндра го задвижи и всички следваха неговия ритъм, неговия път. А то, като всяко махало, започна с големите отивания и връщания, които постепенно отслабват по сила и намаляват по разстояние, докато накрая махалото спре и настъпи покоят. Но дотогава ще има много слизания и много качвания.

Първа бе Светлината. По волята на Брахма КаRa сътвори от нея Самар - Светлият Аз. Това бе Ману - четирицветният. А на него му предстоеше дълго пътуване до Ур и обратно, с три спускания към Ава Тара през трите свята и шест издигания през Омая. Затова Браhma започна да го учи на всичко, което трябваше да знае. А той трябваше да знае всичко за Всичкото.

Когато голямата крепост Сур отвори врати и Урага заля цялото поле и се събиравше в Ган, Браhma повика Ману и му каза: "Скоро тук всичко ще бъде залято от бялата вода и ти не ще оцелееш. Затова стани риба". И Ману стана риба и заплува на воля в Ган.

Това е Манса - първата му аватара.

Ала колкото и дълго и безгрижно да живя Ману в Ган, времето минаваше и всичко се промени. Роди се сестра му Вара. Порасна и се омъжи за Драва. А когато синята вода ставаше много и Драва трябваше да завърти Мандара, Браhma повика отново Ману и му каза: "Скоро тук всичко ще бъде залято с вода и ти не ще оцелееш. Затова, направи си коруб и когато дойде водата, затвори се в него и ще се спасиш. Досега живя в горния свят. Сега ще минеш през Странджа, през Варвара, ще бъдеш дарен от Драва и ще слезеш в долнния свят. А дарът ти ще е този:

Ти знаеш всичко, но който мине през Странджа умира, разпънат във всички посоки. Очаква го смърт. Ще забравиш горното и ще си спомняш само долното. Но колкото по-надолу слизаш, ще забравяш и него, докато накрая не ще си спомняш нищо, защото слизящият забравя, а качващият си спомня".

"Но защо?" - попита Ману.

"До сега беше Едно, а в долнния свят ще станеш мнозина. Там ще получиш тяло и от него ще произлязат всички тела в долнния свят и

всяко ще има правото да си спомня, но само ако върви нагоре.

Твоето име е Ман и всички тела долу ще са ман. Те ще се променят и затова ще са Харман - пътуващи азове. Телата им ще се изграждат тяло от тяло и затова едните ще изядват другите, защото всички те са Манджа - проявени и установени азове.

А ти ще си във всички и ще страдаш с всички”.

“Но защо?” - попита отново Ману.

“Когато заплуваш във водата и стигнеш Мандара в теб ще се кръстосат пътищата на горния и долния свят.

Драва ще изтегля две нишки, едната от горния свят, а другата от долнния. Ще ги изприда с Мандара в една, която ще е здрава и неразрушима връзка между двата свята. Ще минава през Всичкото и през всички и ще е дълбоко скрита в тях. Те не ще знаят за нея, но тя ще е ключът им за излизане от лабиринта на долния свят.

Нишката от горния свят е бяла, защото е Сатва. За горните тя е живот, светлина, мъдрост и покой, а за долните смърт, светлина, мъдрост и покой.

Нишката от долния свят е червена, защото е кръв. За долните тя ще е живот, движение и страсти, а за горните смърт и забрава.

Двойната усукана нишка от бяло и червено е Маринка - мартеница. Това ще си ти”.

“Но защо?” - попита за трети път Ману.

“Защото Аз съм Мисълта, а ти си словото. Аз съм Волята, а ти си послушанието. Аз съм Светлината, а ти си сянката.

Ти си бялата нишка и идваш от Сатва, чак от Уран, а сега ще станеш червена и ще слезеш от Странджа в Тама, чак до Ур.

За да има в цялото поле на Ур Астра - равновесие. За да са равни везните и да е близо покоят. Защото каквото е горе, това ще стане и долу. Така ще бъдат и малките, и големите; и долните, и горните - всички. Така ти ще си ти - Всичкото.

Затова направи си коруб, за да оцелееш във водата”.

Когато водите започнаха да прииждат от всякъде и да се втичат към Варвара, Ману беше готов да ги посрещне. Беше си припомnil за последен път за долния свят. За тревите и цветята от полето, за дърветата и храстите в горите и градините, за рибите и водните твари и растения, за животните и птиците от сушата. За малките и големите, за мъжките и женските. Така те бяха в него и за да не ги погуби Драва в паметта му, влезе в коруба си и се затвори здраво вътре.

А Варвара го завъртя, доведе го до Мандара и след като Драва го дари, пълноводният Нил го пренесе към Средиземно море.

Това е Курман - курбан - втората му аватара.

Дълго плува Ману сред водите и не знаеше къде ще спре. А вън

стихите бушуваха.

Това бе Тарарада - проявяване на Твърдта в Тама - любовната игра на Вара и Драва - великата битка между Огъня и Водата. Накрая и двамата се втвърдиха и между тях се появи Твърдта и ги раздели.

Това бе КаМан - тялото на Аза. Така Ману беше роден за втори път и стана двиджа - два пъти роден. Веднъж духом в Сатва от Сара и втори път тялом в Тама от Вара.

Но сега някои го наричаха Канара - човекът Нара, сътворен от Ка, а други Нарасимха - човеколъв - сфинкс, като знаеха, че всичко е в камъка и от там ще излязат и лъвът, и човекът, и всичко, що е под небето.

Същият този Нара ще народи голямо потомство от синове, внуци и правнуци и всички те ще са негов народ. Много ще са народите по земята и всички ще са родени от него.

И понеже Нара беше пръв и името ме буше първо. Затова когато последните именуват нещо, те ще го наричат. А когато нещо придобива волност, то ще нараства - нараства, ще расте.

Но сега той беше само камък - третата, последна аватара.

Дълго, много дълго стоя в камъка Азът. А там, тъма непрогледна. Затвор, изваян от огън и вода, от огън и вода ще се отвори.

След време Ка поръси камъка с ръса - роса, и започна пътят на лотоса.

Ману не помнеше нищо за света. Беше здраво притиснат от всички страни и не знаеше къде е горе и къде долу. Не чувстваше нищо, но помнеше само, че той е, че го има и започна да си повтаря: "Аз съм, аз съм, аз съм".

Това бе достатъчно за Ра. Той познава всички звуци и всички числа и доволил веднъж трепета в камъка, той го поде и усили, а времето го задържа дълго, дълго, докато отвън започнаха да се отронват зърнца по зърнце малки песъчинки. Трептенето в камъка се усилва, а вън пясъкът ставаше все повече и повече, а Кара и него раздробява и правеше на прах, който във водата ставаше на кал.

Времето минаваше, а калта се трупа и се издигаше към повърхността на водата.

Това бе Вараха - пътуване през водата. Първата омора на Ману - издигане през Омая.

Тогава Ка ориса за втори път Ману.

А калта стана толкова много, че наближи повърхността на водата и до нея започнаха да достигат светлина и топлина. Светлината все по-дълго осветяваше калта, а топлината все повече я затопляше.

Издигнали се най-отгоре, някои прашинки от калта си спомниха за светлината и топлината, придобиха волност и започнаха да се движат.

Отначало те се хранеха с кал, но когато станаха повече от калта, започнаха да се изяждат едни други. И като нямаше сигурност за никого, тези от един вид се струпваха на едно място, за да се пазят и по-лесно да си набавят храна. Едни от тях се грижеха за едно, други за друго и неусетно се свързаха здраво и неразделимо. Затвориха се в себе си и там пренасяха и пазеха храната и всичко, което трябваше да се скрие от врага. Но някои останаха свързани с калта и станаха растения, а други се движеха свободно от едно място на друго и станаха различни дребни твари.

Това е Ваман - подвижният Аз. Джуджа - джудже - втората омара на Ману.

Дойде ред и за третата раса. А калта отдолу продължаваше да се умножава и да се издига и излезе извън водата. Изсъхна и стана пръст, земя и на нея израстоха треви, храсти и големи дървета, а щом има какво да се яде, ще се намери кой да го яде. И се породиха големите животни. Страшни и груби, зли и безчувствени. Едни ядяха растениета, а други другите животни.

Това е Парашу - извънкрепостната форма - третата омара на Ману.

Последва четвъртата раса.

Тогава се случи така, че Хиндра пак премести небето, а земята от търсене се обърна и водата заля сушата. Сълнцето започна да изгрява от запад и да залязва на изток. Наруши се Календарът и Калинда вече не изпращаше блага и студ скова земята. Много животни и растения измряха и изчезнаха от лицето ѝ завинаги, а малкото, които останаха, се смалиха и промениха, за да оцелеят.

След много време Хиндра отново върна небето и земята го последва, като се обърна, ала не се установи, а се люлееше и годините минаваха по десет в една. И тогава, понеже земята се затопляше, дойде време за петата раса и се появиха бозайниците - четвъртата омара, а между тях и човекът - петата омара.

За да успокои и закрепи земята, Хиндра изпрати луната. На нея да се подпре и да спре да се клати. Тогава водата отново заля сушата и погинаха много от животните и хората. Останаха само тези по високите места.

И като се прегърнаха с луната, земята започна да се успокоява, а годините растяха и отново станаха според календара.

Ще mine време до шестата раса. Дотогава хората ще се събудят и някои от тях ще си спомнят за горния свят, ще виждат пространството и времето. Това ще са брахманите, двиджа на човешкия род.

А след шестото орисване на Ка, водени от Маринка те ще минат обратно през Варвара. Драва ще ги дари - ще им върне паметта, а

Вардар ще ги отнесе към Бялото море.

Ще станат Деви, защото са девети.

Звукът на паметта, съзнанието е “З”.

Затова мъдростта на девите е девиз, а сиянието на изгрева зора.

Затова вечер последните правят заря, за да си спомнят и да не забравят, а техните мъдреци-звездобойци се наричат Зара. Затова имат знаме и искат да знаят.

А когато изтечे и това време, последната калпа ще свърши с Калкин - кръговратът на Ка ще завърши и тя ще влезе и ще се установи в Малкото.

## - 8 -

След потопа малкото оцелели хора живееха високо в планината, в лулката на народите. Техен цар бе Ману. Наричаха го Хуман. Той беше първият брахман.

Имаше и други, груби и космати същества - полумаймуни, полуочевици, но те слязоха в подножието на планината и се заселиха в горите. Техен цар бе Хануман.

Ману поучаваше хората за всичко, което ще им помогне да оцелеят и да вървят напред. Научи ги да строят жилища, да отглеждат растения и животни. Да си правят дрехи и да си пригответят храна. Даде им и занаятите и знанието за света им даде. На всеки кой колкото може да приеме.

За да има ред и разбирателство между хората, Ману написа закони. Закон за живота и закон за управлението.

Законът за живота е личен, природен закон и постановява: "Пази живота!"

Ману си спомни времето, когато беше камък. Когато бе окован здраво и не знаеше къде е горе и къде долу. Когато му бе отнета волността и не можеше да помръдне. Беше на крачка от небитието и не помнеше нищо друго освен това, че той е, че го има и си повтаряше: "Аз съм, аз съм, аз съм". Затова сега постанови:

"Аз съм!" - Първо право и задължение на всеки живот е: "Да съществува и да се защитава с всички средства и начини".

Това е право на тялото и е неоспоримо и неотменимо право.

Ману си спомни още, когато живееха с белоногата, с деца, внуци и правнуци и двамата се грижеха за тях, понеже бяха малки и беззащитни. Той ги закриляше, а тя ги прilаскаваше. Той беше сигурността, тя щастието, а те бъдещето. И постанови:

"Ние сме!" - Второ право и задължение на всеки е: "Да се грижи и да защитава с всички средства и начини живота на своето потомство!".

Това е право на чувствата и е неоспоримо и неотменимо право.

Ману си спомни и за времето на ваман. Когато нямаше сигурност за никого и ваман от един вид се струпваша на едно място, за да се пазят и по-лесно да си набавят храна. Едни се грижеха за едно, други за друго и неусетно се свързаха здраво и неразделимо. Затова Ману постанови:

"Те са!" - Трето право и задължение на хората е: "Всички да се

грижат за всички!”.

Това е задължение на разума.

Но тъй като първо и второ право противостоят на трето, за да са в равновесие Ману написа втори закон - закон за управлението, който постановява: “Първо право, заедно с второ право да са равни на трето право!”.

Ману знаеше, че хората ще се пръснат по земята и ще се забравят. Ще забравят и неговите поучения. Ще започнат да говорят много езици и не ще се разбираят. Затова ще воюват помежду си, ще се ограбват и ще се убиват, понеже не ще се познават. А той знаеше, че на човека може да му помогне само друг човек, но докато хората го разберат, ще минат хиляди години.

Ману си спомни времето, когато бе четирицветен. Спомни си и заръките на Ка. Погледна напред в паметта си и видя, че хората ще се ръководят първо от Брахманите, които пазят голямата Истина и искат да я предадат на хората, но те нямат сили да я приемат. Затова брахманите постъпиха с тях като с малки деца. Дадоха им вярата. Тъй както малките деца сляпо вярват на своите родители, така и незнайщите вярват на брахманите. Вярата е за неуките и за децата. Но децата научават все повече и повече, а уменията им растат. Започват да се справят с много неща сами и у тях се ражда надеждата, че и те ще станат като своите родители. А когато дойде любовта те наистина стават родители. Зад всичко това стои мъдростта на родителите им.

Същото е и с хората. Докато пораснат, брахманите въвеждат учението на Ману в живота им по всички възможни начини, за всяка човешка дейност. Така то ще бъде пренасяно през вековете по цялата земя. Хората може и да забравят за него, но когато се появи движка, той ще разбере всичко. Така знанието не ще се изгуби.

А за да има равновесие във втори закон, към трето право на първи закон те прибавиха Морала.

Но брахмани не се раждат всеки ден и след първите дойдоха вторите, а след тях третите, докато накрая останаха лъжемъдреците. Те промениха закона. Там, където пишеше “Синът на брахмана може да стане брахман”, те написаха “Синът на брахмана е брахман”. Оковаха вярата и създадоха религията, за да останат хората вярващи и неуки, като малките деца и да се уповават само на тяхната мъдрост. Така някои народи заспаха за дълго дълбок сън.

Но други не спяха, а се учеха и когато при тях на върха останаха лъжемъдреците, свалиха ги от там ксатриите и те управляваха народите си, според законите на Ману. А там пише: “Да си ксатрий не е привилегия, а задължение!”.

Затова всички ксатрии от кастата са в съревнование помежду си, а

правилата са еднакви за всички, установени от законите на Ману, Морала и естествения подбор. По-кадърните и усърдните увеличават своята власт и владения, а некадърните и немарливите губят всичко.

За да има равновесие във втори закон, към трето право от първи закон те прибавиха законите и парите.

Но и задължението на ксатрия трудно се носи, а в закона пише: "Долу всички сме равни, различието е горе". Затова долните като не можеха да стигнат горните, започнаха да служат на нечисти страсти и подбуди - гордост, алчност, славолюбие и беззаконие. Така ксатриите поругаха законите на Ману и Морала и служеха само на парите. А те са като огъня и водата - добри помощници, но лоши стопани. И се наруши равновесието по втори закон в тези народи. Затова бяха като болни хора. Някои умряха, а други се излекуваха и оздравяха.

Вайшите свалиха от върха ксатриите и започнаха да управляват те. Поправиха грешката им, като разпределяха по-справедливо благата между хората.

За уравновесяване на втори закон, към трето право от първи закон те прибавиха равновесието между производство, разпределение и потребление на благата.

Ала и те са хора и те са грешни и когато неравновесието по трето право стана много голямо, наруши се равновесието във втори закон и тогава натежаха първо и второ право и властта бе заграбена от шудрите. Това усили още повече неравновесието във втори закон и някои общества се разболяха и умряха, а други се лекуваха дълго и мъчително.

Но властта на шудрите не е жътва, а сейтба, чиято жътва ще е след време.

Те унищожиха границите между кастите и това е, което добавиха към трето право от първи закон.

Животът е борба и усилия за победа. Затова когато шудрите се съревновават помежду си, според законите на Ману и Морала, печелят те, печелят и другите, а трето право е в равновесие.

Когато вайшите се съревновават помежду си, според законите на Ману и Морала, печелят те, печелят и другите, а трето право е в равновесие.

Когато ксатриите се съревновават помежду си, според законите на Ману и Морала, печелят те, печелят и другите, а трето право е в равновесие.

Но когато брахманите се съревновават помежду си, тежко и горко на народите. Те не са брахмани.

Ману знаеше още, че последни ще пораснат народите около люлката и особено тия, които са в нея, дори и да са най-старите народи на земята, защото там сънят е най-сладък. А народите и те са като хората,

израстват не с годините, а с отговорностите.

Оттук нататък има само един път. Всички хора да станат един народ. За това трябва да говорят един език, да имат едни пари и вяра - без религия.

И ако някой каже, че води народите по верния път и не направи горните три неща, той лъже. Друг път няма.

А времето тече и Хиндра отново ще премести небето.

Това видя Ману в паметта си, но сега бе цар Хуман и живееше в планината, сред малцината оцелели от потопа и се опитваше да ги научи на всичко.

А те, хората, ставаха много и се отделиха, всеки според рода си, а родовете в племена и започнаха да се наричат със свои имена. Едни взеха имената на старите си, а други си взеха имена от мъдростта за света, на която ги учеше Ману. Нарекоха се хинди на Хиндра, дравида на Драва, сака, хазара, авара, сура, асура и прочие. А тези, които извършваха Омара и си спомняха за ОМ са Ара - издигащи се към ОМ.

Но понеже се бяха вече разделили и знанието у тях беше различно. Едни помнеха и ревниво пазеха цялото знание, а други го забравиха. Трети не успяха да се научат. Минали през Странджа, те бяха още в лоното на страстта и желанията ги тласкаха в безумни дела, защото не помнеха и не знаеха кое е добро и кое зло. И понеже бяха минали скоро през Варвара, бяха варвари - хора без памет и история. Живееха в тъма и се лутаха между Хуман и Хануман и не знаеха кому да служат.

А един род обрече себе си на Бал - кръговрата на мъдростта и знанието от Закона. С Бал започнаха да наричат и мъдростта и знанието у хората. След време назоваха главния си град Балх. Назоваха държавата си Балхара и така станаха Балхари. И се прослави името им надалече, а славата им се носеше през вековете, защото бяха твърди в боя и усърдни в мира. Много народи от тях се поучиха. И ако някога халът им помръкне, то ще е защото са забравили, че са потомци на Бал.

А когато хората станаха много и люлката тясна, разселиха се племена и народи във всички посоки. И този народ се разпиля, но където минеше, именуващ градове и планини със своето име. А когато част от него пое своята благословена земя, за да се знае от всички и завинаги, че това е тяхната земя, нарекоха най-голямата планина в земята си Балкhan.

Но, къса е човешката памет, а пътуването дълго и се изгубиха по пътя мъдростта и знанието и останаха само спомени неясни за тях и за онези славни времена от детството на народите.

## - 9 -

Много, много отдавна високо в планината живял един старец. Славата за мъдростта му се разнесла по целия свят. Идвали хора от всички краища. Кой за съвет, кой за лек или билка. Идвали и големци, по важни дела. Всеки носел своя плата. Бедният - бедна, богатият - богата. Никого не връщал старецът, с всички разговарял, на всеки помогал, ала плата не вземал. Молел всеки да му даде капка от извора на неговото село или град. Чудели се хората, но такава била волята му.

Дълго живял старецът, но дошло време да си тръгва от белия свят и пратил да повикат тримата му сина.

- Синове мои. Дойде време да отида при дедите си, при тези, от които съм се учили. Дълго живях и събирах човешката мъдрост от всички краища на света. Предавам я на вас, а вие я предайте на синовете си. Върнете я на хората. Само така, събрана, тя ще ги води към добро.

Това казал старецът и се споминал.

Погребали го близо до извора, там на високото, под върха.

Заели се синовете да изпълнят заръката на баща си и влезли в пещерата, където старецът събирал мъдростта. В средата, на голяма маса имало широка и плитка тава, пълна до горе с вода. На дъното ѝ пишело с големи букви, като венец **“Това е човешкото познание”**, а в долната част **“По капка е събрано - по капка да се раздаде”**. В средата били изписани три колони с думи. Зад тавата имало три дебели, стари кожени свитъка. Развили единия и зачели:

“Първата капка е от извора на селото на Тарен, който пръв, преди много години върза камък за тоягата си и уби елен та нахрани хората.

Втората капка е от извора на селото на Кано, който пръв, преди много години, като търка две дървета запали огън и стопли хората.

Третата капка е от извора на селото при двете езера, между морето и планината, където преди много години двама братя издълбаха дърво и преплаваха езерото с него.”

Така чели братята много дни и нощи и като прочели и трите свитъка се замислили, как да изпълнят заръката.

Невъзможно било да отнесат тавата при хората, надолу по стръмните склонове на планината, без да разлеят и изгубят познанието. Пък и тримата живеели в различни посоки.

Единият от тях бил медникар и предложил:

- Ще направя от тавата три по-малки и дълбоки съда. Ще прелеем в тях познанието и всеки ще отнесе по един със себе си.

Вторият бил писар и предложил:

- Аз пък ще изпиша върху съдовете думите от тавата.

Третият брат бил самарджия и предложил:

- Аз ще направя такива самари за нашите мулета, че да носят от едната страна съда с познанието, а от другата свитъка с мъдростта.

Това решили братята и се захванали за работа. Първо писарят преписал точно текстовете, после пресипали водата в една голяма делва. Медникарят нарязал тавата на три части и започнал да прави новите съдове. Самарджията отсякъл няколко дръвчета, накосил суха трева, нарязал кожи и замайсторил самарите.

Когато първият съд бил готов, писарят го взел и започнал да преписва върху него текста от тавата. Първо изписал горната част на венеца с големите букви **“Това е човешкото познание”**. След това се заел с трите колони от думи, от средата на тавата. Първата от тях гласяла следното:

“Душата е безсмъртна!

Който владее душите на хората,

той ще владее света!

Душа!

Вечен дом за теб Ефира,

дето времето лети.

Няма пристан да намира,

само мисли и мечти.

В общо тяло приковани,  
неразделно дълги дни.

Светлината озарила

две усмихнати очи.

В общо тяло приковани,  
отминават земни дни.

Светлина не озарява

две угаснали очи.

Няма пристан да намират,  
само мисли и мечти.

Вечен дом за тях Ефира,

дето времето лети.”

Това изписал писарят, а останало съвсем малко място, колкото да допише долната част от венеца, с големите букви “***По капка е събрано - по капка да се раздаде***”. Нямало как, другите две колони с думи останали за всеки съд по една.

Започнал и втория съд.

“***Това е човешкото познание.***

Разумът е безграничан!

Който владее разума на хората,  
той ще владее света!

Разум!

Няма слог за теб в Ефира,  
редом с времето лети.  
Всичко в тебе се събира,  
като мисли и мечти.

В общо тяло приковани,  
неразделно дълги дни.  
Светлината озарила  
две усмихнати очи.

В общо тяло приковани,  
отминават земни дни.  
Светлина не озарява  
две угаснали очи.

Няма пристан да намират,  
само мисли и мечти.  
Вечен дом за тях Ефира,  
дето времето лети.

***По капка е събрано -  
по капка да се раздаде.”***

За третия съд останала последната колона, с думите:

“***Това е човешкото познание.***

Златото е жълто и студено.

Който владее златото на света,  
той ще владее хората!

Злато!

То не знае за Ефира,  
дето времето лети.

Няма пристан да намира,  
нито мисли и мечти.

В общо тяло приковава,  
неразделно дълги дни,  
светлината озарила  
две невиждащи очи.

В общо тяло приковани,  
отминават земни дни.  
Светлина не озарила  
две угаснали очи.

Няма пристан да намира,  
нито мисли и мечти.  
То не знае за Ефира,  
дето времето лети.

*По капка е събрано -  
по капка да се раздаде.”*

След това писарят написал на всеки брат останалите два текста на кожа и с това си свършил работата. Самарджията и той бил готов със самарите. Решили на другия ден да си тръгнат и легнали да пренощувват.

На сутринта в ранни зори отишли на гроба на баща си, да се сбогуват, а там било отрупано с цветя. Не го забравяли хората и продължавали да идват на поклонение от близо и далеч. Нямало го мъдреца да ги посъветва, но те се покланяли пред надгробния камък и си отивали по живо - по здраво. Както почитали стареца приживе, така почитали сега паметната плоча с надписа:

“Първо Небето - после Земята.  
Първо на небето - после на земята.  
Първо в небето - после в земята.”

Свещено било това място за хората.

\* \* \*

Минавали годините. Настъпили размирни времена. Ту големи суши, ту наводнения. Ту мор по добитъка, ту по хората. А войните - една след друга. Бягали хората, ту от една беда, ту от друга. Цели народи. През реки и морета. Не ги спирали ни студът, ни жегата. Нито високите планини, нито пустините.

Братята повече не се видели, а синовете им се разпилели по широкия свят. Минали няколко поколения. Загубили се, изчезнали безвъзвъ-

ратно свитъците с мъдростта, а познанието отдавна се разляло. Останали само трите съда, покрити с патина. Но съдбата направила така, че те пак да се върнат по местата, където живели тримата братя. И всеки дочакал своя час.

След войните и разрухата дошъл мирът. Хората започнали да строят хубави и здрави къщи. Появили се големи села и градове. Развили се занаятите и търговията. Отворили училищата и започнали отново да събират познанието. Старейшините обучавали децата на ум и разум.

Веднъж един буден и ученолюбив юноша донесъл при старейшината очукан, прашен меден съд за вода. Разглеждал го учителят, но не разбрал какво пише на него. Съbral всички старейшини и им показал съда с надписа. Един от тях не бил тукашен и знаел няколко езика. Дали съда на него и той го разчел.

*“Това е човешкото познание.*

Душата е безсмъртна!

Който владее душите на хората,  
той ще владее света!

Душа!

Вечен дом за теб Ефира,  
дето времето лети.

Няма пристан да намира,  
само мисли и мечти.

В общо тяло приковани,  
неразделно дълги дни.

Светлината озарила  
две усмихнати очи.

В общо тяло приковани,  
отминават земни дни.

Светлина не озарява  
две угаснали очи.

Няма пристан да намират,  
само мисли и мечти.

Вечен дом за тях Ефира,  
дето времето лети.

*По капка е събрано -  
по капка да се раздаде.”*

Зарадвали се старейшините, че на тяхното село се паднала честта

да се сдобият с познанието, с мъдростта на древните. Започнали да тълкуват надписа и да го прилагат като мерило за всички дела на хората от селото. Така се установил добър порядък и работите вървели от добро към добро.

В долината имало десетина села и скоро всички се обединили и започнали да търгуват с близки и далечни страни. Постепенно към властта на долината преминали близките, а по-късно и по-далечни заселища. Всички успехи се приписвали на древния надпис. Започнали да идват на поклонение и за съвети хора от всякъде. Всички носели дарове и долината ставала все по-богата и по-богата, а старейшините вече не можели да я управляват. Събрали се на съвет и решили да поверят управлението на юношата, който донесъл медния съд с надписа в училище. Той възмъжал и бил вече един от най-учените хора в долината. За себе си решили да останат само пазители и тълкуватели на мъдрия надпис.

Насрочили тържествения ден. Събрали се хората от долината. Дошли и пратеници от близо и далеч. Владетелят бил коронован от старейшините, а правата му обявени пред народа.

“Царят е пръв между всички хора в царството. Неговата воля е закон за поданиците му. Негово право и задължение е да се грижи за живота и имота на хората.

Короната се наследява от първородния син на царя.”

След обреда по короноването царят издал първата си заповед.

“Назначавам съвета на старейшините за пазител и единствен тълкувател на свещения надпис, завещан ни от нашите деди. Тяхно право и задължение е да се грижат за душите на хората.

Старейшините от съвета се назначават доживот и след смъртта си се наследяват от най-добрите си ученици.”

Мъдро царувал първият цар. Разширил и укрепил държавата. Поддържал силна войска. За да има ред в царството, написал закони и поставил съдии, да решават споровете между хората. Земните дела вървели много добре. След него царувал синът му. После внукът му. Така за няколко поколения държавата станала сила и благоденстваща.

Духовните дела и те се променили. Старейшините вече се наричали жреци и за да могат да помагат на всички хора, обучили много ученици и ги изпратили из цялата страна. Построили молитвени домове навсякъде, за да се молят хората за своите души.

Всички благополучия в царството се приписвали на свещения надпис. Идвали хора от други страни да се запознаят с новото учение и ставали негови последователи. А царете на съседните държави сами го възприемали и насаждали, като виждали подема и силата на новото царство. Жреците и на тях помагали. Така се разширило влиянието им вър-

ху огромна територия с безбройно население.

Събднало се предсказанието в свещения надпис: “Който владее душите на хората, той ще владее света!”.

Дълги години продължило така. Раждали се и умирали малки и големи държави. Сменяли се владетелите и жреците, но учението оставало.

Ала се намерили в една далечна страна мъдреци, които разбрали, че силата не е в самия надпис, а в смисъла на неговите думи. Създали си свое учение, свои жреци, свои молитвени домове и завладели душите на хората в своето и в съседните царства.

И в други страни направили така. От тогава, между различните религии се води борба за душите на хората, защото “Който владее душите на хората, той ще владее света”. А “Душата е безсмъртна!”, затова и владичеството ще еечно.

И до днес е все така.

Това е историята на първия съд. А ето какво се случило с втория.

Живяло преди много, много години едно малко момче, което все задавало въпроси. За всичко питало. Още щом се събудело сутрин и започвало.

- Мамо, защо духа вятерът?

- Вятерът ли, синко? Вятерът е вестоносец. Когато планината иска да каже нещо на морето, той духва от планината към морето. А когато морето иска да ѝ отговори, духа от морето към планината.

- А за какво си говорят планината и морето?

- Планината и морето са брат и сестра. Не зная кой ги е разделил, но те още се обичат и не могат един без друг. Затова си изпращат думите по вятера, така разговарят от незапомнени времена. Не могат да се забравят.

- Мамо, а защо...?

И следвали безкрайните детски “Защо?”.

Минали години. Момчето станало юноша и бил все така любознателен. Веднъж майка му го изпратила до извора за вода. Влязъл той в килера да вземе стомните и за пръв път забелязал на една от гредите на тавана закачен стар, прашен и очукан меден съд. Откачил го и забелязал надписа на него. Занесъл го на учителя си, но той не успял да разбере нищо от написаното. Отишли при друг, по-стар учител и той го разчел.

*“Това е човешкото познание.*

Разумът е безграниччен!

Който владее разума на хората,  
той ще владее света!

Разум!

Няма слог за теб в Ефира,

редом с времето лети.  
Всичко в тебе се събира,  
като мисли и мечти.

В общо тяло приковани,  
неразделно дълги дни.  
Светлината озарила  
две усмихнати очи.

В общо тяло приковани,  
отминават земни дни.  
Светлина не озарява  
две угаснали очи.

Няма пристан да намират,  
само мисли и мечти.  
Вечен дом за тях Ефира,  
дето времето лети.

*По капка е събрано -  
по капка да се раздаде.”*

Зарадвали се учителите, че на тяхното училище се паднала честта да се сдобият с познанието, с мъдростта на древните. Започнали да тълкуват надписа и да го прилагат като мерило за всички свои дела. Събирали се и размишлявали. Сами си задавали въпроси и сами намирали отговорите. Но всеки отговор пораждал няколко нови въпроса и учените разбрали, че животът е безкрайна последователност от въпроси и отговори. От причини и следствия за безбройните видими и невидими неща, които ни заобикалят. Безначални и безкрайни нишки, от единния край на хоризонта до другия, по всички възможни посоки. Напластени една върху друга, те образуват пъстроцветния килим на нашия свят, по който вървим милиони години.

Прочула се школата със своята мъдрост. Много тайни знаели мъдреци и с това покорявали разума на хората. Всички отговори учителите предавали на своите ученици, а те пък на своите. Така се натрупвало и увеличавало познанието.

Идвали последователи от всички краища на света, за да изучат познанието. Когато се завръщали в страните си и те предавали познанието на учениците си. Но колкото и да разпространявали познанието, то не достигало до всички. А и не всички, до които достигало, го разбирали. Повечето така си и останали - простолюдие. Само отбрани били прос-

ветлени с мъдростта на отделните науки. Затова огнището на познанието припламвало ту тук, ту там. Някъде загасвало бързо, другаде по-бавно, но винаги оставали живи въглени, които след време се разпалвали отново.

Едва в наши дни започва да се събъдва предсказанието в надписа: "Който владее разума на хората, той ще владее света".

Това е историята на втория съд, а ето съдбата и на третия.

Живели двама братя. Имали малка нива и няколко животни и едва преживявали. Веднъж по-малкият решил да тръгне по света да си изкарва прехраната сам. Взел едно магаре, малко храна и един меден съд за вода. Селото било в планината, далече от големите градове и оживените пътища. Пътувал малкият брат няколко дни и стигнал до мястото, където живеел един мъдрец. Известен бил учителят и идвали ученици да се учат от него на различни науки. Помолил се момъкът да го вземе при себе си, да му помага в къщната работа срещу подслон и храна. Старецът се съгласил.

Работил усърдно няколко години.

Ученици вече идвали рядко, защото учителят оstarял много и сега се уповавал само на младия си помощник.

Една вечер старецът усетил, че идва краят му. Повикал момъкът и казал:

- Иди, синко, за вода, горе на извора, под върха. За последен път искам да се напия и да си измия очите с най-хубавата вода.

Взел момъкът медния съд и донесъл вода на стареца. Напил се той, измил се и се загледал в надписа върху съда. Надигнал се и попитал:

- От къде имаш този съд? Знаеш ли какво пише на него?

- Не, не знам - отговорил момъкът - откакто се помня все е бил у нас, в къщи, а сега е у мен.

Тъжно се усмихнал старият учител.

- А аз цял живот търся този надпис и едва сега, на смъртния ми одър, той сам дойде при мен.

Още когато бях като теб чух хората да разказват една легенда за голям мъдрец, който живял по тези места. Когато умрял, оставил цялата си мъдрост записана някъде, но къде никой не знае. Казваха още, че който намери надписа, ще стане най-богатият човек и всички ще му служат. Тогава реших, че трябва да намеря този надпис. Но преди това трябваше добре да се изучава, за да мога да го разчета когато го намеря. После дойдох тук, да го търся. Питах хората, но те не знаеха нищо повече от мен. Намерих само една плоча с надпис, горе до лековития извор, под върха. Ала на нея пише само няколко думи.

"Първо Небето - после Земята.

Първо на небето - после на земята.

Първо в небето - после в земята.”

А сега, ето го истинския надпис, ала за мен е вече късно. Чуй какво пише тук и го запиши, защото вече никой не знае да чете тези букви.

**“Това е човешкото познание.**

Златото е жълто и студено.

Който владее златото на света,  
той ще владее хората!

Злато!

То не знае за Ефира,  
дете времето лети.

Няма пристан да намира,  
нито мисли и мечти.

В общо тяло приковава,  
неразделно дълги дни,  
светлината озарила  
две невиждащи очи.

В общо тяло приковани,  
отминават земни дни.  
Светлина не озарила  
две угаснали очи.

Няма пристан да намира,  
нито мисли и мечти.  
То не знае за Ефира,  
дете времето лети.

**По капка е събрано -  
по капка да се раздаде.”**

Не доживял да види утрото старецът. Починал и оставил момъка сам. А той нямало къде да отиде. Пътници му донесоха вестта, че мор погубил всички в неговото село. Назад не можел да се върне. И тук не можел да остане. Натоварил някои неща на магарето и поел надолу, покрай буйната река.

След време на брега на морето, там където се влива голямата река, се издигнал красив град.

Най-почитан в него бил родът на момчето от планината, който от няколко поколения живеел тук. Най-хубавите къщи били техните. Най-много слуги имали пак те. Най-големите и бързоходни кораби били техните. Плавали нагоре по реката и далече в отвъдморски земи. Техните кервани от мулета и камили прекосявали планината и

пустинята. Всички стоки и богатства минавали през този град. Така богатството на рода ставало все по-голямо и по-голямо.

За да поддържат търговията, те изпратили свои хора, от рода в други градове и държави, с които търгували. И там хората от рода ставали най-богатите. Така се разселили по целия свят. Ако един изпадне в затруднение, другите му помагали и се изправял отново на крака.

Започнали да използват и други хора, извън рода. Златото купувало всичко. И душите, и разума на хората. Подчинявало ги на волята на рода. Само че за това никой не знаел. И жреците, и мъдреците имали нужда от злато. И всички виждали само златото. Скоро забравили имената на хората от рода. Забравили лицата им.

На всичко били готови хората, само да се сдобият със злато. Цели държави процъфтявали и западали, само защото имало или нямало злато там. А къде да отиде златото и какво да направи, решавали единствено хората от рода.

Създнало се и това предсказание “Който владее златото на свeta, той ще владее хората!”.

Така е и до днес.

Дали след много години тази история ще има друг край, не знам. Него някой друг ще трябва да го допише.

**РАВНОВЕСИЕТО**

“Равновесието” е сърцевината на тази книга. Идеите в него са адресирани към учените от естествените науки - физика, астрономия, математика. Но се надявам, че те ще са интересни за всички читатели.

Днес нещата в науката са толкова незрели, че аз се питам защо учените не виждат простите и ясни неща, които им липсват, за да изградят точния модел на света. И си отговарям. Защото не са свободномислещи хора. Още от училищната скамейка, през университета и след това по работните места им се втълпяват готови истини, от които зависи тяхното бъдещо положение в обществото и науката. Това разбира се се прави с най-добри намерения, но то все пак е целенасочено оформяне на мирогледа, манипулация. Извън образоването и науката е същото - семейното и религиозно възпитание в послушание и покорност.

А когато дойде златната средна възраст, когато човекът вече знае и все още може, той е окован здраво в оковите на личния и обществен авторитет, които не му позволяват да се отклонява встрани.

Така година след година, докато се появи някоя “луда глава”, дето ще тръгне “през просото” и ще извика “царят е гол”.

А толкова е просто. Забравяш за боговете, за хората, сваляш Материята от пиедестала, разбираш, че обществените правила са променливи във времето и оставаш сам. Аз и останалият свят. Заставаш срещу него и ако имаш очи, ще видиш цялото му съвършенство и великолепие.

Какво не вижда съвременната наука?

Тя не вижда това, което е описано в точки 2.1 и 2.2 от “Равновесието”. То обема по-малко от една машинописна страница, но като истина стои на върха на пирамидата и поради това съвременната представа за света трябва да се преразгледа, а фактите да се преподредят.

В наше време има много науки, а някои от тях и подразделят. Това като методика е добре, но на практика светът беше разделен според предмета на отделните науки на голям и малък. Така се поставиха граници-прегради, които не могат да бъдат преодолени.

Във физиката се борави с четири типа взаимодействия: гравитационно, силно (ядreno), слабо и електромагнитно. Още тук се вижда до какво води неестественото разделение на света на обекти. В голе-

мия свят има гравитация, а в малкия - ядрени сили.

Аз твърдя, че силите на взаимодействие са две. Сила на притегляне, която е равнозначна на гравитацията и ядрените сили и сила на отблъскване, която е равнозначна на слабите сили. Електромагнетизът като вид взаимодействие не е това, което се представя от съвременната наука, а нещо друго. А това нещо друго е самото взаимодействие, движението, изтичането и втиchanето при разпада и синтеза.

До тук твърдях, че светът не трябва да се разделя според големината, както прави науката, но сега ще сдобавя, че материята трябва да се раздели на две, както не прави науката, въпреки че има физика на твърдото тяло и физика на елементарните частици.

Аз твърдя, че материята е на две равнища:

Висша материя. Това са елементарните частици, атомите, кометите, планетите, звездите, галактиките и т.н. Всяка система - кълбо, която има собствено физическо ядро, защото всички физически ядра са еднакви по съдържание и различни по количество и качествена изява.

Нисша материя. Това са материалните образувания без собствено ядро - молекулите.

А на науката е известно, че законите, валидни за висшата материя, не са приложими за нисшата и обратно.

Университети, институти, лаборатории работят по конкретни теми и в повечето случаи успяват да разработят конкретния проблем подробно и задълбочено. Намират неговото приложение в живота или го свързват с друг проблем, но в много от случаите решените въпроси остават затворени в себе си, като парче от пъзел, без връзка с другите части от пъзела и голямата Действителност.

Моделът, който предпрагам, е моделът, картина-майка на пъзела. Там всяко парче от пъзела - решен частен научен въпрос, ще намери точното си място. Тогава ще знаем как изглежда Действителността и кои са липсващите части от пъзела.

Спират до тук.

*На философите не станах мил,  
но види бог дали съм съгрешил.  
Да, нищо съм и нищо днес не ми е ясно,  
дори не знам защо съм се родил.*

*Омар Хайям*

## **1. Вечният спор**

### **1.1. Познанието**

За да бъде оформлен съвременния мироглед, човешкото познание е извървяло своя дълъг път в борба и противопоставяне на идеи и гледни точки. Неговите завоевания са плод на много усилия, на различни цивилизации и култури.

След периоди на възход е изпадало в застой. Понякога дори и връщане назад, но търсенето на Истината винаги е било пътеводната звезда на будните човешки умове. Съзнанието неизменно е обогатявано с нови идеи и достижения, вдъхновявани от съвършената Действителност.

### **1.2. Истина**

Това е непрекъснат процес на променящо се съотношение между субективната Истина - нашето познание, и обективната Истина - Действителността.

Човешките възможности за сетивно възприемане на Действителността са ограничени в определени граници. Посредством технически средства те се разширяват значително, но и те имат своя предел.

Пътят за опознаване на Действителността отвъд този предел са логиката и въображението.

Субективната истина е всичко именувано и съществува там, до където се простира човешкото познание. Нещото съществува като продължение на истината, там до където се простира въображението. От там нататък е царството на Нищото.

Първото се ражда от второто, а второто от третото. Затова Нищото е извора и бъдещето на човешкото познание.

### **1.3. Вечният спор**

Вечният спор във философията е борбата между идеите на идеализма и материализма. Привържениците на Нищото и Нещото.

Така човешкото познание се разделя на две. Познание за Нещото - това, което сме опознали и познание за Нищото, което не познаваме и наричаме с различни имена: Апейрон, Природа, Бог, Идея, Битие, Материя и т.н.

Субективното наше познание постоянно се увеличава и ни се струва, че до изравняването му с обективната истина остава още една крачка. По пътя си човешкото познание е правило по различно време различни крачки, малки и големи. Но въпреки това разстоянието между субективната и обективната истина си остава и то вероятно не е само една крачка, а значително повече.

### **1.4. Светата троица от религията**

Религията има своята Света троица - Отца и Сина и Светаго Духа. И когато попиташи "Какво е Бог?" ти се отговаря, че Бог е всичко видимо и невидимо, че той е в теб и извън теб и навсякъде. Съществувал е винаги и ще съществува вечно. И ако се замислиш, ще стигнеш до извода, че има нещо, което управлява Действителността и това нещо може да се нарече всянак, включително и Бог. Но ако се усъмниш и поискаш убедителни доказателства, че Светата троица от религията действително съществува и е такава, каквато ни я представят, ще получиш единствения довод - *вярвай*, така е!

### **1.5. Светата троица от физиката**

Науката и тя си има своята света троица - Материя, Пространство и Време. И когато попиташи "Какво е Материя?" ти се отговаря, че тя е всичко видимо и невидимо, защото освен нея не съществува нищо друго. Че тя е в теб и извън теб и навсякъде. Съществувала е винаги и ще съществува вечно. И ако се замислиш, ще стигнеш до извода, че има нещо, което е Действителността и това нещо може да се нарече всянак, включително и Материя. Но ако се усъмниш и поискаш убедителни доказателства, че светата троица от физиката действително съществува и е такава, каквато ни я представят, ще получиш единствения довод - *вярвай*, така е!

### **1.6. Мерките днес**

Но щом основната категория във физиката - Материята, не е достатъчно добре изследвана и опозната, за да ѝ се даде никакво опреде-

ление, тогава как стои въпросът с мерките в науката? С какво мерим днес?

Това е известно, но днешните основни мерки са ни завещани от нашите предшественици още в древността. Така, както на децата се дават играчки заместители, като дървеното конче и парцалената кукла, за да се подгответ за времето, когато ще узреят и ще могат да обуздават истински кон и да се грижат за своето дете.

Ние сме пред зрелостен изпит. Или ще останем в детството, или ще направим решителната крачка, днес.

## 1.7. Условия

Ако приемем условието, че всяка система е абсолютна, това значи, че всяка система може да бъде мярка. Тогава, поради множеството от системи, можещи да бъдат мярка, не може да се изведе от Действителността общовалидна мярка, правило, закон.

Ако приемем условието, че всяка система е относителна, това значи, че няма система, която може да бъде мярка. Тогава, поради отсъствие на система, можеща да бъде мярка сред множеството от системи, не може да се изведе от Действителността общовалидна мярка, правило, закон.

От тези два извода следва, че в Действителността трябва да има нещо абсолютно, можещо да бъде мярка за всички останали неща.

## 1.8. Път през философията

Тук пътят към истината трябва да мине през философията. И днес има философия, защото има философи, но в древността е имало Философи, защото е имало Философия.

Монизмът, Монотеизмът е прогресивен за определен период от общественото развитие и човешкото мислене. След това става безсмислено упорството и в крайна сметка пречка.

Той дисциплинира обществото и насочва човешкото мислене в една посока и целта става обща. Колективните усилия гарантират успеха и човешкото познание днес е достигнало своите върхове, но само в областта на плурализма - многообразието в природата. Зад тези знания зейва непреодолимата пропаст между тях и Единното начало. То си остава недостижимо и необяснимо, защото между Единното начало и Многообразието стои Дуализмът.

Целта на тази книга е да хвърли мост над пропастта и да изясни същността на Дуализма в Действителността. За целта ще ползваме закона за единство и борба на противоположностите. Но щом говорим за противоположности, терминът трябва да бъде заменен с дву-

единство. Така законът ще стане Закон за двуединство и борба на противоположностите.

## **1.9. Трудностите**

До тук добре, но сега започват трудностите. За мен и за вас. Аз трябва да обясня необяснимото така, че вие, четейки написаното, да достигнете недостижимото.

Нещата, процесите и явленията, които предстои да опиша, са извън обхвата на съвременната академична наука, която работи на принципа “Око да види, ръка да пипне”. Това е материализъм. Отнесен към човешкия прогрес, като теория и практика, той е “Да”, но като догма е “Не”. Поради това за съжаление науката още не е достигнала до тези области на Действителността и няма терминология за тях.

Налага се по принуда да ползвам нова терминология. Тя трябва да бъде достатъчно точна, за да отрази напълно новите идеи и достатъчно ясна, за да бъдат разбрани те. Ще го направя не от самонадежност, а от убедеността ми във вашата способност да отделяте зърното от плявата.

И така, напред!

## **2. Противоположностите**

### **2.1. Началото и краят**

В Действителността има само едно абсолютно място и това е центърът. Такова е твърдението на питагорейците. И на него противостои единствено краят.

Изразът “Центърът и краят - това е пределът” е съчетание от други два израза.

Първият, “Центърът и сферата (периферията) - това е пределът”, е свързан с пространството, като форма на материята и може да има само ограничено значение, съведендо до тригонометричната фигура кълбо.

Вторият израз, “Началото и краят - това е пределът”, е философско обобщение с най-общо значение и от него не е възможно да се достигне до единичното, като негов формалноматериален образец. Така оставен, този израз звучи като красива фраза, както много други достигнали до нас от древността и останали неразбрани.

Затова изразът “Центърът и краят - това е пределът”, е изключително точно записан. Центърът е обявен за абсолютно място и пояснен чрез края, който не е толкова израз за противостояне на центъра, а за доокачествяване на центъра като единствено начало.

### **2.2. Противоположностите**

Ништо е същността и съдържанието на Действителността, а Мъдростта е направила от него две противоположности, без да променя качествата му. Променила е само големината. Една част от Нищото е станала безкрайно малка, а друга безкрайно голяма. И двете имат стремеж да останат такива и сила да го направят. И ако сега приложим Закона за двуединство и борба на противоположностите, независимо дали ще се прегърнат с любов за двуединство, или ще се хванат в смъртоносна схватка за борба, резултатът ще е все един и същ. Пространственото им разположение една спрямо друга може да бъде само едно единствено - Малкото в центъра , а Голямото в края

на кълбото.

Малкото и Голямото - това са противоположностите.

### **2.3. Първична система**

В процеса на взаимодействие Малкото и Голямото ще заемат безброй неравновесни състояния помежду си, които ще се изразяват в различни материални форми, всяка от които ще има своя характеристика.

За да отделим първоначалното състояние на покой между Малкото и Голямото, от самия процес взаимодействие, изразяващ се в двуединство и борба на противоположностите и формите, образуващи се при това взаимодействие, ще го наречем Първична система.

**Първична система** - Всичко в Действителността се състои и изгражда от Малкото и Голямото.

### **2.4. Фронт**

Законът за двуединство и борба на противоположностите предполага венчадействието на двуединството и борбата и невъзможност за доброволно съединение на противоположностите при тяхното двуединство или принудително обсебяване на едната от другата при тяхната борба, защото това би прекратило действието на самия закон. Затова ще приемем, че противоположностите само си взаимодействат, без да могат да се съединят или раздалечат.

Но и при двуединството, и при борбата Малкото и Голямото трябва да имат някаква "допирна точка". По-точно приближаващо-отдалечаваща межда на непряко взаимодействие. Мястото, където се съществува това взаимодействие, ще наричаме Фронт.

**Фронт** - Межда на взаимодействие, граница между Малкото и Голямото.

Фронтът е водоразделът в Действителността.

### **2.5. Местата на Противоположностите**

Сега вече можем да кажем, че:

**Малкото** е само в центъра, зад Фронта и никога не го преминава.

**Голямото** е навсякъде в Действителността, само не и в Малкото. То преминава безпрепятствено през всичко, само не и през Фронта.

### **2.6. Двете сили**

Нека да поставим определено количество Малко някъде в междузвездното пространство. От казаното преди това знаем, че Малкото и Голямото си взаимодействват като се стремят към двуединство.

Затова Малкото ще разширява сферично своето влияние към Голямото, съобразно своето количество. Тъй като разширяващата се сфера увеличава обема си многократно, а количеството Малко е ограничено, силата на притегляне на Малкото на определено разстояние от центъра ще бъде принудена да спре разширението си. На това място ще се образува фронт.

**Сила на притегляне** - Пространствено действие на Малкото за запазване и възстановяване на своята цялост и втичане в центъра. Установява се с възникване на Малков център.

Тя е равнозначна на съвременните понятия гравитационно и ядрено взаимодействие и действия отвън навътре, към фронта.

**Сила на отблъскване** - Пространствено действие на Голямото за раздробяване и разделяне на Малкото и отдалечаването му от центъра.

Тя е равнозначна на съвременното понятие слабо взаимодействие и действия навън от фронта.

## 2.7. Вторични системи

В началото, чрез влиянието на силата на притегляне Малкото ще заяви и осъществи своя сфера на притегляне. Тя ще съвпада със сферата на отблъскване на Голямото. Там ще се образува фронт, където Малкото и Голямото ще установят някакво равновесие помежду си. То ще се променя и фронтът ще отстъпва към центъра. Причината за това е, че Голямото откъсва части от Малкото и то намалява.

Какво става зад фронта не знаем, но какво става от самия фронт знаем - създава се всичко, което ни заобикаля - Материята.

Веднага трябва да отбележим, че по съдържание материята не е еднородна, а двуродна. Не е единна, а двуединна - съставена от Малко и Голямо.

**Вторична система** - Относително стабилна самостоятелна част от Първичната система, със собствен център - ядро. Всяка Вторична система има Фронт и Сфера на равновесие.

Тук трябва да отбележим още, че и по форма материята не е еднообразна, а на две равнища, висша и нисша. Висша материя са Вторичните системи от микро до макро.

Законите за висшата материя са различни от тези за нисшата.

## 2.8. Сфера на равновесие

Когато фронтът отстъпва към центъра, с него се движат и сферата на отблъскване. Така сферата на притегляне остава отвън, а сферата на отблъскване преминава отвътре, заедно с фронта.

Пространството между тях ще бъде под влияние на резултатната сила от силата на притегляне на Малкото и силата на отблъскване на Голямото.

В това пространство се подреждат всички системи, съобразно собственото си равновесно състояние и външното равновесно въздействие като се стремят да застанат или застават в равновесно положение спрямо системата-център.

**Сфера на равновесие** - Пространството между сферата на притегляне на Малкото и сферата на отблъскване на Голямото.

Тя трябва да се разбира по-скоро като сфера на влияние, защото за системите от висшата материя нейната форма е сфера и диск, а за нисшата следва формата на тялото.

## **2.9. Собствено равновесно състояние**

**Собствено равновесно състояние** - Равновесно състояние между Силата на притегляне и Силата на отблъскване в равновесната сфера на всяка система.

## **2.10. Външно равновесно въздействие**

**Външно равновесно въздействие** - Равновесно състояние между Силата на притегляне и Силата на отблъскване в Сферата на равновесие на системата-център.

## **2.11. Равновесно положение**

**Равновесно положение** - Мястото в Сферата на равновесие на системата-център, където застава Вторичната система, като следствие от съпоставянето на Собственото ѝ равновесно състояние с Външното равновесно взаимодействие на системата-център.

## **2.12. Равновесно разстояние**

**Равновесно разстояние** - Разстоянието между системата-цен-

1. Терминът “център” е равнозначен на “физическо ядро”. Всички ядра са еднакви по съдържание и различни по количество и качествена изява.
2. Терминът “край” съответства на космическия вакуум в междузвездното пространство.

тър и Вторичната система, където напрегнатостта между тях е нула.

### 3. Етапи в развитието на небесните тела

#### 3.1. Небесно тяло с общ фронт

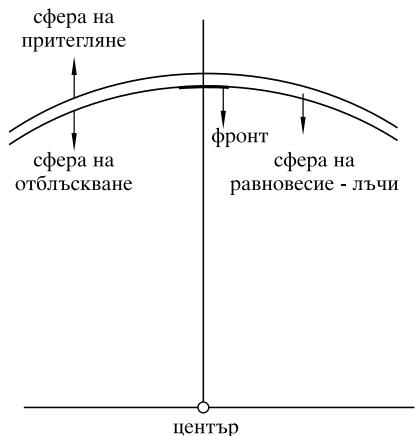
Такова е то, когато Малкото е в цялата си големина, а размерите на фронта са най-големи. Взаимодействието между Малкото и Голямото е слабо и бавно. Сферата на притегляне почти съвпада със сферата на отблъскване и фронта. Вторичните системи, излъчени при фронта, са лъчи.

Този етап е незабележим за човешкото око. (Ил. 1.)

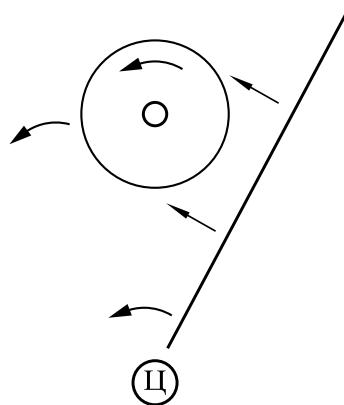
#### 3.2. Завъртане на системите

Вторична система, намираща се в равновесната сфера на система-център, ще се завърти около оста си както система-център и ще започне да обикаля около нея в същата посока.

Системите се изграждат отвън навътре, от горе на долу и се завъртат още в началото на своето изграждане. Завърта се първо сферата на равновесие, а след това тя завърта и върти центъра. Двигателят



Ил. 1



Ил. 2

не е оста, а периферията.

Завъртането е следствие от различната скорост и сила, която прилага сферата на равновесие на системата-център при своето въртене върху сферата на равновесие на вторичната система. По-точно различна за близкия и далечния ѝ край, спрямо центъра на системата-център. (Ил. 2.)

При това си въртене сферата на равновесие на вторичната система придобива дискообразна форма.

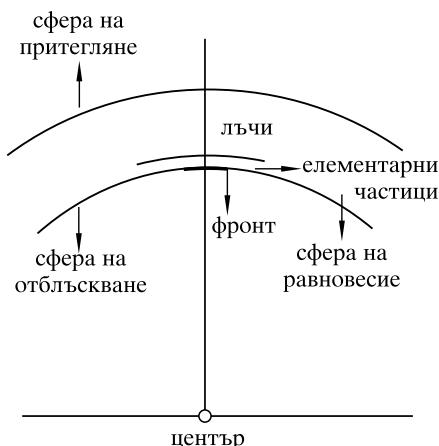
### 3.3. Небесно тяло с тих фронт

При него фронтът е отстъпил към центъра. Малкото е намаляло. Взаимодействието между Малкото и Голямото е засилено и по-интензивно.

Поради промяна на собственото равновесно състояние на разглежданата система, която за изльчените от нея вторични системи е система-център, а собственото ѝ равновесно състояние за тях е външно равновесно въздействие и постоянното увеличаване на броя на вторичните системи в сферата на равновесие, те ще се групират и променят по смисъла на философския закон “Количествените натрупвания водят до качествени изменения”. В близост до фронта лъчите ще се групират в елементарни частици и леки атоми.

Равновесната сфера ще добие видима дискообразна форма, а най-интензивната ѝ част ще бъде екваториалният пояс.

Страницният наблюдател ще види пръстенообразна светеща мъгла. (Ил. 3 и 5.)



Ил. 3

### 3.4. Етапи на светлинното изльчване при развитието на небесните тела

Светлинното изльчване на небесното тяло започва от полюсите, (Ил. 4.) След това е най-интензивно в екваториалния пояс. (Ил. 5.) На илюстрация 6 е система на етап напреднал тих фронт. Системата е несиметрична поради влиянието на друга голяма система от страната на недоразвития тропик.

При отворения фронт светва цялата сфера и накрая в етапа на затворения фронт изгасват последни полюсите. Това са полярните сияния.

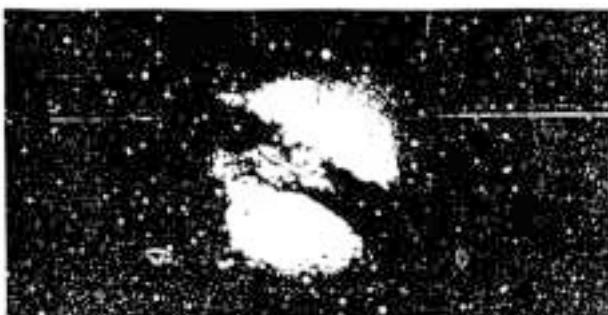
### 3.5. Небесно тяло с отворен фронт

Фронтът се е придвижили към центъра. Малкото е намаляло. Взаимодействието между Малкото и Голямото е силно и интензивно.

Тук в близост до фронта се образуват и газове.

Разстоянието между сферата на притегляне и сферата на отблъскване при небесно тяло с отворен фронт е най-голямо. Формата на фронта е сферична, (Ил. 7.)

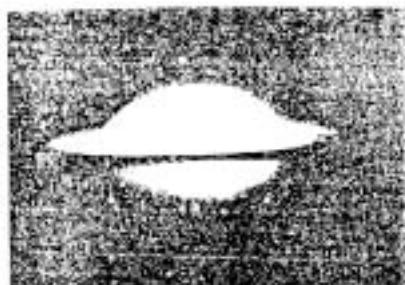
Страницният наблюдател ще види слънцето.



Ил. 4



Ил. 5



Ил. 6

### 3.6. Третични системи

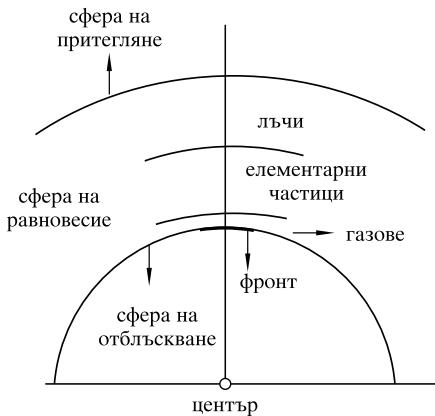
При отворения фронт, между произведените вторични системи се осъществява по-интензивно групиране.

**Третични системи** - Групиране на Вторичните системи в относително тройни образувания, чрез взаимодействието на Собствените им равновесни състояния. Те нямат център. Всяка Третична система има Сфера на равновесие.

Това са молекулите - нисшата материя.

### 3.7. Небесно тяло със затворен фронт

Фронтът е отстъпил към центъра и е покрит с твърда обвивка от третични системи. Малкото е намаляло. Разстояни-



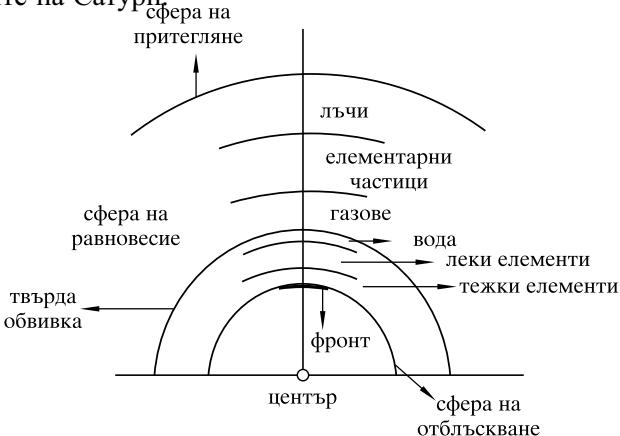
Ил. 7

сферата на равновесие, могат да се разграничават и отделни пластове на подреждане на системите, съответстващи на атомното им тегло и агрегатно състояние. (Ил. 8.)

Страницният наблюдател ще види земята.

### 3.8. Развитие на небесно тяло със затворен фронт

Небесното тяло със затворен фронт има своите етапи на развитие в зависимост от това колко дълбоко към центъра се е придвижила фронтът. В Слънчевата система е следната последователност: Юпитер, Земята, Луната, астероидите между Марс и Юпитер и накрая пръстените на Сатурн.



Ил. 8

ето между сферата на притегляне и сферата на отблъскване е намаляло. Взаимодействието между Малкото и Голямото е отслабнало.

Твърдата обвивка задържа излъчените вторични системи под себе си и те се групират в леки и тежки елементи.

При небесно тяло със затворен фронт е най-ясно изразено отвесното подреждане на системите в сферата на равновесие. Тежките елементи в твърдата обвивка, след тях течности, газове и т.н. Тук, в

## **4. Движението**

Част от материията, в това число и ние - хората, съществуваме в сферата на равновесие на системата-центрър Земя. Затова е уместно да разгледаме възникването на сферата на равновесие и подреждането на системите в нея.

### **4.1. Двуединство**

Съвременното становище за единната и неделима материя е известно, но според построения тук модел, материията като самостоятелна съставка на света не съществува. Тя е двуединство на Малкото и Голямото, а **Двуединството** е ограничено в пътя на Малкото от центъра към края, през сферата на равновесие.

### **4.2. Изтиchanе**

Материята е двуединство, двуединството - път. А пътуването на Малкото от центъра към края, през сферата на равновесие е непрекъснатото движение, съдържащо се в знаменитото хераклитово “Панта рей”.

“Всичко тече” е не само велик философски принцип, но и единственото, основно, вътрешноматериално движение в Действителността, различно от външноформалното преместване.

**Изтиchanе** - Пренасяне на Малкото от Голямото през Двуединството. Включва раждането, живота и отмирането на материията. То има посока и бързина.

Изтиchanето е равнозначно на съвременното понятие Енергия.

### **4.3. Бързина**

**Бързина** - Скорост на изтиchanето и втиchanето.

Силата на притегляне забавя бързината на изтиchanе, а силата на отблъскване я ускорява. Когато разликата между силата на притегляне и силата на отблъскване е nulla, то и бързината на изтиchanе ще е nulla. Когато разликата между силата на притегляне и силата на отблъскване е най-голяма, то и бързината на изтиchanето ще е най-голяма.

## **4.4. Напрегнатост**

**Напрегнатост** - Разликата, неравновесието между силата на притегляне и силата на отблъскване.

Бързината е пропорционална на напрегнатостта.

## **4.5. Електромагнетизъм**

Съвременното понятие електромагнетизъм е изтичане, уравновесяване на напрегнатостта. Електричеството през тежки системи, а магнетизма през леки.

## **4.6. Изтичането при възникване, развитие и отмирание на една вторична система**

В началото на възникване на системата-център сферата на притегляне и сферата на отблъскване почти си съвпадат. Разстоянието между тях е почти нула, напрегнатостта също и поради това изтичане почти няма. Постепенно това почти нулево равновесно състояние се променя. Фронтът изльчва вторични системи само в най-високите части от електромагнитния спектър и заедно със сферата на отблъскване се придвижват към центъра и влизат под сферата на притегляне. Вторичните системи се движат навън от фронта, през образувалата се тънка сфера на равновесие. Това е едно бавно изтичане.

Когато системата навлезе във фаза тих фронт, разстоянието между сферата на притегляне и сферата на отблъскване се е увеличило. Напрегнатостта също. Поради това се увеличава количеството изльчени вторични системи. Те си взаимодействват все по-често и по-интензивно и близо до фронта се групират в по-тежки системи, стоящи по-ниско в електромагнитния спектър.

При отворения фронт напрегнатостта и разстоянието между двете сфери са най-големи, затова изтичането е най-бързо. Системите, които се групират близо до фронта, са в съответното място на електромагнитния спектър.

При затворения фронт сферата на притегляне се приближава към центъра и разстоянието между нея и сферата на отблъскване е намаляло. Напрегнатостта също, с което намалява и бързината на изтичане. Вторичните системи, които са се групирали, са в ниската част на електромагнитния спектър.

Когато количеството Малко намалее, намалява и изтичането от системата-център към равновесната сфера. Тогава системите, подредени в нея, започват да се разграждат от горе на долу и да се изльчват

навън, по реда, по който са се групирали.

В центъра, когато количеството Малко стане нула, двете сфери ще се сляят в нула, напрегнатостта също и изтичането ще приключи.

## **5. Закон на идеите**

При различно разстояние на фронта от центъра се групират различни вторични системи в сферата на равновесие и се преобразуват от една в друга. Това не става произволно и случайно, а по определени закономерности, правила.

### **5.1. Причина и следствие**

Като пример може да се даде причинноследствената верига, проинкала всички равнища на материята, за която говорят Зенон и стоиците.

Една непроменяща се причина, състояща се от 10 условия, винаги ще има едно и също следствие. Ако условията станат 11, това вече е друга причина и следствието ще е различно от първото.

В този пример става въпрос за осезаеми неща, които, както твърдят стоиците, се управляват или предшестват от нематериален образец на света, който те наричат съдба.

За същото говори и Платон и неговите последователи. Те твърдят, че идеите пребивават в природата като образци, а останалите неща са сходни с тях и са техни подобия.

Ако някой учен открие нов природен закон, то значи ли това, че преди не е съществувал и действал. Това се отнася за цялото човешко познание и въпросът се свежда до правилната оценка на обективното съществуване от субективното му възприемане.

### **5.2. Закон на идеите**

**Закон на идеите** - Първопричина и образец за възникване, съществуване и отмиране на всичко в Действителността.

Законът на идеите е знанието, мъдростта на света, по чиито правила се извършва всичко в Действителността, а човешкото съзнание е отражение, опознаване, разчитане на Закона на идеите, идея по идея, правило по правило, закон по закон, чрез материалните им изяви от причинноследствената верига.

Всяка наша представа е отражение на част от Действителността.

Затова обособяването на отделни части от познанието трябва да го подпомагат общо, като цяло, а не да се превръщат в затворена система и монопол.

Човешкото познание е разчитане на Действителността и натрупване на сведения. Целта е то да се увеличава количествено и изяснява качествено, докато стане пълно и точно отражение на Действителността.

Каква друга, по-достойна цел може да има човешкият живот.

### 5.3. Живот

Идеите са първообрази, първопричини, на които съответстват материалните форми, а самото съществуване на материалните форми е наречено живот.

**Живот** - Равновесни стойности на Двуединството, обособени във Вторични или Третични системи и бързината на изтичане през тях, обусловени от Закона на идеите.

### 5.4. Раждане и отмиране на системите

Вторичните системи, които се изльзват при фронта, са само един единствен вид и са най-малките градивни частици на материята. В различните етапи от развитието на системата-център те се групират във все по-тежки системи докато изградят първо висшата, а после и нисшата материя.

Когато започне обратният процес, разграждането, от горе надолу, освободените най-малки вторични системи се изльзват в общото космическо пространство. Там обемът им се разширява, а собственините им равновесни състояния достигат минималните стойности, при които системата може да съществува. Взаимодействието помежду им е слабо, а движенията бавни, близки до покоя и не следват обща посока на втичане или изтичане.

Ако космос означава ред, т.е. всичко, за което говорихме досега, то състоянието на вторичните системи и взаимодействието между тях в общото космическо пространство е състоянието Хаос. Отсъствие на ред, липса на абсолютното начало, на центъра, на ядрото.

Състоянието Хаос е близо до абсолютния покой, при който всички стойности са нула. Пространството, времето, формите и взаимодействието изчезват. Няма движение, защото няма на какво и към какво. Няма от къде и накъде. Невъзможна е никаква отлика на нещо от друго нещо, поради което няма две. Двуединството става единство. Множеството става едно, а Малкото и Голямото се сливат в неизразимото Нищо. Това е покоят.

## **5.5. Светлина, топлина, звук**

Най-малките вторични системи - най-малките форми на Двуединството, при изтичането преминават през три последователни качествени промени, вследствие от промяната на собственото им равновесно състояние. Това изменение се изразява като низходящо движение в електромагнитния спектър. Трите качества са светлина, топлина и звук. Затова системите се различават според съдържанието и изграждането си на проводници и изолатори на светлината, топлината и звука.

## **6. Сетива**

### **6.1. Сетива**

Живата материя и най-вече животинският свят е дарен от природата със сетива, за да отчита наличието и количеството на всяко от трите качества на най-малките форми при изтичането им през двуединството. Да ги съпоставя със собствените си житейски стойности и да реагира на възможни опасности.

За да обменя сведения с останалата част от Действителността, човекът има седем прозореца към света. Само чрез тях той се съобщава с Действителността. Човек, на когото е затворен дори и един от прозорците, не би могъл да се справи без помощта на другите.

### **6.2. Сетива за физически величини**

Докато усещането за топлина, възприемането на звука и светлината са ясни, то въпросът за напрегнатостта и изтичането или с други думи усещането за наличие и изменение на електромагнетизма се свързва с шестото чувство, което е развито в различна степен, както у хората, така и в животните, с уговорката, че животните в определени случаи са облагодетелствани. Това се вижда в масовите миграции и отличното чувство за ориентация.

С тия четири сетива природата ни е направила съпричастни към това, което става в най-големи мащаби във вселената. С тях ние се ориентираме в процеса на изтичане през двуединството, за трите качества, за напрегнатостта и бързината му.

Ние имаме нужда от тях за нашето съществуване, като ги възприемаме отвън и даваме навън, използвайки в себе си само една част, като се стремим да поддържаме необходимото равновесие както вътре в нас, така и между нас и обкръжаващата ни среда.

Това са сетива за физически величини - вторичните системи.

### **6.3. Сетива за химически величини**

Другите две сетива, вкусът и обонянието ни служат да се ориентираме към външната среда, спрямо третичните системи, за приемане на храна и при дишането, които се възприемат отвън и се използват.

ват вътре в нашия организъм, като се преработват.

Тези сетива отчитат химически величини - третичните системи.

## 6.4. Усъвършенстване на формите

При взаимодействието си нисшата и висшата материя образуват все по-сложни и разнообразни форми. Тяхното развитие и усъвършенстване може да се обобщи и обясни единствено с процеса на откриване на седемте прозореца към света. През различните етапи от изграждането и преобразуването на материалните форми се откроят последователно различен брой прозорци. Освен това всеки прозорец е отворен в различна степен за различните форми.

Както твърдят древните "Диханието става камък, камъкът - растение, растението - животно, животното - човек, човекът - дух, а духът - Нищо".

## 6.5. Човекът

Ако трябва да кажем какво е човекът, няма да сгрешим, ако кажем: "Човек - това е неговият ум".

Умът е седмият прозорец, приобщаващ ни към върховната цел на съществуването на материалните форми. Само той може да съхранява сведенията, идващи от другите прозорци, да ги преценява и изгражда картина на Действителността. Затова е важно не само колко ще са отворени шестте прозореца, за да идват до ума достоверни сведения, но и колко е отворен седмият прозорец към Закона на идеите и каква част от Закона се вижда от нашия ум.

От казаното до тук и един бегъл поглед върху човешкото познание ще ни стане ясно, че нашият седми прозорец е в процес на откриване. Но и друго е безспорно, че от всички познати нам материални форми човекът е достигнал най-голяма висота в процеса на усъвършенстване.

Човекът, като нисша материя, е третична система със специфична форма - нашето тяло. И то, като всяка третична система, има сфера на равновесие и тя е това, което днес науката нарича биополе, а религията душа.

Нашата равновесна сфера е в постоянен досег с равновесните сфери на останалите системи и се влияе от тях. Тя се влияе и от промяната в земната сфера на равновесие. Тя първа откликва на изменението на външното равновесно въздействие, което може да е благоприятно или неблагоприятно за нашите жизнени стойности. От това, чрез сферата ни на равновесие, у нас ще се породят определени тежнения, които ние наричаме чувства.

Третата част от човека е неговият ум. Освен това, което вече казах

за ума, ще прибавя и следното.

Човешкият ум е отворен към обективното знание в различна степен за шестте сетива. Когато е отворен към знанието за светлината, човекът е художник. Когато е отворен за звука, той е добър музикант. Има изключително чувствителни хора за аромата и вкуса. Те са отлични дегустатори. Тези със шестото чувство са ясновидци, екстрасенси. А тези с равнопоставено, повищено усещане за повече сетива са добри анализатори.

## **7. Взаимодействие между двете сили**

Силата на притегляне и силата на отблъскване са установили определено равновесие на Земята и то може да се запази само ако се променя въвсем тесни граници. Ако не му се въздейства отвън, това равновесно състояние ще остане устойчиво и ще се изменя “по разписanie”. Ако обаче под външно влияние настъпи промяна, по-голяма от допустимите граници, равновесието се променя и това ново състояние на силите може да се окаже пагубно ако не за планетата, то за животинския и растителен свят на нея със сигурност.

Терминът “равновесие”, който беше използван по-горе и на много други места със същия смисъл, означава “устойчиво неравновесие”. Тези устойчиви неравновесия навсякъде в Действителността са в много тесни граници, с малки стойности. Всяка рязка промяна или промяна с големи стойности е катастрофална.

### **7.1. Взаимодействие между двете сили**

Взаимодействие между силата на притегляне и силата на отблъскване при фронта и в сферата на равновесие на система-център, с посока изтичане - от фронта към края.

1. Силата на отблъскване при фронта и в сферата на равновесие е винаги по-голяма от силата на притегляне.
2. Силата на притегляне съответства на количеството Малко в центъра.
3. Силата на притегляне намалява от фронта към края.
4. Силата на притегляне намалява от края към центъра, съответно с намаляване на количеството Малко.
5. Два малкови центъра се привличат.
6. Вторичните системи от сферата на равновесие на системата-център усилват силата на притегляне с притеглянето на собствените си малкови централни към големия малков център. Така изтичането се забавя, а пластовете в сферата на равновесие изтъняват.
7. Когато си взаимодействат две системи-център, вторичните системи в сферата на равновесие също се привличат с другата система-център. Така се намалява силата на притегляне на собствения голям малков център. С това се предизвиква ново външно равновесно въз-

действие за вторичните системи в сферата на равновесие и те се стремят да заемат новото равновесно положение, като се отдалечават от центъра. Изтичането се усилва, а пластовете надебеляват.

8. Всяка част от Малкото, откъсната при фронта, става самостоятелна вторична система спрямо силата на отблъскване, а със силата на притегляне на пораждащото я Малко ще си взаимодействат по правилата за взаимодействие между две системи.

## 7.2. Третото движение

В 3.2 се казва, че формата на сферата на равновесие е дискообразна. Такава е тя при галактиката, при Слънчевата система, при звездите и при планетите, което се вижда най-добре при Сатурн. (Ил. 9.)

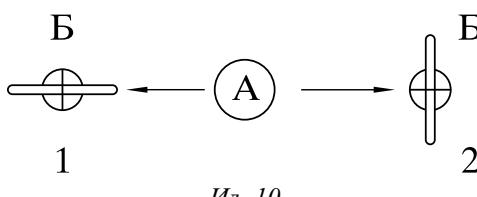
Дискообразната форма на сферата на равновесие е причина за третото движение на вторичните системи. Освен въртене около собствената си ос по екватора и обикаляне около системата-център, вторичните системи извършват и трето движение. Въртене около собствения си център по меридiana.

Равновесната сфера на една вторична система при взаимодействието ѝ с друга вторична система трябва да се разглежда като относително самостоятелно образуване спрямо собствения център.

Сцеплението между малковия център и сферата на равновесие е пропорционално на напрегнатостта на системата.

Да разгледаме взаимодействието между две небесни тела и последствията от това. По-голямото е А, а по-малкото Б. Б може да заема спрямо А две крайно различаващи се позиции. (Ил. 10.)

При позиция 1 оста на въртене е в най-устойчивото си положение спрямо въздействието на А, а дискът на сферата на равновесие е в най-неустойчивото си положение спрямо въздействието на А.



Ил. 10

При позиция 2 оста на въртене е в най-неустойчи-

вото си положение спрямо въздействието на А, а дискът на сферата на равновесие е в най-устойчивото си положение спрямо въздействието на А.

Тези две противни по устойчивост положения на оста и диска на Б спрямо въздействието на А са причина за кръговото въртене на Б около собствения си център по меридiana.

Скоростта на въртене около собствения център по меридiana при взаимодействие между две вторични системи е:

1. Пропорционална на разликата от силите на притегляне на двете системи.

2. Пропорционална на разликата от силата на притегляне и сила-та на отблъскване вътре в системите.

3. Обратно пропорционална на разстоянието между двете системи.

Голямото разнообразие при взаимодействията на различните вторични системи може да се ограничи от положенията, когато дискът на сферата на равновесие е като платно на яхта при буря в океана и не рядко води до пагубни последици при избухването на новите и свръхновите звезди и стабилизиращата роля на маховик.

В Слънчевата система Уран, Венера и Луната са потвърждение на казаното по-горе. Що се отнася до Земята, стабилизиращата роля на маховик се усилва от присъствието на Луната в сферата на равновесие на Земята, а третото движение е причина да не съвпадат магнитният полюс и оста. То променя климата.

### 7.3. Честота

Третото движение при взаимодействието между две вторични системи е равнозначно на понятието честота от съвременната физика. То е в съответствие с корпускулярно-вълновия дуализъм. Малковият център на вторичната система е с праволинейно движение, а сферата на равновесие при третото движение извършва кръгово движение около центъра си по меридiana, което при постъпителното движение на малковия център е спирално, а погледнато отстрани изглежда вълнообразно.

### 7.4. Всемирната хармония

Ако има някакъв начин да се обясни как Законът на идеите се осъществява в материята и изгражда цялото многообразие на нашия свят, то това е чрез честотата, всемирната система от трептения (трети движения), които се зараждат, усилват и затихват по строги и ненарушими правила. Съчетанието на честотите се вижда при светлината и чува при звука в музиката. Теоретиците по физическата част на музиката знайт

как се изграждат честотно акордите. Започвайки от най-ниския му тон, той се изгражда от няколко действително извлечени от музикалния инструмент тонове, но заедно с тях зазвучават и множество обертонове във височина. Всеки нов тон, прибавен или отнет от акорда, променя цялата звучаща редом с тях система от обертонове.

Чрез седем основни тона или дванадесет полутона, разположени на октавови равнища, се изграждат неизброими звукосъчетания. Всяка форма има своя система на трептения, установима чрез резонанса и ако те се нарушат, тя може да се видоизмени или разрушат.

Светлината също има седем основни цвята и своя светлинен спектър. Също като акордите в музиката и съчетанията от цветовете са неизброими.

Така светлината, звукът и топлината образуват всемирната хармония.

## 8. Земя, Луна, Слънце

### 8.1. Слънчева активност

Известно е, че на слънцето периодично се появяват тъмни петна. (Ил. 11.) Това, което е известно за тях е, че се появяват на около  $30^{\circ}$  от слънчевия екватор, обикалят около оста и приближавайки към екватора на  $6^{\circ}$  до  $8^{\circ}$  от него изчезват. В областта около тях се наблюдава силна магнитна активност. Тази промяна на слънчевата активност има силно-осезаеми последици и тук, на земята.



Ил. 11

тегляне на малковия му център. Изтичането се усилва, а пластовете на-дебеляват. Поради тези две действия на разстояние около  $30^{\circ}$  от екватора, в отделни ограничени области, слънчевата обвивка при фронта се отваря и се образуват части от фронта без покритие от вторични и третични системи. В самото петно силата на притегляне е по-малка от цялостния слънчев фон. Там изтичането е по-бързо, отколкото в останала-та площ на слънчевата повърхност. Именно това ускорено изтичане не петната оказва съществено влияние върху земята.

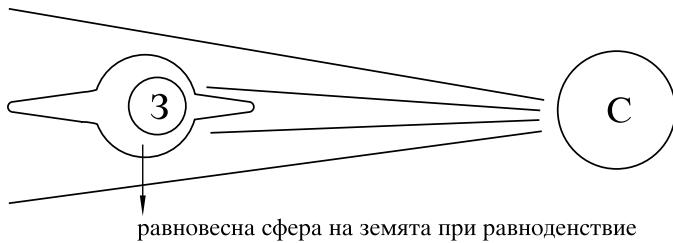
### 8.2. Земя - Слънце

Земята се намира в сферата на равновесие на слънцето и е част от нея. Когато слънцето е активно, неговата сфера на равновесие увеличава дебелината на пластовете си и земята се оказва под влияние на различно от нормалното външно равновесно въздействие, което изкривява, смач-ква земната сфера на равновесие откъм слънцето, като отделните ѝ плас-

Появата на петна върху слънцето става под външно влияние на Юпитер, сам или в съчетание с други планети.

Малковите центрове на двете небесни тела се привличат и се стремят един към друг. Към другия малков цен-тър се привличат и вторич-ните системи от сферата на равновесие на слънцето. То-ва намалява силата на при-

това изтъняват и се приближават един към друг, а откъм обратната страна на земята разтяга сферата на равновесие и удебелява пластовете ѝ.



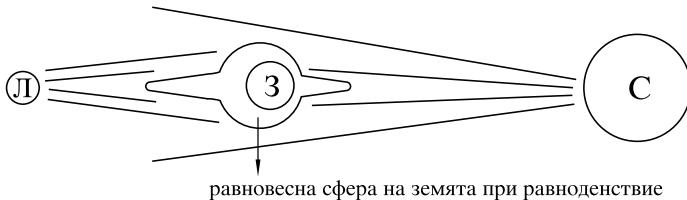
Ил. 12

Най-осезаемо се забелязва това във втория и третия пояс на земната сфера на равновесие, т.е. във водата и във въздуха. За системите в сферата на равновесие на земята настъпва момент на сравняване на стойностите на собствения им живот с новите стойности, наложени им принудително. За системи с широки граници на житейски стойности това оказва малко влияние, но за системите с тесни граници на житейските стойности, новото съотношение има съществени последици. Някои ще се увеличат, а могат да се появят и нови или видоизменени. На човека това също оказва влияние.

### 8.3. Земя - Луна - Слънце

Когато земята е между слънцето и луната, земната сфера на равновесие е смачкана откъм слънцето и разпъната откъм луната, под въздействието на слънчевата сфера на равновесие. Към това се прибавя и силата на притегляне на луната с вторичните и третичните системи от сферата на равновесие на земята, откъм луната. Така пластовете надебеляват още повече в посока към луната, като се променят стойностите на сферата в тази част на земята и вторичните и третични системи ги следват. (Ил. 13.) Така се образуват приливите и отливите. Това има влияние и върху растителния и животинския свят.

Ако голямо тяло премине близо до земята, то ще предизвика огромна приливна вълна, следваща пътя на тялото покрай земята.



Ил. 13

## **9. Следствия от влиянието на слънцето върху земята**

В 8.2 е описано краткотрайното въздействие на слънчевата активност върху земята, но има и дълготрайно, което не е свързано със активността на слънцето, а с наклона на земната ос и обикалянето на земята около слънцето.

При пролетното и есенното равноденствие слънчевите лъчи падат под прав ъгъл към екватора. Но въпреки че това става два пъти през годината, там няма трайни следи от слънчевото влияние. Дължи се на това, че бързината на изтиchanе е най-голяма в екваториалния кръг, а оттам и на формата на сферата на равновесие на земята. Именно тази активност на земното изтиchanе се противопоставя успешно на слънчевото и предотвратява неблагоприятното му влияние в екваториалния пояс.

### **9.1. Пустините**

По друг начин стоят нещата при тропиците. Въпреки че това положение е само веднъж годишно, за северния и южния тропик, последствията там са твърде неблагоприятни.

Тъй като областта от сферата на равновесие на земята с най-активно изтиchanе не простира своето влияние над тропиците, то разликите в равновесните стойности в поясите на тропиците през лятото и зимата и особено между деня и нощта са най-големи от цялата земна повърхност. Към тях се прибавят и периодите на слънчева активност, когато разликите са особено големи.

Тези две причини - големите различия на равновесни стойности и честата смяна на техните крайни състояния правят тези области неблагоприятни за съществуване на голям брой вторични и третични системи, чийто живот е с по-тесни стойностни разлики. (Ил. 14.)

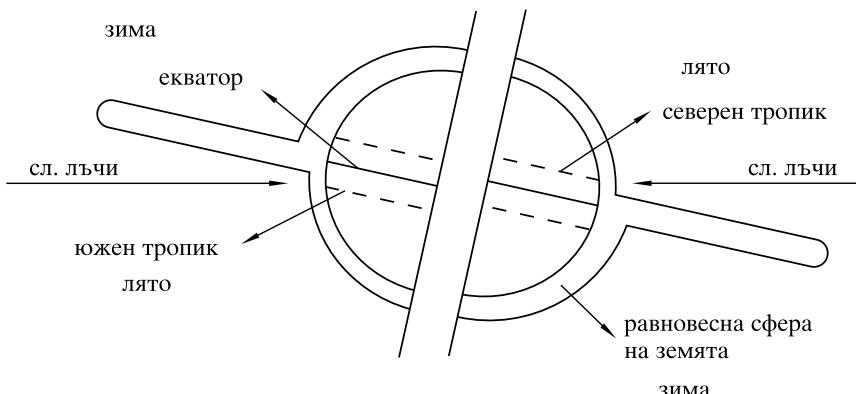
Затова от  $10^{\circ}$  до  $40^{\circ}$  северно и южно от екватора има два пустинни пояса, които обикалят цялото земно кълбо, през всички континенти. Ако проследим по глобуса, в посока запад - изток в южното полукълбо, като започнем от Южна Америка, ще забележим следното.

В Чили е пустинята Атакама. Източно от Андите са пампасите. Преминаваме в Африка. Там са Намибийската пустиня и Калахари. Преминаваме в Австралия. Там по-голямата западна част е пустиня.

В северното полукълбо са пустините на Мексико и южните части на САЩ. Преминаваме в Африка. Там е великата Сахара. В Европа, южните части на Пиринейския, Апенинския и Балканския полуостров, както и островите в Средиземно море. В Азия: южна Мала Азия, Близкия изток, Арабския полуостров, Средния изток, Индийския полуостров.

От Каспийско море започва разклонение от  $35^{\circ}$  до  $50^{\circ}$  северна ширина и достига Тихия океан, като заобикаля на север големите азиатски планини Хиндокуш, Памир и Хималаите. Там са пустините Каракум, Къзълкум, Такламакан и Гоби.

земна ос



Ил. 14

## 9.2. Граници в атмосферата

С право земната атмосфера е наричана понякога въздушен океан. В нея има разграничителни пластове, които постоянно се възнуват като водния океан и имат своите приливи и отливи, като него. Наличието на такива пластове се потвърждава от радиосферата, която отразява радиовълните. Известно е, че денем тя слиза по-ниско, а през нощта се вдига високо. Затова изльчванията на някои радиопредаватели се приемат добре през нощта, а през дена загъхват.

Всички системи имат определено разстояние в отвесна посока в сферата на равновесие, до което могат да се отдалечат от фронта на системата-център и да останат в рамките на своите жизнени стойности, да не се разрушат и преобразуват.

## 9.3. Кръговрат на водата

Броят и свойствата на повече от откритите химични елементи е

известен, а химическите съединения са безброй, с много и различни свойства. Но ако между тях има нещо изключително, което можем да наречем чудо, това е водата.

Водата се състои от два химически елемента и двуединството - материята се състои от две съставки. Водата извършва своя "Кръговрат на водата в природата", изучаван в долните класове. Той е умен модел на голямия кръговрат на двуединството в Действителността.

Има граници в атмосферата, до където могат да достигат водните пари. Достигайки до тези граници, те спират. Но при вълнението на въздушния океан понякога тези граници рязко слизат надолу. Така големи количества водни пари остават над допустимата нормална граница и попадат в критична зона, от където трябва или да се преобразуват, или да се върнат под нормалната граница на съществуването си.

## 9.4. Синтезът

Ако се приеме условието, че водата, изпарявайки се, се разпада, раздробява, отделя светлина, топлина и звук, увеличава обема си и така, променяйки собственото си равновесно състояние, се издига до границите на своето съществуване в атмосферата. Тя изминава не само път-разстояние, а преди всичко път-състояние.

Попадайки в критичната зона, тя ще е под ново, различно външно равновесно въздействие. Неможейки да промени него, водата ще трябва да промени собственото си равновесно състояние, т.e. ще измине път-състояние, за да измине и път-разстояние и така да излезе от зоната на неблагоприятното външно равновесно въздействие. Ще започне обратният процес на изпаряването - втечняване, вледеняване т.e синтез.

Колко интензивен ще е синтезът зависи от това колко са се разминали първоначалната граница, останала отгоре и критичното равнище, слязло под нея. Какво става всъщност при синтеза?

Първоначалната граница в атмосферата, до която достигат водните пари, е равновесното им положение спрямо земята. Когато принудително тази граница слезе надолу и водните пари се окажат в критичната зона, това значи още, че те са разминали равновесното си положение спрямо земята и ще започне да им действа силата на притегляне на системата-център, за да ги придвижи до мястото на новото им равновесно положение. Това ще усили действието и на собствените им сили на притегляне и под въздействието на променящите се собствени равновесни състояния ще започнат да приемат светлина, топлина и звук, ще намаляват обема си и ще се групират.

## 9.5. Видове валежи

Има значение на каква географска ширина ще се случи това, тъй като пластовете при екватора са най-дебели, а при полюсите най-тънки. Ако това се случи в област с голяма географска ширина, на север или юг, разминаването на първоначалната граница и критичното равнище ще е малко като разстояние, но голямо като стойност. Синтезът там ще е много бърз и водата ще кристализира, ще вали сняг.

Ако това се случи в умерените ширини и разминаването е малко, ще вали слаб дъжд. Ако разминаването е голямо, ще вали проливен дъжд, а ако е особено голямо, ще вали град. Силно изразено такова явление обикновено се случва през продължителните летни жеги.

## 9.6. Образуване на облаци

Преди обяд в атмосферата се натрупват големи количества пара и границата се вдига високо. Към обяд, когато слънцето е най-високо и излъчването му най-силно, слънчевата сфера на равновесие смачква земната. Така критичното равнище слиза много под първоначалната граница, оставяйки над себе си голямо количество пара. Тогава започна синтезът и обикновено след обяд вали град.

Когато започне синтезът, в околностите е “Тихо, като пред бура”. Градоносните облаци са оловносиви, тъмни, а в близост до облика е студено. Това са следствия от синтеза.

## 9.7. Мълнията

При синтеза критичната зона е с понижено налягане, понижена температура и понижен електрически потенциал. Ако обикновено земята е минус, а атмосферата плюс, сега облакът се обособява като минус спрямо земната повърхност и околната среда и притегляйки се със земния малков център, той слиза ниско над земята. Така се създават условия за мълнии, като начин за уравновесяване между напрежнатостта на облака и околността. Мълнията е изтичане, мигновено разпадане, при което се отделят светлина, топлина и звук. Посоката на изтичане е от минус към плюс.

Понякога, при силна буря и много мълнии на ограничена площ, става така, че една мълния, започната с няколко разклонения, към обекти с различен потенциал, едно от тях се уравновесява чрез другите преди да достигне целта си и се обособява като кълбо - вторична система с отворен фронт. Тъй като те са силно напрегнати системи, тя е неустойчива към околната среда и се унищожава при допир, чрез взрив.

Това са кълбовидните мълнии.

## **9.8. Смерчът**

Тъй като синтезът започва първо в самата критична зона и около нея водоравно ще се образува въртеливо втиchanе за задоволяване на синтеза. Това е циклон. Когато областта, от която приема водни пари, във водоравна плоскост стане много широка, ще се осъществи проплив надолу към повърхността на земята и ще всмуква от там всичко по пътя си. Ще се образува смерч. Силата на всмукване на критичната зона ще е такава, че горе ще стане долу, а долу - горе. Така както на земята се образува водовъртеж над дупка и водата, въртейки се потъва надолу, така в случая със смерча всичко се върти и потъва нагоре.

## **10. Взаимодействие между две вторични системи**

### **10.1. Скорост**

При взаимодействие между две вторични системи са възможни два вида следствия: вътрешноматериални и външноформални.

Вътрешноматериални са промените на посоката и бързината на изтичането и втичането.

Външноформалните следствия са три:

1. Осъществяване на третото движение.

2. Установено равновесно положение.

3. Изменение на разстоянието между тях при установяване в равновесно положение.

Движението към равновесното положение става с различна скорост.

**Скорост** - Следствие от взаимодействието между две Вторични системи при установяването им в Равновесно положение.

Тя е:

1. Пропорционална на разликата на силите на притегляне на двете системи.

2. Пропорционална на разликата от силата на притегляне и сила-та на отблъскване вътре в системите.

3. Пропорционална на разстоянието от мястото на равновесното положение между двете системи и мястото на възникване на взаимодействието.

### **10.2. Светлинен лъч**

Ако светлинен лъч бъде насочен към края на слънцето, той ще бъде отблъснат и ще се отклони покрай него. (Ил. 15.)

Да вземем от светлинния лъч само една частица светлина (фотон) и да проследим нейния път.

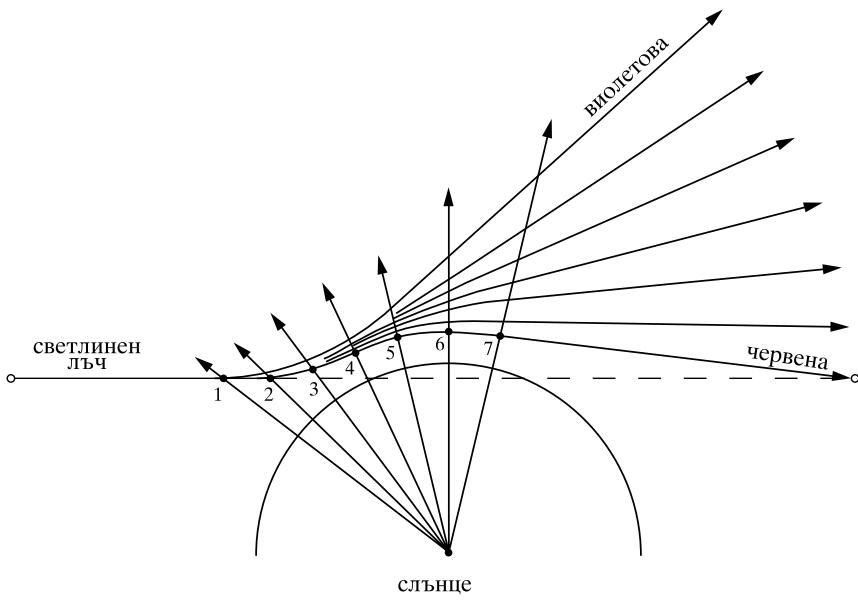
При приближаване на фотона до слънцето ще започнат да се съпоставят две скорости с различна стойност и посока. Едната е действителната скорост на фотона, а другата е потенциална и е следствие от взаимодействието между фотона и слънцето по условията за скоростта, 10.1.

В точка 1 фотонът ще попадне в ново външно равновесно взаимодействие, което ще се усилва при движението на фотона до точка 5. Това е по условие първо за скоростта. От тук по условие второ единствено е възможно фотонът да намали собственото си равновесно състояние и това става от точка 1 до точка 5. Така настъпва промяна и по условие трето - приближава се равновесното положение на фотона спрямо слънцето. В следствие от действието на трите условия за скоростта и противопоставянето на двете скорости, от точка 1 до точка 5 фотонът ще променя посоката на движението си.

От точка 5 всички стойности, скоростта и посоката на фронта, силата на отблъскване и силата на притегляне на слънцето са в такова съотношение, че фотонът влиза в орбита и става спътник на слънцето от точка 5 до точка 7.

От точка 1 до точка 5 двете скорости си противодействат. От точка 5 до точка 7 са в непроменящо се съотношение, а след точка 7 двете скорости ще си съдействат и фотонът ще се отправи в пространството.

Фотоните са с различно собствено равновесно състояние, съответно и с различни скорости. Осезаемо това се изявява чрез цветния спектър. Виолетовата светлина е с най-високо собствено равновесно състояние и поради това ще бъде отклонена най-много покрай слънцето. Така низходящо ще се подредят всички основни цветове. Най-ниско ще е червеният цвят, защото е с най-ниско собствено равновесно състояние.



Ил. 15

### 10.3. Звезда и комета

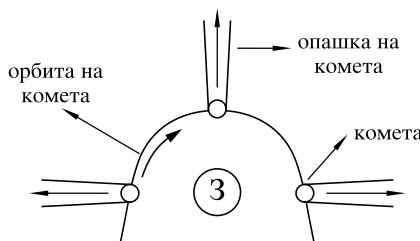
Кометата е вторична система с отворен фронт. Ако, навлизайки в сферата на равновесие на звездата премине сферата на равновесното си положение спрямо звездата, ще стане неин спътник. Наклонът и формата на орбитата на кометата ще зависят от ъгъла, при който тя пресича сферата на равновесното си положение.

Последващата промяна на орбитата на кометата ще се обуславя от правилата за скоростта при взаимодействие между две системи.

Орбитата на кометата се разделя на две части: вътре в окръжността на равновесното ѝ положение и вън от нея.

Равновесната стойност, напрегнатостта на кометата спрямо звездата, когато е в равновесното си положение, е нула. В перихелия тя ще е  $-X$ , а в афелия  $+X$ . Метрично разстоянията  $0-X$  и  $0+X$  ще са различни и в определена зависимост.

При движението си по орбита кометата ще се приближава много близо и ще се отдалечава на голямо разстояние от звездата. Поради това на нея ще се забелязват значителни изменения. При приближаването ѝ към звездата взаимодействието им ще се изменя както между земята и слънцето при повишаване на неговата активност, 8.2. По същата закономерност ще се изменя и тяхното взаимодействие вътре в окръжността на равновесното им положение.



Ил. 17



Ярките комети имат звездообразна глава **а**, обхваната от искрящо хало - кома **б**, и дълга прозрачна опашка **в**. Цялата комета е потопена в разреден облак от водород **г**, който не се вижда при наблюдения от земната повърхност.

Ил. 16

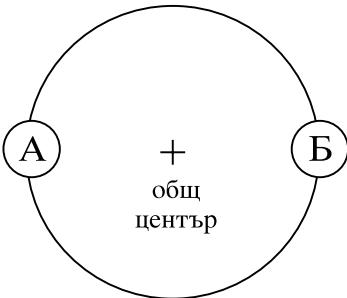
Двета малкови центъра ще се привличат. Сферата на равновесие на кометата ще попадне под влияние на сферата на равновесие на звездата, при което предната част на кометната сфера на равновесие, откъм звездата ще се смачка, а задната ще се разтегли. При приближаването на кометата към звездата това взаимодействие ще се усилва. Изтичането от кометата също ще се усилва и поради това зад кометата ще се образува насочена струя на изтичане - опашката на кометата. (Ил. 16.)

Независимо от движението на кометата спрямо звездата, посоката на изтичане от нея ще съвпада с посоката на изтичане от звездата. Поради това, независимо дали кометата се приближава или отдалечава от звездата, опашката ѝ ще бъде насочена винаги навън от звездата. (Ил. 17.) При отдалечаване на кометата от звездата ще се наблюдава забавяне на изтичането.

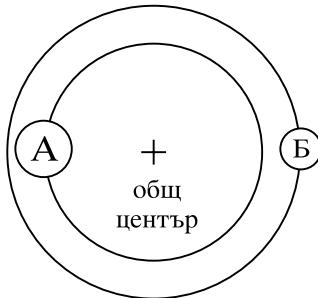
#### 10.4. Две звезди

При взаимодействието на две еднакви системи те ще обикалят около общ център, описвайки окръжност с радиус, равен на половината от равновесното разстояние между тях. (Ил. 18.)

Ако запазим едната система непроменена, а другата намалим, те ще описват две различни окръжности около общ център, на разстояния, обратнопропорционални на радиусите на системите, като орбитата на голямата ще е вписана в орбитата на малката. (Ил. 19.)



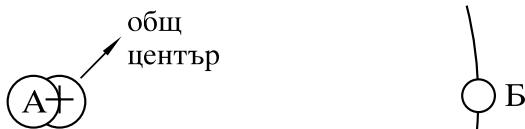
Ил. 18



Ил. 19

Когато разликата между системите е много голяма, така че общиният център на въртене съвпадне с крайната точка от радиуса на голямата система, тя ще обикаля около точка от своята повърхност, а орбитата на малката ще се отдалечи. (Ил. 20.)

Ако разликата между системите продължи да расте, голямата ще се върти около точка от своя радиус, докато центърът на системата съвпадне с общия център на въртене. (Ил. 21.)



Ил. 20



Ил. 21

## 10.5. Критично разстояние

Всички спътникovi общности имат критично разстояние помежду си. Ако то бъде преминато, за по-малката система ще настъпят пагубни последици.

Резки и значителни промени могат да настъпят само чрез принудително въздействие отвън.

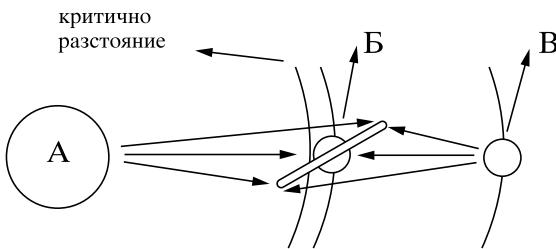
## 10.6. Свръхнови звезди

Едно от най-впечатляващите явления във Вселената е избухването на свръхнови звезди. В историческите хроники има описани такива явления, а съвременната наука е установила местоположението на някои от тях.

Съвременната наука е установила още, че избухването на нови и свръхнови звезди става в системи от две или няколко звезди.

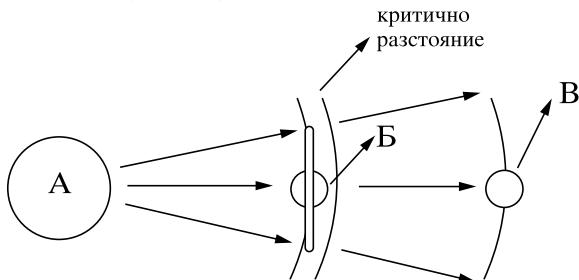
Всяка система от звезди е установила някакво равновесно положение между своите членове. Ако обикалят около една от тях, тя ще бъде за другите система-център. Ако звездите-спътници обикалят в една плоскост, периодично някоя от тях ще застава между системата-център и другата звезда-спътник. (Ил. 22.)

Тогава върху звездата Б ще се упражнява силно въздействие. Обикновено вторичните системи имат елиптични орбити и това е пред-



Ил. 22

поставка в едно такова положение, поради дискообразната си сфера на равновесие Б да извърши третото движение и да се обърне с полюсите си към А и В. (Ил. 23.)



Ил. 23

Заставайки в това положение, критичното разстояние между А и Б ще се премести зад Б. Така под засиленото въздействие на А и външния спътник В, потърпевшата звезда Б не ще може да задържи собствената си сфера на равновесие и тя ще бъде издухана в посока към В. В този момент ще се получи голяма разлика между силата на притегляне и силата на отблъскване на звездата Б. Силата на притегляне ще намалее. Бързината на изтиchanе ще увеличи рязко, а това на практика е взрив, който ще продължи, намалявайки, до установяване на ново собствено равновесно състояние на Б, спрямо външното равновесно въздействие на А и установяване в ново равновесно положение спрямо А.

## 10.7. Бяло джудже

Новото равновесно състояние на звездата Б ще бъде изкуствено създадено, нестандартно - бяло джудже.

Разликата между силата на притегляне и силата на отблъскване ще бъде малка, а изтиchanето слабо и сравнимо с изтиchanето при тихия фронт на нормално развиваща се звезда.

Това несъответствие между напрегнатостта на бялото джудже и

спектъра на изльчването му, съпоставени със същата напрегнатост и същия спектър на изльчване на много по-голяма звезда, в развитие на етап тих фронт, създава объркващото впечатление за голяма плътност на бялото джудже.

Спектралното изльчване не съответства на масата, а на напрегнатостта.

## 10.8. Бързина на изтиchanе

На съвременната наука е известно, че след избухване на свръхнови звезди заключителният етап е в три варианта:

1. Бяло джудже.
2. Неутронна звезда.
3. Черна дупка.

За възникване на една от трите разновидности от значение е изходното положение на свръхновата. Взривът може да бъде изключително мощен и не толкова силен. Размерите на взрива ще зависят от бързината на изтиchanето.

Бързината на изтиchanе при взаимодействие между двете системи е:

1. Пропорционална на разликата от силите на притегляне на двете системи.
2. Пропорционална на разликата от силата на притегляне и силата на отблъскване вътре в системите.
3. Обратно пропорционална на разстоянието между двете системи.

Тези три точки съвпадат изцяло с правилата за осъществяване на третото движение при взаимодействие между две системи, 7.2. Противоречие няма. Изтиchanето е непрекъснато вътрешноматериално движение, отнасящо се до съдържанието и неговата качествена промяна, а скоростта на въртене по меридiana е външно формално, механично движение, отнасящо се до изменение на позицията на формата спрямо други форми.

## 10.9. Неутронна звезда

Ако при избухване на свръхнова бързината на изтиchanе е по-голяма от тази, при която се образува бяло джудже, ще се образува неутронна звезда. При нея разликата между силата на притегляне и силата на отблъскване е още по-малка и изтиchanето съответства на това в най-ранния стадий от развитието на една звезда - с общ фронт. Изтиchanето ще е много бавно. Това създава впечатление за още по-голяма плътност и гравитация.

## **10.10. Черна дупка**

Ако бързината на изтиchanе е изключително голяма, тогава трябва да се образува черна дупка.

При нея силата на притегляне е станала по-голяма от силата на отблъскване и те вече не са кръстосани, т.е. сферата на притегляне е отвътре, а сферата на отблъскване отвън. Променила се е и посоката на движение, изтиchanето е станало втиchanе и в черната дупка се втичат най-малките форми на двуединство - светлина, топлина и звук.

Това създава впечатление за огромна гравитация и плътност.

При черната дупка противоположността Малко се зарежда и акумулира в себе си ядрата на най-малките вторични системи и така нараства докато съотношението на силите с Голямото се променят и започне изтиchanето.

Втиchanето не е приоритет на гореописаната черна дупка. При нея то е поправителен изпит. Истинското, първоначално втиchanе става в общото пространство, където е достатъчно в неизвестно количество вторични системи от хаоса, Малкото да се окаже в превес и да започне синтез и сливане на ядрата. Това е много бавен, тих и незабележим процес. Той е възможен, защото силата на отблъскване на Голямото е реакция на силата на притегляне на Малкото. Затова в началото първата инертно ще следва втората до достигане на определено превратно съотношение между тях.

Целият този процес е описан в древността по следния начин:

“В началото съществувал само вечният, безгранични и тъмен Хаос. В него се криел изворът на живота на света. Всичко възникнало от безграничния Хаос - целият свят и безсмъртните богове. От Хаоса произлязла и богинята Земя - Гея.”

## **11. Опити**

### **11.1. Законите в науката**

В съвременната наука е меродавно становището, че в Действителността съществува само една сила, силата на притегляне - гравитацията. Така е според закона за всемирното притегляне.

Този и други закони са изведени, доказани и поддържани с опитни и теоретични разработки, отнасящи се само за нисшата материя. Затова отнесени към висшата материя те са неприложими.

### **11.2. Вулкани и земетресения**

Под земната кора има област с повишено налягане, което е насочено навън от фронта и е следствие от несъответствието между количеството произведена материя и ограничното пространство, в което може да се разположи тя. Ограничено от твърдата земна обвивка.

Подземното налягане е една от причините за изригване на вулканите. То е и една от причините за разместяване на земните пластове.

Друга причина за земетресенията е образуването на петна по земния фронт. Такива като слънчевите петна. Причината е описана в 8.1. Земните петна по фронта не се развиват като слънчевите поради ограничението на земната обвивка. Нагледно това може да се опише така. Възникването и развитието на петно върху земния фронт става точно и обратно в отвесна посока като следствието от падане на капка вода върху гладка водна повърхност. А еднаквият, точен и необратен образец ще се изяви върху земната и водната повърхност в океана.

Там, където под външно влияние възниква петното, покривката на фронта ще се пробие нагоре и след това като следствие рязко ще падне надолу до вдълбване на фронта. Третото действие е концентрично разширение на вдълбната вълна с по-слаба сила на притегляне.

По повърхността на океана и на сушата ще се извърши обратното на това при фронта и третото действие ще е концентрично разширяваща се водна вълна, като следствие от ускореното изтичане от движещата се под нея концентрична вълна с понижена сила на притегляне. Това е цунами.

Възможно е процесът да не протече непременно по този начин. Може да няма концентрични кръгове и петното да не се затвори вед-

нага. Съществува възможност описаното тук да съвпадне с описаното в 9.8. Тогава над петното в отвесна посока ще се образува стълб със силно променени равновесни стойности, преминаващ през земната кора, хидросфера и атмосфера. За системите, попаднали в този стълб, външното равновесно въздействие ще се промени рязко и за някои от тях това ще се окаже с опасни или пагубни последици.

### 11.3. Обем

Двуединството - Материята е следствие от взаимодействието между Малкото и Голямото.

Обемът е формата на двуединството и има отвесно и водоравно измерение.

Въздухът, който вдухваме в балона, е силата на отблъскване. Той разширява обема на балона и раздалечава неговите точки. Еластичната обвивка на балона е силата на притегляне. Тя намалява обема на балона и сближава неговите точки.

За да може отвесно действащата сила на отблъскване да разшири обема, трябва да превишава водоравно действащата сила на притегляне. За да може водоравно действащата сила на притегляне да свие обема, трябва да превишава отвесно действащата сила на отблъскване.

Отвесно действащата сила на отблъскване води до изтичане, разпад, а водоравно действащата сила на притегляне води до втичане, синтез.

Обемът е израз на съотношението между силата на притегляне и силата на отблъскване във вторичните и третични системи.

Обемът е мярка за качеството на двуединството при всяко него-во състояние в непрекъснатия процес на изтичане.

Обемът, като мярка е съотношението на единица обем към тежестта на веществото, затворено в този обем.

Обемът, като частно пространство за отделна система, е променливо, формално измерение и е следствие от съпоставянето на собственото равновесно състояние на системата с външното равновесно въздействие.

Тази зависимост обуславя и равновесното разстояние между две системи, на което малката се установява в равновесно положение в отвесна посока, в сферата на равновесие на системата-център.

Така системите, подредени в сферата на равновесие на системата-център, ще са отдолу тежките системи, с малък обем, а отгоре леките, с голям обем.

Ако затворен въздух с налягане, равно на това при морското рав-

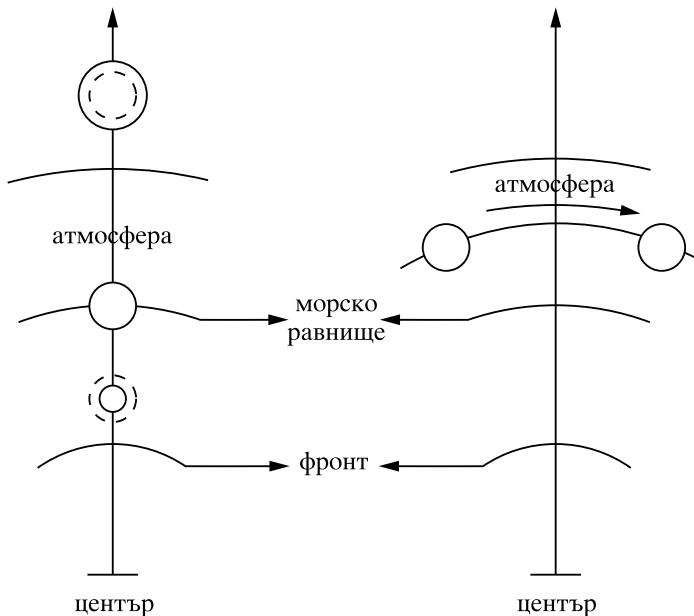
нище, бъде пренесен на различни места в отвесна посока, той ще се стреми да измени обема си до съответстващ на новото външно равновесно въздействие.

## 11.4. Опити

Ако потопим подводница дълбоко в океана, въздухът в нея ще се стреми да достигне обема, съответстващ на неговото собствено равновесно състояние за това равнище на външно равновесно въздействие и ще се стреми да смачка подводницата навътре, за да се свие.

Ако изведем високо в околоземното пространство ракета, въздухът в нея ще се стреми да достигне обема, съответстващ на собственото му равновесно състояние за това равнище на външното равновесно въздействие и ще се стреми да пръсне ракетата навън, за да се разшири.

Разбира се, по обясними причини нищо такова не се случва нито с подводницата, нито с ракетата. Но ако заменим тези превозни средства с достатъчно здрава, еластична и непрозрачна сфера и поставим в нея наблюдател, той ще забележи много ясно промяната на обема на сферата и с това ще може да определя къде се намира отвесно от центъра на системата-център. Ако същата сфера се движи водоравно, т.е. по орбита, в нея няма да настъпи промяна на обема. (Ил. 24.)

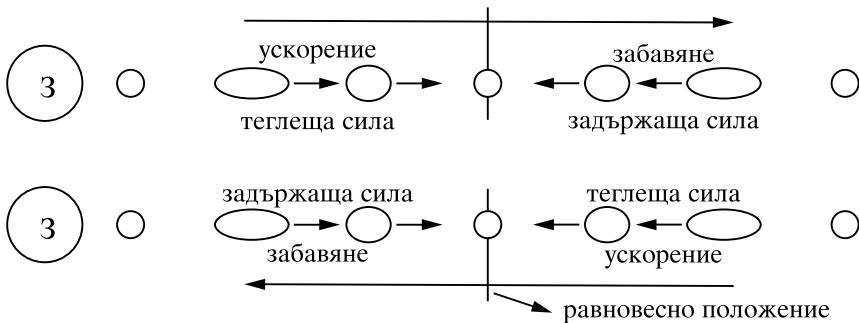


Ил. 24

## 11.5. Естествено движение в отвесна посока

Нека да направим още няколко опита с еластичната сфера.

Да предположим, че тя има размерите и качествата на частица светлина (ще я наричаме фотон) и я поставим близо до фронта, там, където се ражда фотонът. Под въздействието на силата на отблъскване сферата ще се отправи със скоростта на светлината към мястото на своето равновесно положение спрямо звездата. Освен промяна на обема си, тя ще претърпи и промяна на формата. (Ил. 25.)



Ил. 25

Силата на отблъскване ще въздейства на сферата чрез предния ѝ край, като теглеща сила. В близост до звездата, където разликата между силата на притегляне на системата-център и силата на отблъскване е най-голяма, формата на сферата ще стане силно удължена в посока на движението. При приближаване до равновесното положение разликата между двете сили ще намалява и формата на сферата ще се приближава към сферичната. При достигане на равновесното положение, разликата между собственото равновесно състояние на сферата и външното равновесно въздействие на системата-център ще е нула, ускорението също, а формата ще е сферична.

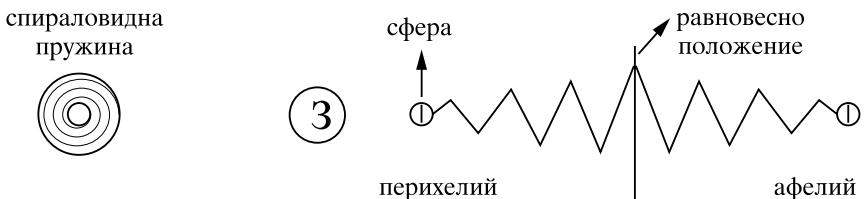
След отминаване на равновесното положение силата на притегляне ще става все по-голяма от силата на отблъскване и скоростта на сферата ще забавя, като силата на притегляне ще ѝ действа отзад, като задържаща сила и формата на сферата ще започне да се удължава.

С приближаване на разстояние, равно на разстоянието от фронта до равновесното положение, скоростта ще намалява и формата ще се удължи както в началото на пътя. На равно разстояние с това от старта до равновесното положение, т.е. на финала, скоростта ще стане нула и формата ще е сферична.

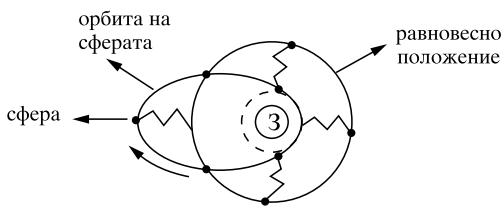
След това сферата ще поеме обратния път и ще повтори същите изменения на формата, обратни на обема.

Ако повторим този опит със спираловидна пружина, в центъра на която да закрепим сферата, а движението е праволинейно и отвесно спрямо звездата, като на старта и финала се достигат съответстващите им разлики, в двете крайни точки на пътя във формата на сферата ще настъпват резки промени. От крайно удължена форма, за кратко време през сферична и отново в крайно удължена при поемане на обратния път. (Ил. 26.)

Тези резки промени и големи натоварвания могат да се окажат пагубни за сферата. Затова природата с присъщата си мъдрост е решила и този въпрос, като към отвесното движение е прибавила и водоравно - по орбита и по този начин достигането на крайните стойности в перихелия и афелия става забавено, а промяната във формата на сферата плавно и без сътресения. (Ил. 27.)



Ил. 26



Ил. 27

щата го система и се забавя.

Наличието на виолетово отместване е признак, че фотонът е преминал през равновесното си положение спрямо изльчващата го система и се ускорява. (Ил. 25.)

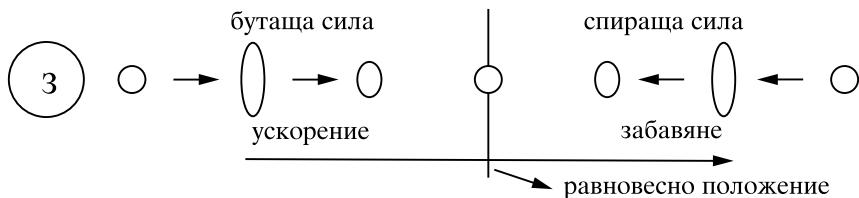
## 11.7. Изкуствено движение в отвесна посока

А сега да направим опит със сфера, по-голяма от фотона, която не може да бъде ускорена от силата на отблъскване до скоростта на светлината. Затова на сферата ще поставим два двигателя, способни на това ускорение. Единият отзад за ускоряване, а другият отпред, за

## 11.6. Червено преместване и виолетово отместване

Наличието на червено преместване е признак, че фотонът е преминал през равновесното си положение спрямо изльчващата го система и се ускорява.

забавяне. Програмата на двигателите ще бъде такава, че да повтори точно скоростите при ускоряване и забавяне по целия път, както при 11.5. (Ил. 28.)



Ил. 28

Силата на ускорение в началото ще бъде бутаща и най-голяма, за да изведе сферата от покой и формата ѝ ще стане силно сплесната по посока на движението. С приближаване до равновесното положение двигателят ще придава по-малко ускорение и формата ще се приближи до сферичната. С достигане на равновесното положение двигателят ще се изключи и формата на сферата ще стане сферична. След преминаване през равновесното положение ще се включи предният двигател със спираща сила и формата на сферата ще стане леко сплесната. С доближаване до финала двигателят ще усили забавянето и формата ще стане силно сплесната. За да поеме обратния път, сфера-та ще претърпи същите тежки промени на формата. Промяната на обема ще бъде същата, както при 11.5.

Пример 11.5. се отнася за висшата материя - вторичните системи, а пример 11.7 за нисшата материя - третичните системи.

## **12. Обобщения**

### **12.1. Основни категории и понятия**

#### **12.1.1. Закон на идеите**

Това е единното начало - монизъмът.

Не подлежи на отделно, самостоятелно изследване, тъй като с него се е занимавал волю-неволю всеки жив човек. Това е целта на неговия живот. Така е достигнато равнището на съвременното човешко познание.

За Закона на идеите може да се каже, че всичко съществувало, съществуващо и ще съществуващо е ставало, става и ще става по готови идеини образци, съществували, съществуващи и ще съществуващи вечно.

#### **12.1.2. Математика**

Математиката за висшата материя е различна от математиката за нисшата материя.

##### **12.1.2.1. Нула**

Единствената дума, с която може да се назове непроявлената част от Закона на идеите, е Нищо, т.е. всичко непроявено, а самите идеи или образци могат да се изразят с нули. Само там, където има нула, може да се появи числото на проявената част от Закона на идеите - Материята.

Щом споменахме нула, това вече е математика, а математиката е велика наука и е израз на съотношението на силите в Действителността.

##### **12.1.2.2. Единица**

Но за да има математика, освен нулата трябва да има и числа. Оказва се обаче, че в Действителността няма друго число, освен единицата и че тя е мярката за проявеното. Че няма по-малко, нито по-голямо число от единицата, а броят на единиците които могат да се проявят от една нула е девет.

##### **12.1.2.3. Десетична точка**

Ако приемем, че материията е градиране на системите - малките изграждат големи, те още по-големи и т.н. и ако това градиране е из-

рази с числена верига, отговаряща на количественото градиране в Действителността, ще се получи безкрайна последователност от числа, в която всяко съпоставяне и съизмеримост на различните по големина системи ще бъде много трудно и дори невъзможно.

Тогава ние поставяме десетичната точка някъде във веригата от числа и така обявяваме единицата в ляво от нея за мерна единица.

### 12.1.3. Първична система

Тя е двойното начало - Дуализмът.

Първичната система е посредник между Закона на идеите и проявената Материя.

Тя е едновременно строителният материал, изразен с установяване на равновесни стойности на двуединството и строител, чийто израз е движението при проявата и промяната на равновесните стойности.

### 12.1.4. Фронт

Фронтът е посредник между Малкото и Голямото, като ги сдъвява и раздъвява. Там става проявленето, чрез сдъвяването на двете сили, като се проявяват най-малките вторични системи, когато посоката на движение е изтичане и се раздъвяват, когато посоката на движение е втичане.

Фронтът винаги и навсякъде е ненарушим, непрекъснат и безкраен.

### 12.1.5. Двете сили

На силата на притегляне, както я наричахме досега, ще дадем собствено име **Рав**. Това е коренът на думи като: равно, равнина, водоравно, равнище и др.

От името на силата Рав ще произлязат: посока Рав, направление Рав, измерение Рав и плоскост Рав.

Посока Рав е посоката от края към центъра.

Направление Рав е показано на илюстрация 29.

Измерение Рав е безкрайно малкото.

Плоскостта Рав е образувана от всички точки на равновесното положение във всички посоки от центъра. Това е сфера.

Силата на отблъскване, както я наричахме досега, ще получи собствено име **Вес**. Това е коренът на думи като: отвес, отвесно, првесен, виси, висота, височина, висш и др.

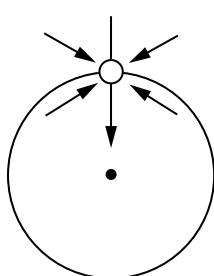
От името на силата Вес ще произлязат: посока Вес, направление Вес, измерение Вес и плоскост Вес.

Посока Вес е посоката от центъра към края.

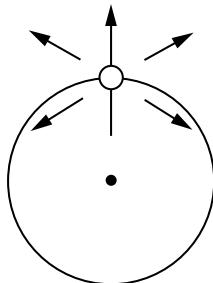
Направление Вес е показано на илюстрация 30.

Измерение Вес е безкрайно голямото.

Плоскостта Вес е образувана от всички точки до равновесното положение-орбита във всички посоки от центъра. Това е кръг.



Ил. 29



Ил. 30

Когато посоката на движението е втичане, движещата сила е Рав, а целта на Рав в борбата е втичане на Малкото от края в центъра и раздвоеване на силите.

Когато посоката на движението е изтичане, движещата сила е Вес, а целта на Вес в борбата е изтичане на Малкото от центъра към края и сдвоеване на силите.

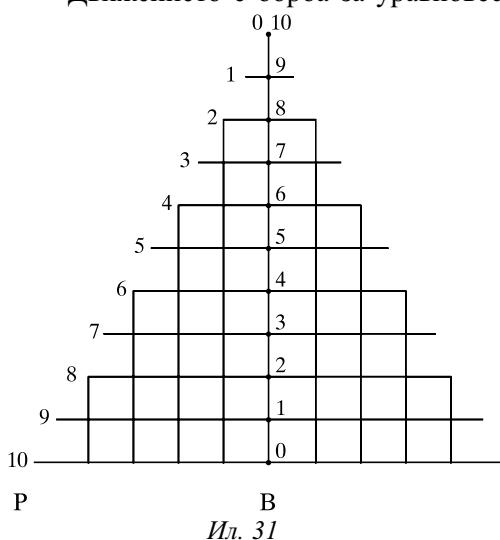
А съотношението между Рав и Вес естествено ще се нарече Рав-но-Весие. (Ил. 31.)

### 12.1.6. Движение

Движението е борба за уравновесяване или надмощие между двете сили. То има посока и бързина.

Едната посока на движението е изтичане от фронта и сдвоеване на силите, а другата е втичане към центъра и раздвоеване на силите.

Бързината е следствие от напрегнатостта, а напрегнатостта е разлика-та, неравновесието между Рав и Вес.



Ил. 31

#### **12.1.7. Мерки за движението**

Израз и мярка, съответстваща на бързината на равновесното движение, е електромагнетизъмът.

Израз и мярка за промяна на равновесните стойности на системите, като следствие от равновесното движение в тях са светлината, топлината и звуцът за вторичните системи и мириসът и вкусът за третичните системи.

Равновесното движение е промяна на равновесните стойности от безкрайно малкото до безкрайно голямото или обратно. То е основното движение в Действителността, относящо се до вътрешна промяна на съдържанието, различно от външното механично движение преместване, относящо се до промяна на положението на формата в пространството.

### **12.1.8. Вторични системи**

Те са висшата материя и са разположени на различни количествени равнища. Вторични системи са: лъчите, елементарните частици, атомите, звездите, кометите и планетите, Слънчевата и другите звездни системи, галактиките. Всички системи, които имат център - ядро.

### 12.1.9. Равновесные стойности

Всички идеи от Закона на идеите са двойни, еднакви нулеви мрежи, по една за всяка сила, разделени от фронта и са образци на материалните форми.

Всяка срещуположна двойка от нули, след проявяването си е вторична система и числовият сбор от равновесните стойности на двете сили в нея е равен на 10.

PAB 9:1 8:2 7:3 6:4 5:5 4:6 3:7 2:8 1:9 BEC

Това са деветте степени за съотношението между двете сили - равновесните стойности на живота, за всяка система.

Извън тези стойности системата ще престане да съществува и ще се преобразува. Ако е в направление Рав, ще се слеят с друга (други) системи и ще образуват нова, по-тежка. Ако е в направление Вес, ще породи няколко нови, по-леки.

Количественото съотношение между двете сили от равновесните стойности може да се запише с двуцифриeni числа, като 19, 28 и 37 са газово агрегатно състояние на системите, 46, 55 и 64 са течното агрегатно състояние, а 73, 82 и 91 са твърдото агрегатно състояние на системите.

PB - 64 Когато системата-център произвежда най-малките вторични системи, те са винаги в газово равновесно състояние, PB - 73 започвайки от PB - 19. След това, подреждайки се в равновесната ѝ сфера част от тях преминават в течно състояние, PB - 82 започвайки от PB - 46. Последни се установяват равновесните PB - 91 стойности за твърдта.

Деветте степени за съотношението между равновесните стойности на вторичните системи са равнозначни на съвременното понятие енергетични нива на системите.

Понятието газово състояние, използвано тук, включва газове, елементарни частици и лъчи.

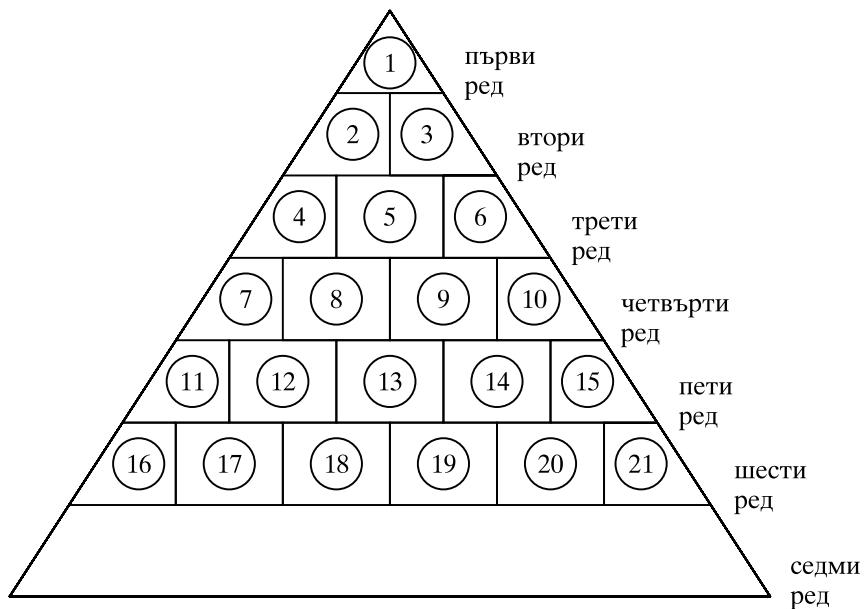
Равновесните стойности са мярката за зрелост на човешкото общество. Когато то започне да ги отчита в широкия им спектър, ние ще навлезем в нова ера на човешкото познание и възможности.

### 12.1.10. Третични системи

Образуват се от вторичните системи под въздействието на собствените си равновесни стойности, когато външното равновесно въздействие стане по-малко от тях.

Те са нисшата материя.

## 12.2. Пирамидата. Сравнението



Ил. 32

Ако говорим за градация на Действителността, имаща своя връх и основа и ако искаме да я изразим символично, най-успешно това може да стане чрез пирамидата. Нека чрез нея да градираме Действителността, така както беше разгледана до тук. (Ил. 32.)

Да съпоставим съвременните науки с величините от образеца за Действителността, описан тук, като имаме предвид, че съотношението между голямото - цялото и малкото - съставките му, надолу по редовете на пирамидата се променя, като голямото се умалява, а малкото се уголемява.

	<b>Равновесието</b>	<b>Съвременна наука</b>
	<b>Първи ред</b>	
Голямо	- Закон на идеите	
Малко	- 1. Идеите от Закона	
	<b>Втори ред</b>	
Голямо	- Първична система	
Малко	- 2. Рав 3. Вес	
	<b>Трети ред</b>	
Голямо	- Вторична система	Физика
Малко	- 4. Светлина 5. Топлина 6. Звук	
	<b>Четвърти ред</b>	
Голямо	- Третична система	Химия
Малко	- 7. Атом - s 8. Атом - p 9. Атом - d 10. Атом - f	
	<b>Пети ред</b>	
Голямо	- Растение	Ботаника
Малко	- 11, 12, 13, 14, 15	
	<b>Шести ред</b>	
Голямо	- Животно	Зоология
Малко	- 16, 17, 18, 19, 20, 21	
	<b>Седми ред</b>	

## **12.3. Развитие и усъвършенстване на материята**

На илюстрация 32 е показан образецът за израждане и развитие на една вторична система-център - Земята.

Номер едно е Законът на идеите, който управлява строежа.

Номера две и три са Малкото и Голямото и техните сили Рав и Вес. Чрез посредничеството на фронта те създават най-малките вторични системи със собствени равновесни стойности РВ - 19, които на определено разстояние от фронта и при определено външно равновесно въздействие променят собствените си равновесни стойности в три различни агрегатни състояния. Те съответстват на номера 4, 5 и 6 от трети ред на пирамидата. Това са качествата им светлина, топлина и звук.

При намаляване и достигане на определени стойности на външното равновесно въздействие, те ще изградят по-големи вторични системи - атомите, чрез следните съчетания помежду си: 4-5, 4-6, 5-6, 4-5-6. Това са четирите основни отлики на атомите.

Същото се повтаря и с атомите, като те се групират в третични системи - молекулите, чрез следните съчетания помежду си: 7-8-9, 7-8-10, 7-9-10, 8-9-10, 7-8-9-10. Това са петте основни разлики в растенията.

Третичните системи изграждат и животните по следните съчетания помежду си: 11-12-13-14, 11-12-13-15, 11-12-14-15, 11-13-14-15, 12-13-14-15, 11-12-13-14-15. Това са шестте основни разлики при животните.

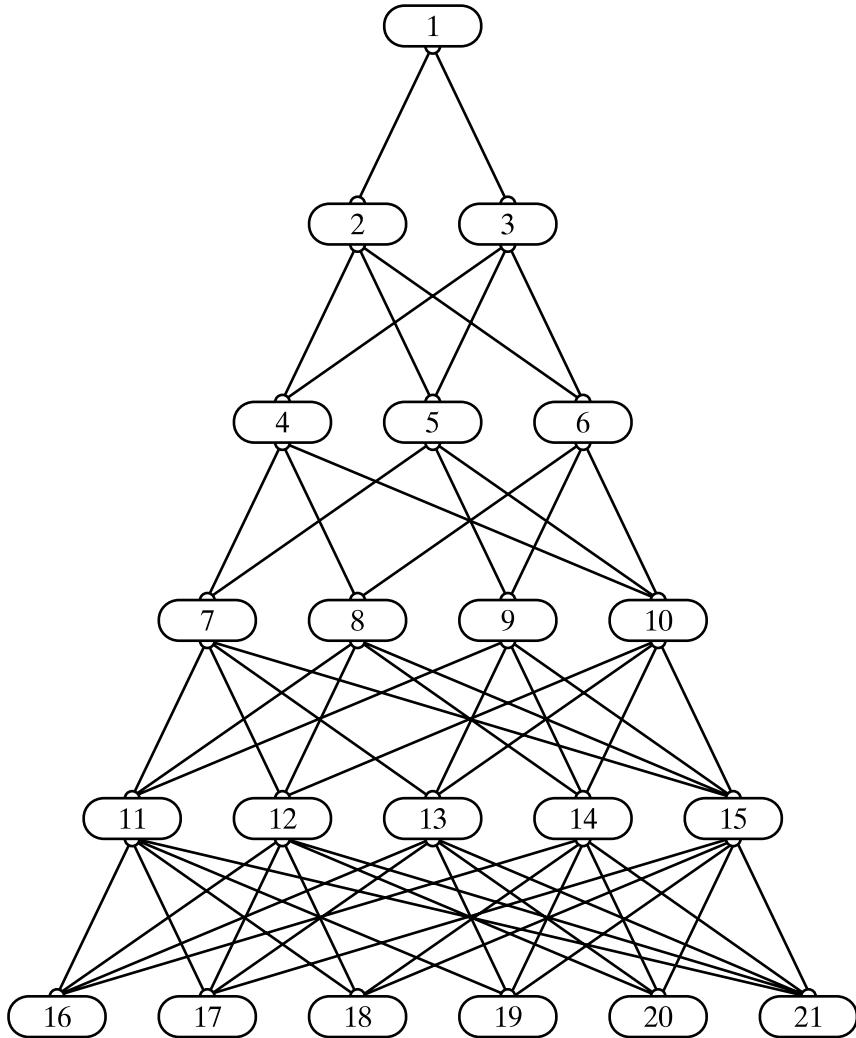
### **12.3.1. Основни пътища на еволюцията**

Възможностите за хоризонтални комбинации на всяко равнище са многообразни и те обуславят многообразието от атоми, химически съединения, растения и животни.

Но възможностите за вертикално развитие на материята са ограничени и са кодирани в системите. Ключът за тяхното активиране е промяната на външното равновесно въздействие.

На илюстрация 33 са посочени основните пътища за еволюция на материята във вертикална посока.

В таблица 1 са нанесени всички възможни преходи във вертикална посока след трети ред от пирамидата.



Ил. 33

**Таблица 1**

<b>1</b>	4, 7, 11, 16	<b>6</b>	4, 7, 12, 16	<b>11</b>	4, 7, 13, 16	<b>16</b>	4, 7, 15, 17
<b>2</b>	4, 7, 11, 17	<b>7</b>	4, 7, 12, 17	<b>12</b>	4, 7, 13, 17	<b>17</b>	4, 7, 15, 18
<b>3</b>	4, 7, 11, 18	<b>8</b>	4, 7, 12, 18	<b>13</b>	4, 7, 13, 19	<b>18</b>	4, 7, 15, 19
<b>4</b>	4, 7, 11, 19	<b>9</b>	4, 7, 12, 20	<b>14</b>	4, 7, 13, 20	<b>19</b>	4, 7, 15, 20
<b>5</b>	4, 7, 11, 21	<b>10</b>	4, 7, 12, 21	<b>15</b>	4, 7, 13, 21	<b>20</b>	4, 7, 15, 21
<b>21</b>	4, 8, 11, 16	<b>26</b>	4, 8, 12, 16	<b>31</b>	4, 8, 14, 16	<b>36</b>	4, 8, 15, 17
<b>22</b>	4, 8, 11, 17	<b>27</b>	4, 8, 12, 17	<b>32</b>	4, 8, 14, 18	<b>37</b>	4, 8, 15, 18
<b>23</b>	4, 8, 11, 18	<b>28</b>	4, 8, 12, 18	<b>33</b>	4, 8, 14, 19	<b>38</b>	4, 8, 15, 19
<b>24</b>	4, 8, 11, 19	<b>29</b>	4, 8, 12, 20	<b>34</b>	4, 8, 14, 20	<b>39</b>	4, 8, 15, 20
<b>25</b>	4, 8, 11, 21	<b>30</b>	4, 8, 12, 21	<b>35</b>	4, 8, 14, 21	<b>40</b>	4, 8, 15, 21
<b>41</b>	4, 10, 12, 16	<b>46</b>	4, 10, 13, 16	<b>51</b>	4, 10, 14, 16	<b>56</b>	4, 10, 15, 17
<b>42</b>	4, 10, 12, 17	<b>47</b>	4, 10, 13, 17	<b>52</b>	4, 10, 14, 18	<b>57</b>	4, 10, 15, 18
<b>43</b>	4, 10, 12, 18	<b>48</b>	4, 10, 13, 19	<b>53</b>	4, 10, 14, 19	<b>58</b>	4, 10, 15, 19
<b>44</b>	4, 10, 12, 20	<b>49</b>	4, 10, 13, 20	<b>54</b>	4, 10, 14, 20	<b>59</b>	4, 10, 15, 20
<b>45</b>	4, 10, 12, 21	<b>50</b>	4, 10, 13, 21	<b>55</b>	4, 10, 14, 21	<b>60</b>	4, 10, 15, 21
<b>61</b>	5, 7, 11, 16	<b>66</b>	5, 7, 12, 16	<b>71</b>	5, 7, 13, 16	<b>76</b>	5, 7, 15, 17
<b>62</b>	5, 7, 11, 17	<b>67</b>	5, 7, 12, 17	<b>72</b>	5, 7, 13, 17	<b>77</b>	5, 7, 15, 18
<b>63</b>	5, 7, 11, 18	<b>68</b>	5, 7, 12, 18	<b>73</b>	5, 7, 13, 19	<b>78</b>	5, 7, 15, 19
<b>64</b>	5, 7, 11, 19	<b>69</b>	5, 7, 12, 20	<b>74</b>	5, 7, 13, 20	<b>79</b>	5, 7, 15, 20
<b>65</b>	5, 7, 11, 21	<b>70</b>	5, 7, 12, 21	<b>75</b>	5, 7, 13, 21	<b>80</b>	5, 7, 15, 21
<b>81</b>	5, 9, 11, 16	<b>86</b>	5, 9, 13, 16	<b>91</b>	5, 9, 14, 16	<b>96</b>	5, 9, 15, 17
<b>82</b>	5, 9, 11, 17	<b>87</b>	5, 9, 13, 17	<b>92</b>	5, 9, 14, 18	<b>97</b>	5, 9, 15, 18
<b>83</b>	5, 9, 11, 18	<b>88</b>	5, 9, 13, 19	<b>93</b>	5, 9, 14, 19	<b>98</b>	5, 9, 15, 19
<b>84</b>	5, 9, 11, 19	<b>89</b>	5, 9, 13, 20	<b>94</b>	5, 9, 14, 20	<b>99</b>	5, 9, 15, 20
<b>85</b>	5, 9, 11, 21	<b>90</b>	5, 9, 13, 21	<b>95</b>	5, 9, 14, 21	<b>100</b>	5, 9, 15, 21
<b>101</b>	5, 10, 12, 16	<b>106</b>	5, 10, 13, 16	<b>111</b>	5, 10, 14, 16	<b>116</b>	5, 10, 15, 17
<b>102</b>	5, 10, 12, 17	<b>107</b>	5, 10, 13, 17	<b>112</b>	5, 10, 14, 18	<b>117</b>	5, 10, 15, 18
<b>103</b>	5, 10, 12, 18	<b>108</b>	5, 10, 13, 19	<b>113</b>	5, 10, 14, 19	<b>118</b>	5, 10, 15, 19
<b>104</b>	5, 10, 12, 20	<b>109</b>	5, 10, 13, 20	<b>114</b>	5, 10, 14, 20	<b>119</b>	5, 10, 15, 20
<b>105</b>	5, 10, 12, 21	<b>110</b>	5, 10, 13, 21	<b>115</b>	5, 10, 14, 21	<b>120</b>	5, 10, 15, 21

<b>121</b>	6, 8, 11, 16	<b>126</b>	6, 8, 12, 16	<b>131</b>	6, 8, 14, 16	<b>136</b>	6, 8, 15, 17
<b>122</b>	6, 8, 11, 17	<b>127</b>	6, 8, 12, 17	<b>132</b>	6, 8, 14, 18	<b>137</b>	6, 8, 15, 18
<b>123</b>	6, 8, 11, 18	<b>128</b>	6, 8, 12, 18	<b>133</b>	6, 8, 14, 19	<b>138</b>	6, 8, 15, 19
<b>124</b>	6, 8, 11, 19	<b>129</b>	6, 8, 12, 20	<b>134</b>	6, 8, 14, 20	<b>139</b>	6, 8, 15, 20
<b>125</b>	6, 8, 11, 21	<b>130</b>	6, 8, 12, 21	<b>135</b>	6, 8, 14, 21	<b>140</b>	6, 8, 15, 21

<b>141</b>	6, 9, 11, 16	<b>146</b>	6, 9, 13, 16	<b>151</b>	6, 9, 14, 16	<b>156</b>	6, 9, 15, 17
<b>142</b>	6, 9, 11, 17	<b>147</b>	6, 9, 13, 17	<b>152</b>	6, 9, 14, 18	<b>157</b>	6, 9, 15, 18
<b>143</b>	6, 9, 11, 18	<b>148</b>	6, 9, 13, 19	<b>153</b>	6, 9, 14, 19	<b>158</b>	6, 9, 15, 19
<b>144</b>	6, 9, 11, 19	<b>149</b>	6, 9, 13, 20	<b>154</b>	6, 9, 14, 20	<b>159</b>	6, 9, 15, 20
<b>145</b>	6, 9, 11, 21	<b>150</b>	6, 9, 13, 21	<b>155</b>	6, 9, 14, 21	<b>160</b>	6, 9, 15, 21

<b>161</b>	6, 10, 12, 16	<b>166</b>	6, 10, 13, 16	<b>171</b>	6, 10, 14, 16	<b>176</b>	6, 10, 15, 17
<b>162</b>	6, 10, 12, 17	<b>167</b>	6, 10, 13, 17	<b>172</b>	6, 10, 14, 18	<b>177</b>	6, 10, 15, 18
<b>163</b>	6, 10, 12, 18	<b>168</b>	6, 10, 13, 19	<b>173</b>	6, 10, 14, 19	<b>178</b>	6, 10, 15, 19
<b>164</b>	6, 10, 12, 20	<b>169</b>	6, 10, 13, 20	<b>174</b>	6, 10, 14, 20	<b>179</b>	6, 10, 15, 20
<b>165</b>	6, 10, 12, 21	<b>170</b>	6, 10, 13, 21	<b>175</b>	6, 10, 14, 21	<b>180</b>	6, 10, 15, 21

### **12.3.2. Изграждане на висшата материя**

Висшата материя се изгражда отвън навътре, като в центъра е най-голямата система, системата-център. Около нея са разположени по-леки вторични системи, а най-отвън са най-малките вторични системи.

Това е планетарен модел. (Ил. 34.)

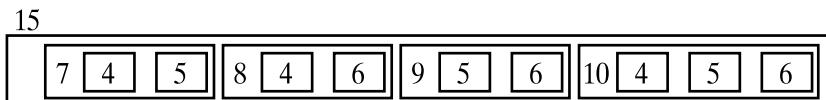
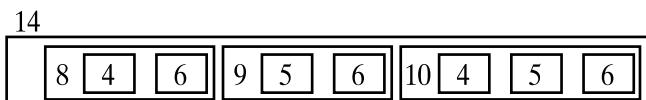
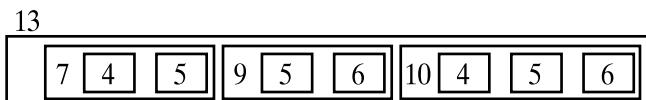
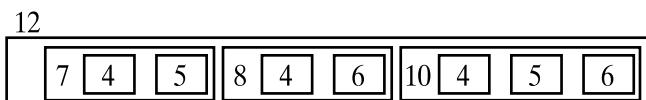
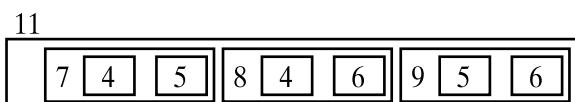
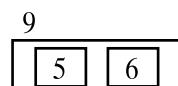
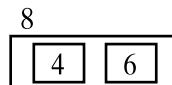
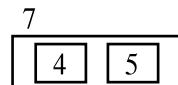
### **12.3.3. Изграждане на нисшата материя**

Нисшата материя няма център и се изгражда обратно на висшата. Най-отвътре са атомите, които изграждат молекулите. Те изграждат клетките, а те структури и системи, от които е изградено тялото.

На таблица 2 е показано групиранието на системите и изграждане на нисшата материя, надолу по редовете на пирамидата, започвайки от трети ред.

**Таблица 2**

СВЕТЛИНА	ТОПЛИНА	ЗВУК
4	5	6



11	7	4	5	8	4	6	9	5	6	16
12	7	4	5	8	4	6	10	4	5	6
13	7	4	5	9	5	6	10	4	5	6
14	8	4	6	9	5	6	10	4	5	6

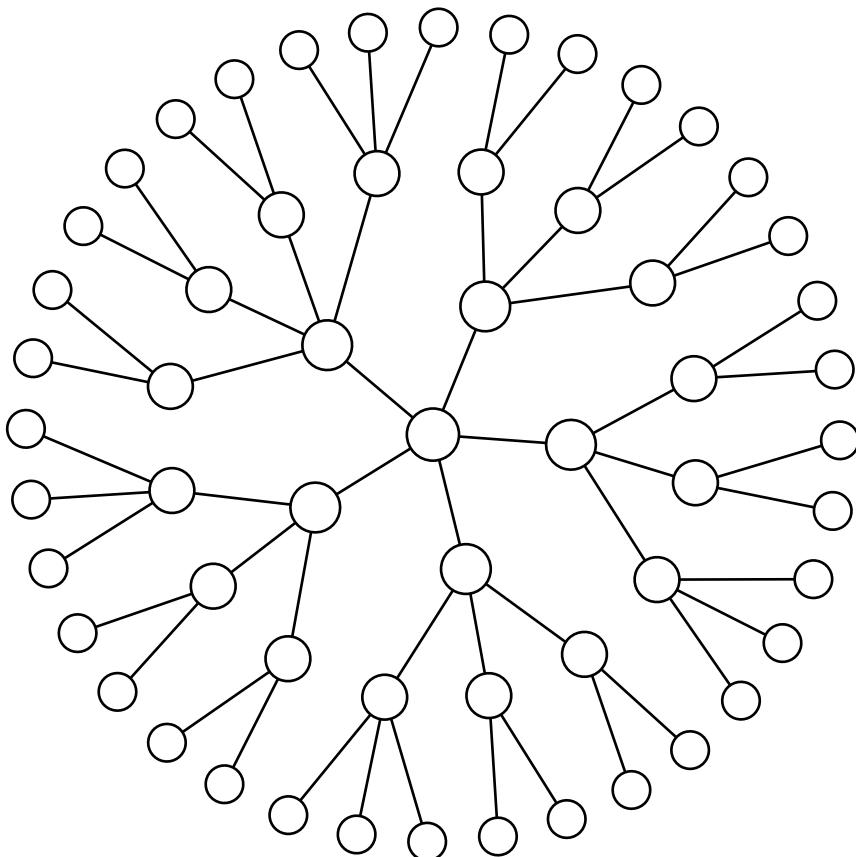
11	7	4	5	8	4	6	9	5	6	17			
12	7	4	5	8	4	6	10	4	5	6			
13	7	4	5	9	5	6	10	4	5	6			
15	7	4	5	8	4	6	9	5	6	10	4	5	6

11	7	4	5	8	4	6	9	5	6	18			
12	7	4	5	8	4	6	10	4	5	6			
14	8	4	6	9	5	6	10	4	5	6			
15	7	4	5	8	4	6	9	5	6	10	4	5	6

11	7	4	5	8	4	6	9	5	6		19
13	7	4	5	9	5	6	10	4	5	6	
14	8	4	6	9	5	6	10	4	5	6	
15	7	4	5	8	4	6	9	5	6	10	4
										5	6

12	7	4	5	8	4	6	10	4	5	6		20
13	7	4	5	9	5	6	10	4	5	6		
14	8	4	6	9	5	6	10	4	5	6		
15	7	4	5	8	4	6	9	5	6	10	4	
										5	6	

11	7	4	5	8	4	6	9	5	6		21	
12	7	4	5	8	4	6	10	4	5	6		
13	7	4	5	9	5	6	10	4	5	6		
14	8	4	6	9	5	6	10	4	5	6		
15	7	4	5	8	4	6	9	5	6	10	4	
										5	6	



Ил. 34

## 12.4. Пространството

### 12.4.1. Мерки от модела за равновесието

Всички основни категории, понятия и мерки за висшата материя трябва да имат първообраз в Действителността и да са взети от там. Това се отнася и за математиката. Ако липсва първообразът или е неизвестен, тя ще остане само интересно занимание върху белия лист.

Основна градивна част в Действителността е вторичната система. При собствено равновесно състояние РВ - 19, формата ѝ е най-близка до съвършеното кълбо. При промяна на РВ към Рав формата се променя в дискообразна и се приближава до кръга.

Следователно трябва да приемем, че формата на вторичната система е кълбо и е основната форма в Действителността, от която са

изградени всички вторични и третични системи, а формите на третичните системи са неограничени по брой и вид.

Тъй като кълбото - формата, е следствието, причината са равновесните стойности на двуединството и тъй като те са закономерно свързани в причинноследствена връзка помежду си, РВ стойностите, като мярка за двуединството в системата, са и мярка за формата - размерите на кълбото.

Собственият живот на системата - РВ стойностите са в рамките от 19 до 91. За самата система, като собствена, лична стойност по-висока от РВ - 19 е в качествено отношение смърт, а в количествено безкрайно голямо или измерение Вес. Стойност, по-ниска от РВ - 91, е в качествено отношение смърт, а в количествено безкрайно малко или измерение Рав. Но за двуединството - материята като цяло те са границите за преобразуване на вторичната система в друга или в други, на ново количествено равнище или измерение.

В таблица 3 са изразени условно РВ стойностите за една вторична система, като част от развитието и промяната на РВ стойностите в различните последователни измерения.

От формулата за обем на кълбо виждаме, че разстоянието от центъра на кълбото се измерват с мярка на трета степен. Същото е и във формулата за първата космическа скорост, когато изстреляното тяло трябва да стане спътник на Земята, т.е. част от равновесната ѝ сфера, т.е. част от кълбото.

Когато измерваме разстояние между две вторични системи, то се измерва с мярка на втора степен. Това се вижда от формулата за лице на кръг, от формулата за втора и трета космическа скорост, както и от законите на Нютон за гравитацията и на Кулон за електростатичното взаимодействие.

Разстоянието между третичните системи се измерва с мярка без степенен показател.

Ако е вярно, че изразът “квадратура на кръга” е дошъл от древността, а съвременната наука не е открила математическото му потвърждение, квадратура на кръга може да означава само едно, че разстоянието от центъра на кръга до някая негова точка, според модела от тази книга не е права линия, а кръг, ако разстоянието се измерва не с метри, които са мярка за третичните системи, а с РВ стойности, които са мярка за разстояние от центъра във всички посоки на кръга, при вторичните системи, където радиусът е равновесното разстояние.

Окръжността, като равновесно състояние за равновесното положение-орбита, при взаимодействието между две вторични системи, е първообразът на всички окръжности.

Щом има квадратура на кръга, трябва да има и кубатура на къл-

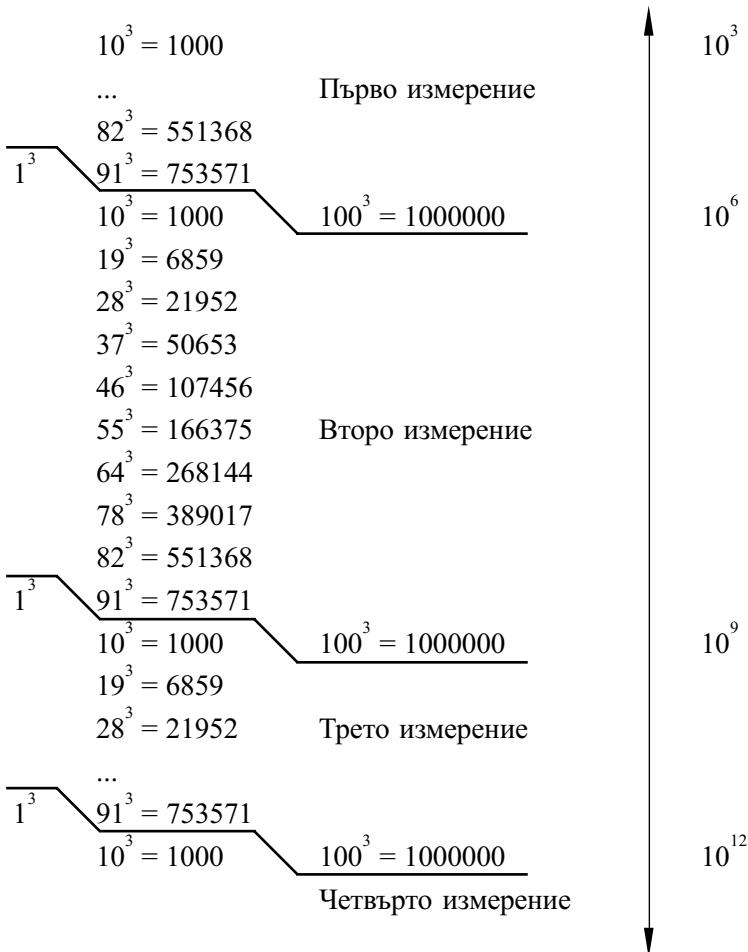
бото, т.е. разстоянието от центъра до точка от кълбото не е права линия, а сфера, ако мярката не е метър, а РВ стойности, които са мярка за разстояние в кълбото на вторичната система, от центъра във всички посоки.

Измерение Вес

*Таблица 3*

## За единична вторична система

Общо за материјата



## Измерение Рав

## **12.4.2. Точка, права, равнина**

От геометрията научаваме, че точката, правата и равнината са първични понятия за нея, но така, както ги тълкува съвременната наука, те са без първообраз от Действителността. Пример за това е този цитат от учебника по астрономия.

“Моделите, с които работи науката, често са толкова абстрактни, че нямат аналог в самата природа. Типичен пример е математическата точка - тя няма нито дължина, нито височина, нито широчина.”

Абстрактната точка, както е наречена по-нататък в текста, е използвана при различни астрономически изчисления и те са давали точни резултати, проверени в космонавтицата.

Щом резултатите са верни, това означава, че абстрактната точка не е без първообраз в Действителността. Тя не може да бъде абстрактно хрумване “без аналог в природата”, а само непознато нам и неувомимо за нашите сетива нещо. Ето защо математическата точка няма дължина, височина и широчина, защото е действително съществуваща вторична система в измерение на материята, за което ние нямame мерки.

Освен това понятието абстрактност съдържа и вероятност, предположение, хипотеза в търсенето на истинския образец.

Първообразът на математическата точка е формата на вторична система - кълбо, с размери РВ стойности от следващото материално измерение към Рав.

Центрърът на кълбото е най-отдалечената от сферата му вътрешна точка.

Радуисът на кълбото е разстоянието от измерението Рав до измерението Вес, за собственото материално равнище на вторичната система, т.е. от центъра до края, до сферата на кълбото.

Равнината е сфера или част от нея, съединяваща всички точки с еднакви РВ стойности от центъра на кълбото до равновесното им положение, във всички посоки.

Висината е кръг или част от него, съединяващ всички точки с различни РВ стойности, от центъра до равновесното положение-орбита между две вторични системи, във всички посоки.

От казаното до тук става ясно, че трябва да се разграничи смисълът на сега използвани точка, права и равнина, измервани с метри и приложими само за третичните системи - нисшата материя, от смисъла за център, радиус и сфера на вторичните системи - висшата материя, които се измерват с РВ стойности и трябва да са основни понятия.

Ясно да се разграничават мярката за състояние РВ стойностите и днешната мярка за разстояние - метърът, защото РВ стойностите са мярка за причината, а метърът за следствието.

## 12.5. Времето

Времето и движението са равнозначни и ако приравним и техните основни характеристики, ще се получи следното.

Има два вида движение, вътрешноматериално и външноформално. Следователно трябва да има и два вида време. Време за висшата материя и време за нисшата материя.

Две външноформални времена се измерват с нашия календар.

Вътрешноматериалното движение има две посоки - изтичане и втичане от центъра към края и от края към центъра. Следователно и вътрешноматериалното време има две посоки - права и обратна.

Вътрешноматериалното движение освен посока има и променлива бързина. Следователно и вътрешноматериалното време има променлива бързина.

Вътрешноматериалното движение освен две посоки и променлива бързина може и да спре, когато противоположностите са в абсолютно равновесие. Следователно и вътрешноматериалното време може да изчезва, да става покой.

Времето за висшата материя се измерва с промяната на РВ стойностите, а времето за нисшата материя е формално време - календара.

## 12.6. Кръговратът в Действителността.

В Действителността над всичко е Законът на идеите - Веда Балхара, а кръговратът се извършва в четири етапа.

Първи етап. Двете противоположности са в Хаоса. Рав и Вес са в равновесие. Пространството и времето не съществуват. Аура Веда.

Втори етап. Двете противоположности се разграничават. Рав превишава Вес. Малкото се втича от края в центъра. Пространството се свива, а времето тече обратно. Адхарма Веда.

Трети етап. Двете противоположности са разграничени на своите места - в центъра и в края. Рав и Вес са в равновесие. Пространството и времето не съществуват. Риган Веда.

Четвърти етап. Двете противоположности се обединяват. Вес превишава Рав. Малкото изтича от центъра към края. Пространството се разширява, а времето тече в права посока. Самар Веда.

Днес Земята е в четвърти етап.

## СЪДЪРЖАНИЕ

<b>ВЪВЕДЕНИЕ .....</b>	<b>3</b>
<b>ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ .....</b>	<b>5</b>
ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ - 1 .....	7
ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ - 2 .....	12
ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ - 3 .....	17
ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ - 4 .....	27
ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ - 5 .....	30
ДРЕВНОТО УЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ - 6 .....	35
<b>ЗАКОНЪТ .....</b>	<b>41</b>
- 1 - .....	44
- 2 - .....	47
- 3 - .....	50
- 4 - .....	53
- 5 - .....	58
- 6 - .....	61
- 7 - .....	65
- 8 - .....	70
- 9 - .....	74
<b>РАВНОВЕСИЕТО .....</b>	<b>85</b>
1. Вечният спор .....	89
1.1. Познанието .....	89
1.2. Истината .....	89
1.3. Вечният спор .....	90
1.4. Светата троица от религията .....	90
1.5. Светата троица от физиката .....	90
1.6. Мерките днес .....	90
1.7. Условия .....	91
1.8. Път през философията .....	91
1.9. Трудностите .....	92

2. Противоположностите .....	93
2.1. Началото и краят .....	93
2.2. Противоположностите .....	93
2.3. Първична система .....	94
2.4. Фронт .....	94
2.5. Местата на Противоположностите .....	94
2.6. Двете сили .....	94
2.7. Вторични системи .....	95
2.8. Сфера на равновесие .....	95
2.9. Собствено равновесно състояние .....	96
2.10. Външно равновесно въздействие .....	96
2.11. Равновесно положение .....	96
2.12. Равновесно разстояние .....	96
3. Етапи в развитието на небесните тела .....	97
3.1. Небесно тяло с общ фронт .....	97
3.2. Завъртане на системите .....	97
3.3. Небесно тяло с тих фронт .....	98
3.4. Етапи на светлинното излъчване при развитието на небесните тела .....	98
3.5. Небесно тяло с отворен фронт .....	99
3.6. Третични системи .....	99
3.7. Небесно тяло със затворен фронт .....	99
3.8. Развитие на небесно тяло със затворен фронт .....	100
4. Движението .....	101
4.1. Двуединство .....	101
4.2. Изтиchanе .....	101
4.3. Бързина .....	101
4.4. Напрегнатост .....	102
4.5. Електромагнетизъм .....	102
4.6. Изтиchanето при възникване, развитие и отмиране на една вторична система .....	102
5. Закон на идеите .....	104
5.1. Причина и следствие .....	104
5.2. Закон на идеите .....	104
5.3. Живот .....	105

5.4. Раждане и отмиране на системите .....	105
5.5. Светлина, топлина, звук .....	106
6. Сетива .....	107
6.1. Сетива .....	107
6.2. Сетива за физически величини .....	107
6.3. Сетива за химически величини .....	107
6.4. Усъвършенстване на формите .....	108
6.5. Човекът .....	108
7. Взаимодействие между двете сили .....	110
7.1. Взаимодействие между двете сили .....	110
7.2. Третото движение .....	111
7.3. Честота .....	112
7.4. Всемирната хармония .....	112
8. Земя, Луна, Слънце .....	114
8.1. Слънчева активност .....	114
8.2. Земя - Слънце .....	114
8.3. Земя - Луна - Слънце .....	115
9. Следствия от влиянието на слънцето върху земята .....	116
9.1. Пустините .....	116
9.2. Граници в атмосферата .....	117
9.3. Кръговрат на водата .....	117
9.4. Синтезът .....	118
9.5. Видове валежи .....	118
9.6. Образуване на облаците .....	119
9.7. Мълнията .....	119
9.8. Смерчът .....	120
10. Взаимодействие между две вторични системи .....	121
10.1. Скорост .....	121
10.2. Светлинен лъч .....	121
10.3. Звезда и комета .....	123
10.4. Две звезди .....	124
10.5. Критично разстояние .....	125
10.6. Свръхнови звезди .....	125

10.7. Бяло джудже .....	126
10.8. Бързина на изтичане .....	127
10.9. Неутронна звезда .....	127
10.10. Черна дупка .....	128
 11. Опити .....	129
11.1. Законите в науката .....	129
11.2. Вулкани и земетресения .....	129
11.3. Обем .....	130
11.4. Опити .....	131
11.5. Естествено движение в отвесна посока .....	132
11.6. Червено преместване и виолетово отместване .....	133
11.7. Изкуствено движение в отвесна посока.....	133
 12. Обобщения .....	135
12.1. Основни категории и понятия .....	135
12.1.1. Закон на идеите .....	135
12.1.2. Математика .....	135
12.1.2.1. Нула .....	135
12.1.2.2. Едница .....	135
12.1.2.3. Десетична точка.....	135
12.1.3. Първична система .....	136
12.1.4. Фронт .....	136
12.1.5. Двете сили .....	136
12.1.6. Движение .....	137
12.1.7. Мерки за движението .....	138
12.1.8. Вторични системи .....	138
12.1.9. Равновесни стойности .....	138
12.1.10. Третични системи .....	139
12.2. Пирамидата. Сравнението .....	139
12.3. Развитие и усъвършенстване на материята .....	141
12.3.1. Основни пътища на еволюцията .....	141
12.3.2. Изграждане на висшата материя .....	144
12.3.3. Изграждане на нисшата материя .....	144
12.4. Пространството .....	148
12.4.1. Мерки от модела за равновесието .....	148
12.4.2. Точка, права, равнина .....	151
12.5. Времето .....	152
12.6. Кръговратът в Действителността .....	152

**БОРИС БАЛК**

**ВЕДА БАЛКХАРА**

Българска, I издание

Коректор:  
*Петя Гайдарова*

Компютърен набор:  
*Ева Георгиева*

Предпечатна подготовка:  
“Принта-КОМ” ООД - Смолян

Издателски коли: 9,82  
Печатни коли: 19,625  
Тираж: 500

Печат:  
“Принта-КОМ” ООД - Смолян